

วัตถุประสงค์

วารสารกฎหมายและสังคมรังสิตเป็นวารสารวิชาการของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าทางด้านกฎหมายและสังคมและเผยแพร่บทความวิจัยและบทความวิชาการแก่นักวิจัย นักวิชาการ คณาจารย์และนักศึกษา เพื่อสนับสนุนการศึกษา การสอน การวิจัยและงานวิชาการในมหาวิทยาลัยรังสิต และจากสถาบันภายนอก รวมทั้งนักวิชาการและผู้สนใจ โดยเน้นสาขานิติศาสตร์ และสาขาสังคมศาสตร์ เปิดรับบทความภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ บทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ อย่างน้อย 2 ท่าน บทความที่เสนอจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อพิมพ์ลงในวารสารอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะระบบการอ้างอิงและรูปแบบการนำเสนอ

ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร ทศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มาให้ถูกต้อง กำหนดออกวารสารปีละ 3 ฉบับ (ราย 4 เดือน)

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – เมษายน

ฉบับที่ 2 เดือน พฤษภาคม – สิงหาคม

ฉบับที่ 3 เดือน กันยายน – ธันวาคม

เจ้าของ

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

52/347 อาคารอุไรรัตน์ (ตึก 3) ถนนพหลโยธิน เมืองเอก ตำบลหลักหก

อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี 12000

โทร. 02-997-2222 ต่อ 1294 โทรสาร. 02-997-2222 ต่อ 1264

Email: RJLS@rsu.ac.th

ประธานที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์พิเศษ วิชา มหาคุณ

คณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.คณิต ฒ นคร

อดีตอัยการสูงสุด, นักวิชาการอิสระ

ศาสตราจารย์ณรงค์ ใจหาญ

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.โกเมศ ขวัญเมือง

กรรมการบริหารหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรภัทร์

ผู้อำนวยการหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้ช่วยกองบรรณาธิการ

ดร.กฤษฎา แสงเจริญทรัพย์

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

อาจารย์อนิสา มานะทน

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

กองบรรณาธิการ

ผศ.ดร.สัญญาพงศ์ ลิ่มประเสริฐ

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ผศ.ดร.อิงครัต ดลเจิม

อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย(คงคาไหว), ดร.

ประธานหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

นางสาวปัญญาดา จงละเอียด

ผู้อำนวยการส่วนสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

อาจารย์วิเชษฐ์ สิ้นประสิทธิ์กุล

อาจารย์ประจำหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

ดร.จิรวุฒิ ลิปิพันธ์

รองผู้อำนวยการบัณฑิตศึกษา สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศกร ไชยพงษ์

หัวหน้ากลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรม หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะ
นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกวลิณ ต่อปัญญาชาญ

อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนกฤต ทุริสุทธิ์

อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

รองศาสตราจารย์ ดร.รัชชนันท์ อิศรเดช

อาจารย์ประจำคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ฝ่ายกฎหมาย

ผศ.ดร.สัญญาพงศ์ ลิ่มประเสริฐ

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ฝ่ายประสานงานและจัดการ

นางสาวอนุสรฯ เสงวิเชียร

ผู้ช่วยอาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

นางสาวชนิษฐา จันยัง

เจ้าหน้าที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ออกแบบปก/จัดรูปเล่ม

นางสาวจุติมา สิริจารุธร

เจ้าหน้าที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

พิมพ์ที่

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรังสิต

52/347 ถนนพหลโยธิน เมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี 12000

Tel. 02-997-2222 ต่อ 5231

RJLS

Rangsit Journal of Law and Society
วารสารกฎหมายและสังคมรังสิต

บทบรรณาธิการ

วารสารกฎหมายและสังคมรังสิต ฉบับนี้เป็นฉบับที่ 1 ประจำปีพุทธศักราช 2565 บทความที่ได้รับการคัดเลือกให้เผยแพร่ในวารสารฉบับนี้ เป็นบทความวิชาการจำนวน 5 เรื่อง เล่มนี้เป็นปีที่ 4 ของจัดทำวารสารของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต และเพื่อเป้าหมายของการทำวารสารให้เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินคุณภาพวารสารในฐานข้อมูล TCI เพื่อรองรับการประเมินจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index-TCI) ให้คุณภาพของบทความเป็นไปตามเงื่อนไข และกติกาสากล จึงเปิดโอกาสให้นักวิชาการ นักวิจัย นักศึกษา คณาจารย์ ได้เผยแพร่บทความทางวิชาการหรือบทความวิจัย

กองบรรณาธิการวารสารกฎหมายและสังคมรังสิต ขอขอบคุณท่านผู้เขียน และท่านผู้อ่านที่ให้ความสนใจวารสารของเราและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความที่ได้เลือกสรรมาตีพิมพ์จะมีประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่าน บรรณาธิการขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำอ่านและแนะนำการปรับแก้บทความวิจัยให้มีคุณภาพทางวิชาการยิ่งขึ้น ตลอดจนทีมงานทุกท่านที่เกี่ยวข้องจนวารสารได้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ทุกประการ

สุดท้ายนี้กองบรรณาธิการหวังอย่างยิ่งว่าเนื้อหาในวารสารฉบับนี้ จะให้มุมมองและแง่คิดต่างๆ ต่อยอดความคิดที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านบ้างตามสมควร หากผู้อ่านจะมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวารสารนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กองบรรณาธิการขอน้อมรับไว้ด้วยความยินดี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรรณิทร์

บรรณาธิการ

สารบัญ

บรรณาธิการ (ก)

บทบรรณาธิการ (จ)

บทความวิชาการ : Academic Articles

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 1

ในการดูแลผู้สูงอายุ

LAW ENFORCEMENT PROBLEM OF LOCAL GOVERNMENT ORGANIZATIONS IN
ELDER CARE

ศลธร คงหวาน, สิทธิพันธ์ พูนเอียด

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในราชอาณาจักรนอร์เวย์ 16

POLITICAL PARTICIPATION OF PEOPLE IN KINGDOM OF NORWAY

บุญเรือน เนียมปาน, สุวรรณ วงษ์การคำ

ความจำเป็นที่ต้องแยกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ออกจากกันใน
ประเทศไทย 41

THE NEED TO SEPARATE A COMMERCIAL CODE FROM A CIVIL CODE IN THAILAND

เกียรติกำจร มีชนอม

ห้องบริโภคยาเสพติดในสหราชอาณาจักร 61

DRUG CONSUMPTION ROOM IN UNITED KINGDOM

จิรวุฒิ ลิปิพันธ์

บทบาทของพลเมืองในการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย 80

THE ROLE OF CITIZENS IN REGULATORY IMPACT ASSESSMENT

คหบดี คชาเสถ

คำแนะนำสำหรับผู้เขียน 93

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแล ผู้สูงอายุ*

LAW ENFORCEMENT PROBLEM OF LOCAL GOVERNMENT ORGANIZATIONS IN ELDER CARE

ศลธร คงหวาน

Sonthon Khongwan

สำนักงานกฎหมาย เอส เค

S.K. Law Office, Thailand

สิทธิพันธ์ พูนเอียด

Sittipan Poon-eiad

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Suratthani Rajabhat University, Thailand

E-mail: Sonthonkhongwan@yahoo.com

บทคัดย่อ

ผู้สูงอายุคือบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ อีกทั้งยังมีแนวโน้มประชากรผู้สูงอายุมากยิ่งขึ้น การดูแลบุคคลวัยนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ปัจจุบันมีการกระจายอำนาจจากราชการส่วนกลางให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มอบอำนาจและหน้าที่แก่ท้องถิ่นเพื่อการจัดระบบการบริการสาธารณะเกี่ยวกับการดูแลผู้สูงอายุเพื่อการสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ทั้งนี้ การดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำเป็นต้องมีเครื่องมือสำคัญคือ กฎหมายในการที่จะนำไปบังคับใช้เพื่อดูแลผู้สูงอายุในท้องถิ่น บทความวิชาการนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุ โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา นำมาวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพรรณนา โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา จากการศึกษาพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายบางประการซึ่งส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลผู้สูงอายุ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่มีกฎหมายเฉพาะใน

* Received 11 April 2022; Revised 19 May 2022; Accepted 25 May 2022

การดูแลผู้สูงอายุ ปัญหาเกี่ยวกับความไม่เสมอภาคในการดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและปัญหาการมีส่วนร่วมระหว่างผู้สูงอายุกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุที่ยังไม่มีความเหมาะสม ซึ่งปัญหาทางกฎหมายที่กล่าวมานี้ทำให้การบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการดูแลผู้สูงอายุไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนั้นหากมีการแก้ไขกฎหมายให้มีความสอดคล้องกับบริบทในการดำเนินงานที่เกี่ยวกับผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็จะสามารถส่งเสริมการดูแลคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุได้อย่างเหมาะสมและมีความยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ: ผู้สูงอายุ, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น, การดูแลผู้สูงอายุ, กฎหมาย

Abstract

Elderly are those who are in age of physical and mental change. There has been an increase in elderly population. Nursing the people in this age group is thus important. Recently, there exist the decentralization of power from the central government to local government organizations, assignment of power and duties to locality for public service systematization relating to elderly nursing for social work, and elderly's quality of life improvement. An operation of local government organizations has to have an important instrument which is law used to nurse local elderly. This paper aims to study legal problems in elder care by local administrative organization, which have close relationships with the elderly. The data collected from legal document information in relation to issue in question is analyzed with descriptive analysis using content analysis technique. When the executives of the local administrative organization are in those localities, they will know the problems of the local elderly well. In addition, the law associating with decentralization of power from the central government to local administrative organization determines power and duties to locality for public service systematization relating to elderly's social work and quality of life improvement. An operation of local administrative organization has to have an important instrument which is law used to improve local elderly's quality of life.

However, the study found that local administrative organization encounter problems of some law enforcement affecting operational efficiency associating with elderly's quality of life promoting, including problem of a lack of specific law to elder care of local administrative organization, inequality of caregiving to elderly by local administrative organization, and improper participation of elderly and local administrative organization to elder care. These abovementioned legal problems demote law enforcement of local government organizations to elder care. For this reason, if there are law amendments to comply with the operational context relating to elderly by local administrative organization, elderly's quality of life promotion will be appropriate and sustainable.

Keywords: Elderly, Local Administrative Organization, Elder Care, Law

บทนำ

โครงสร้างอายุของประชากรทั่วโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนและต่อเนื่องโดยได้รับแรงหนุนจากอายุขัยที่เพิ่มขึ้นและระดับการเจริญพันธุ์ที่ลดลง ผู้คนมีชีวิตที่ยืนยาวขึ้นและจำนวนผู้สูงอายุในประชากรทั้งหมดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว (United Nations, 2020) ในส่วนของประเทศไทยนั้นจากการคาดการณ์ทางสถิติจำนวนประชากรผู้สูงอายุพบว่าประเทศไทยเข้าสู่ “สังคมสูงอายุ” (Aging Society) ตั้งแต่ พ.ศ. 2548 จากการที่ประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด (ปราโมทย์ ประสาทกุล, 2557) ซึ่งคาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2564 ประเทศไทยจะเข้าสู่ “สังคมสูงอายุอย่างสมบูรณ์” เมื่อประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมด และในปี พ.ศ. 2574 ประเทศไทยจะเข้าสู่ “สังคมสูงอายุระดับสุดยอด” เมื่อประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 28 ของประชากรทั้งหมด (ปราโมทย์ ประสาทกุล, 2557) การที่ประชากรผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ผลที่ตามมาคือรัฐ สังคมและครอบครัวจะต้องเตรียมวางมาตรการให้ความมั่นคงในชีวิตของผู้สูงอายุด้านต่าง ๆ (สุริย์พร พันพิง และมาลี สันภูวรรณ, 2554) ความมั่นคงในที่นี้หมายถึง ความมั่นคงในการที่ได้รับการดูแลจากรัฐทั้งทางสุขภาพอนามัยและการดำรงชีวิตเพื่อให้การคุ้มครองและการดูแลผู้สูงอายุเป็นไปโดยเหมาะสม

ภารกิจเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ การจัดสวัสดิการ และการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิผู้สูงอายุเดิมจะเกี่ยวข้องกับกรมกิจการผู้สูงอายุ (ผส.) ซึ่งเป็นส่วนราชการมีฐานะเป็นกรมในสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ต่อมาเมื่อมีการตราพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กฎหมายฉบับดังกล่าวมีการถ่ายโอนภารกิจบางประการให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดอำนาจและหน้าที่ในการดูแลรวมถึงจัดระบบการบริการสาธารณะเกี่ยวกับผู้สูงอายุ โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการสังคมสงเคราะห์และพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ผู้สูงอายุ (มาตรา 16 (10) และ มาตรา 17 (27)) จากกฎหมายฉบับดังกล่าวแสดงให้เห็นได้ว่าปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการดูแลคุณภาพชีวิตแก่ผู้สูงอายุ

อย่างไรก็ตามผู้สูงอายุในชนบทจำนวนมากถูกทอดทิ้งอยู่ตามลำพังหรืออาจต้องรับภาระเลี้ยงดูหลานด้วยและลักษณะของสังคมอุตสาหกรรมไม่เอื้อต่อการเข้าสู่ตลาดแรงงานหรือเป็นผู้สูงอายุที่ยากจนมีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดี ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอและไม่ครบถ้วนมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพที่ไม่ถูกต้อง ความเครียดจากภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว ขาดคนดูแล (พลกฤต แสงอาวุธ, 2558) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นหน่วยงานที่ได้รับความคาดหวังในการดูแลผู้สูงอายุในท้องถิ่น ซึ่งต้องปฏิบัติภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนดอำนาจและหน้าที่ไว้ การบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุจึงเป็นสิ่งที่สมควรทำการศึกษาเพื่อทราบปัญหาทางกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันและแสวงหาแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมต่อไป

ศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการดูแลผู้สูงอายุ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ถือเป็นหน่วยงานของรัฐตามหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) เป็นการกระจายอำนาจและถ่ายโอนภารกิจจากราชการส่วนกลางให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แนวคิดการกระจายอำนาจจะย่ำถึงการจัดระบบการปกครองท้องถิ่นที่มุ่งกระจายอำนาจลงไปสู่พื้นที่ในระดับย่อย (Subregion) ลดบทบาทการควบคุมสั่งการโดยตรงจากส่วนกลางในมิติต่าง ๆ หรือถ้าพิจารณาในทางบริหารจะเกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนอำนาจหน้าที่ (Authority) การดำเนินการกิจของตัวแทน (Agency) รัฐบาลกลางไปสู่ตัวแทนที่ “ใกล้ชิด” กับสาธารณะ (วุฒิสาร ตันไชย, 2557) โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือ

เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีความสำคัญมากที่สุดด้านการจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนและบทบาทนี้จะทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในอนาคต (ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์ และกอบกุล ราชะนาคร, 2552) ทั้งนี้ การบริหารท้องถิ่น เป็นการบริหารในรูปลักษณะกระจายอำนาจการบริหารบางอย่าง ซึ่งรัฐได้มอบหมายให้ท้องถิ่นดำเนินการเอง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีโอกาสบริหาร และบริหารงานของท้องถิ่นด้วยตนเอง เพื่อสนองความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นนั้น มีความประหยัด มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลตรงกับความต้องการของประชาชน (อำนวย บุญรัตน์ไมตรี และนิพนธ์ ไตรสรณะกุล, 2558) จากหลักแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่าความเป็นอิสระจากราชการบริหารส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นควรแยกออกจากกัน เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความคล่องตัวและเหมาะสมกับแต่ละพื้นที่

แม้งานด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุหน่วยงานภาครัฐทุกภาคส่วนไม่ว่าจากส่วนกลาง หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีการดำเนินงานควบคู่กันไปและคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดให้แก่ผู้สูงอายุ (กัญญาณัฐ ไพคำ, 2561) แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการดำเนินงานโดยราชการบริหารส่วนกลางมีข้อจำกัดด้านงบประมาณและบุคลากรในการดูแลงานด้านผู้สูงอายุ การผลักดันให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้สูงอายุ ดำเนินการขับเคลื่อนงานด้านผู้สูงอายุจึงเป็นสิ่งที่สมควรศึกษา (สิทธิพันธ์ พูนเอียด และศลทร คงหวาน, 2564) สอดคล้องกับการศึกษาของ (สุดารัตน์ สุดสมบูรณ์ และคณะ, 2559) ซึ่งสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยส่วนใหญ่เห็นว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดูแลผู้สูงอายุได้ดีกว่าส่วนกลาง เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความใกล้ชิดกับผู้สูงอายุ ทราบถึงปัญหาและความต้องการของผู้สูงอายุอย่างแท้จริง รวมถึงเห็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน สามารถหาวิธีป้องกันและช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมกับปัญหาและความต้องการของผู้สูงอายุ

จากข้อมูลข้างต้นเมื่อพิจารณาถึงศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเข้ามามีบทบาทเกี่ยวกับการดูแลผู้สูงอายุเหตุผลสำคัญประการหนึ่งคือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดและรู้ความต้องการของผู้สูงอายุในท้องถิ่นดีที่สุด อีกทั้งผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งในท้องถิ่นย่อมทราบปัญหาและความต้องการของคนในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง ซึ่งเป็นจุดแข็งที่ราชการบริหารส่วนกลางไม่สามารถทำได้ดีเท่ากับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่การดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ยังมีปัญหาหลายอย่างที่ทำให้ภารกิจในการดูแลผู้สูงอายุในท้องถิ่นยังไม่มีประสิทธิภาพมากนักเช่น ปัญหาด้านงบประมาณ ปัญหาด้าน

กฎระเบียบหรือกฎหมาย ปัญหาอันเกิดจากตัวผู้สูงอายุ ปัญหาด้านฐานข้อมูลผู้สูงอายุ ปัญหาความทับซ้อนระหว่างหน่วยงานในการดำเนินงานเกี่ยวกับผู้สูงอายุ เป็นต้น (สิทธิพันธ์ พุนเอียด และศลทร คงหวาน, 2564) ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายจึงยังคงเป็นประเด็นหนึ่งที่ยังคงมีความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุ

มาตรการทางกฎหมายในการดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การดูแลผู้สูงอายุเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่รัฐจำเป็นต้องดำเนินการให้ ซึ่งมีการรับรองสิทธิไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 27 วรรคสาม และมาตรา 48 วรรคสอง บัญญัติว่าต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม โดยบุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ สำหรับแนวนโยบายแห่งรัฐเกี่ยวกับผู้สูงอายุ มาตรา 71 วรรคสาม บัญญัติว่ารัฐพึงให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุ ให้สามารถดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพและคุ้มครอง ป้องกันมิให้ถูกใช้ความรุนแรงหรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม รวมตลอดทั้งให้การบำบัด พ้นฟู และเยียวยาผู้ถูกระทำการดังกล่าว จากหลักกฎหมายข้างต้นการที่รัฐบัญญัติให้สิทธิขั้นพื้นฐานของผู้สูงอายุไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญในการดูแลและคุ้มครองผู้สูงอายุ โดยมาตรการที่กำหนดขึ้นเกี่ยวกับผู้สูงอายุต้องสอดคล้องกับหลักการทางรัฐธรรมนูญ เพื่อให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนต่อสิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุ

การดูแลผู้สูงอายุจะมีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับเนื่องจากยังไม่มีกรบัญญัติกฎหมายในการดูแลผู้สูงอายุไว้โดยเฉพาะ โดยกฎหมายแต่ละฉบับมีหน่วยงานเฉพาะตามกฎหมายฉบับนั้น ๆ กำหนดให้อำนาจและหน้าที่ไว้โดยตรง เช่น พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 เป็นกฎหมายที่อยู่ในอำนาจและหน้าที่ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีส่วนราชการที่เกี่ยวข้องคือ กรมกิจการผู้สูงอายุ โดยมาตรา 11 ของกฎหมายฉบับดังกล่าวได้กำหนดสิทธิที่ผู้สูงอายุได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ เช่น การบริการทางการแพทย์และการสาธารณสุขที่จัดไว้ให้ความสะดวกและรวดเร็วเป็นพิเศษ การประกอบอาชีพหรือฝึกอาชีพที่เหมาะสม การพัฒนาตนเองและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม การช่วยเหลือผู้สูงอายุซึ่งได้รับอันตรายจากการถูกทารุณกรรมหรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือถูกทอดทิ้ง การให้คำแนะนำ ปกป้อง

ดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องในทางคดี หรือในทางการแก้ไขปัญหาครอบครัว การจัดที่พักอาศัย อาหารและเครื่องนุ่งห่มให้ตามความจำเป็นอย่างทั่วถึง

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่ในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะให้กับผู้สูงอายุในท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 250 วรรคแรกบัญญัติไว้ว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจดูแลและจัดทำบริการสาธารณะ และกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองนั้น พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 16 และ มาตรา 17 ได้กำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ คนชรา การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหรือกิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งจากหลักกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นองค์กรที่มีความสำคัญในการจัดทำบริการสาธารณะต่าง ๆ ในการดูแลผู้สูงอายุในท้องถิ่น

มาตรการดูแลผู้สูงอายุบางประเภทที่เป็นการเฉพาะเจาะจง เช่น การดูแลระยะยาวสำหรับผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการกระจายอำนาจมาให้ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และมติคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีการกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองการส่งเสริมและการสนับสนุนผู้สูงอายุในด้านต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2561 เป็นหน่วยงานรับผิดชอบการดูแลระยะยาวผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงตามมาตรา 11 (13)

จากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายในการดูแลผู้สูงอายุมีหลายระดับ โดยในระดับชาติมีการรับรองสิทธิผู้สูงอายุไว้ในรัฐธรรมนูญซึ่งผลที่ตามมาคือ การออกกฎหมายเกี่ยวกับผู้สูงอายุต้องสอดคล้องกับหลักการตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ เช่น การกำหนดสิทธิให้แก่วัยสูงอายุตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 มาตรา 11 ส่วนการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบอื่น ๆ นอกเหนือไปจากที่มีการกำหนดไว้ในกฎหมายข้างต้นให้คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ (กผส.) เป็นผู้พิจารณากำหนดนโยบาย แผนและแนวปฏิบัติ สำหรับการดูแลผู้สูงอายุ

ในระดับท้องถิ่น ปรากฏตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และมติคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจและหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการกิจต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้สูงอายุ

วิเคราะห์การบังคับใช้กฎหมายในการดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จากการศึกษาพบปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากกฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะนำไปบังคับใช้ยังมีข้อบกพร่องบางประการ โดยมีรายละเอียดที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายในการดูแลผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวโน้มของการเพิ่มขึ้นของประชากรผู้สูงอายุในประเทศไทยที่มีจำนวนมากยิ่งขึ้นในทุกปีเป็นสิ่งที่รัฐต้องตระหนักถึงความสำคัญและหามาตรการรองรับเพื่อดูแลหรือพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุเพื่อให้ผู้สูงอายุสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีคุณภาพและไม่เป็นภาระแก่คนในครอบครัวหรือสังคม อย่างไรก็ตามแม้การดำเนินการเกี่ยวกับผู้สูงอายุจะมีหน่วยงานเฉพาะของราชการบริหารส่วนกลางเป็นผู้ดูแลคือ กรมกิจการผู้สูงอายุ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีภารกิจเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ การจัดสวัสดิการและการคุ้มครองพิทักษ์ผู้สูงอายุ แต่กลับพบว่ากรมกิจการผู้สูงอายุมีข้อจำกัดด้านงบประมาณและบุคลากรในการดูแลผู้สูงอายุ ซึ่งมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการดูแลผู้สูงอายุ การให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการดูแลคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นของตน จึงเป็นประเด็นที่ราชการบริหารส่วนกลางพยายามส่งเสริมและผลักดันให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทในการดูแลผู้สูงอายุในท้องถิ่นของตน ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (10) และ 17 (27)

กฎหมายเกี่ยวกับผู้สูงอายุในปัจจุบันคือ พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิผู้สูงอายุ ให้มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ เพื่อให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนต่อสิทธิและประโยชน์ของผู้สูงอายุให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 มาตรา 11 วรรคสอง บัญญัติให้คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ (กผส.) เสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและประกาศกำหนดให้

หน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใดเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการบางอย่างได้ โดยปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นการดำเนินการโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 มาตรา 11 (11) ซึ่งเป็นกฎหมายของหน่วยงานราชการบริหารส่วนกลาง

การดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศ พบว่า ประเทศอังกฤษ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือรัฐบาลท้องถิ่น (local government) จะกระทำการเพื่อประโยชน์สาธารณะของประชาชนในท้องถิ่นของตน ตามหลักอำนาจโดยทั่วไป (the general power of competence) ส่งผลให้รัฐบาลท้องถิ่นจะมีความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง เจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองได้ อย่างมีประสิทธิภาพตามศักยภาพสูงสุดที่ท้องถิ่นมี (โชติ ชูติกาญจน์, 2562) หรือ สาธารณรัฐฝรั่งเศส มีการถ่ายโอนและกระจายอำนาจหน้าที่บางส่วนซึ่งรวมถึงงบประมาณในการดำเนินการที่เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุไปให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับจังหวัด (le Conseil général) และระดับเมือง (la Mairie ou le Conseil municipal) ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้สูงอายุสามารถเข้าถึงสวัสดิการและบริการสังคมได้โดยสะดวกและรวดเร็ว กฎหมายหลายฉบับได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับจังหวัด (le Conseil général) เป็นองค์กรหลักในการดูแลผู้สูงอายุ (จุมพล ศรีจึงศิริกุล และคณะ, 2555) จากกรณีศึกษาข้างต้น เห็นได้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศจะมีอำนาจโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเองในการดูแลผู้สูงอายุ ไม่จำเป็นต้องรับอำนาจมาจากส่วนกลาง โดยอำนาจทางกฎหมายอาจมาจากหลักกฎหมายทั่วไปหรือกฎหมายเฉพาะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศมีความคล่องตัวในการดูแลผู้สูงอายุ

ประเทศไทยแม้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีบทบาทสำคัญในการดูแลผู้สูงอายุแต่กลับพบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการพัฒนาหรือส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไว้โดยเฉพาะ ซึ่งในปัจจุบันการดำเนินงานเพื่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังต้องใช้กฎหมายของหน่วยงานราชการบริหารส่วนกลาง ทำให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถูกจำกัดกรอบในการดำเนินงานต่าง ๆ การส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่ไม่มีความหลากหลาย สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือในปัจจุบันท้องถิ่นรับผิดชอบการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 มาตรา 11 (11) เท่านั้น ส่วนรูปแบบอื่น ๆ ในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุเป็นไป

ตามนโยบายหรือความสามารถของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละแห่งเท่านั้น อีกทั้งยังทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้สูงอายุในแต่ละพื้นที่อีกด้วย

2. ปัญหาความไม่เสมอภาคในการดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

พระราชบัญญัติส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม พ.ศ. 2546 มาตรา 3 บัญญัติว่า “สวัสดิการสังคมหมายถึงระบบการจัดบริการทางสังคมซึ่งเกี่ยวกับการป้องกัน การแก้ไขปัญหา การพัฒนา และการส่งเสริมความมั่นคงทางสังคม เพื่อตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐานของประชาชน ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้อย่างทั่วถึง เหมาะสม เป็นธรรม และให้เป็นไปตามมาตรฐาน ทั้งทางด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย ที่อยู่อาศัย การทำงาน และการมีรายได้ นันทนาการ กระบวนการยุติธรรม และบริการทางสังคมทั่วไป โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิที่ประชาชนจะต้องได้รับ และการมีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการสังคมทุกระดับ ” ทั้งนี้ สวัสดิการสังคม ถือเป็นการจัดทำบริการสาธารณะจึงเป็นเรื่องที่ฝ่ายปกครองมีหน้าที่ต้องดำเนินการเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม ซึ่งการดำเนินการด้านสวัสดิการสังคมต้องมีความเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

การดูแลผู้สูงอายุโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางกลุ่มมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นการเฉพาะเช่น “ผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง” หมายความว่า ผู้สูงอายุตามกฎหมายว่าด้วยผู้สูงอายุที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้เต็มที่ มีภาวะพึ่งพิง (ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยอาสาสมัครบริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการเบิกค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2562 ข้อ 3) ทั้งนี้ ตามประกาศคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ เรื่อง กำหนดสิทธิผู้สูงอายุตามมาตรา 11 (13) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 เพื่อกำหนดสิทธิของผู้สูงอายุในการดูแลระยะยาวสำหรับผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง กำหนดหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองการส่งเสริมและการสนับสนุนผู้สูงอายุในด้านต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานรับผิดชอบการดูแลระยะยาวสำหรับผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงตามมาตรา 11 (13) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2561 จึงทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้านการดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง ทั้งนี้ “การดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง” หมายความว่า การบริการดูแลที่บ้านและชุมชนเพื่อให้บริการแก่ผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง ด้านอนามัยพื้นฐาน การฟื้นฟูสมรรถภาพ และกายภาพบำบัดตามประเภทและกิจกรรมบริการที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด ตลอดจนแนะนำการดูแลและช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ไม่ได้เป็นการ

รักษาพยาบาล (ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยอาสาสมัครบริบาลท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการเบิกค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2562 ข้อ 3)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยอาสาสมัครบริบาลท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการเบิกค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2562 แต่เห็นได้ว่าระเบียบดังกล่าวกำหนดให้มีการดูแลเฉพาะผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงเท่านั้น ผู้สูงอายุอื่น ๆ ที่ไม่ได้เป็นผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงไม่ได้รับประโยชน์จากกฎหมายฉบับดังกล่าว จึงเป็นความเหลื่อมล้ำและไม่มีความเสมอภาคกันในระหว่างผู้สูงอายุด้วยกันเอง อีกทั้งระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวยังเป็นการขัดกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (15) และมาตรา 17 (7) ที่บัญญัติว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีความเสมอภาคในการจัดทำบริการสาธารณะ และขัดกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 27 ซึ่งบัญญัติให้ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ดังนั้น การที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยอาสาสมัครบริบาลท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการเบิกค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2562 มีความเหลื่อมล้ำและไม่มีความเสมอภาคในระหว่างกลุ่มผู้สูงอายุด้วยกัน ย่อมส่งผลกระทบต่อสิทธิตามกฎหมายของผู้สูงอายุ เป็นผลทำให้กลุ่มผู้สูงอายุที่ไม่ใช่ผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงไม่ได้รับการดูแลจากอาสาสมัครบริบาลท้องถิ่นที่กฎหมายฉบับนี้กำหนดไว้

3. ปัญหาการมีส่วนร่วมของผู้สูงอายุกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง ประชาชนได้ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมติดตามและประเมินผลด้วยตนเองในนโยบาย แผนงาน โครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการ สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับการตัดสินใจและกำหนดนโยบาย โดยประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจและกำหนดนโยบายหรือเลือกวิธีการดำเนินการ ได้โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะนำผลการตัดสินใจที่เป็นมติของชุมชนมาแปรผลสู่การปฏิบัติเช่น นโยบาย แผนงาน โครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น (โกวิทย์ พวงงาม, 2552) การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนเป็นสิ่งสำคัญในการที่ต้องการนำเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่าง ๆ จากผู้มีผลกระทบในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยตรงเพื่อให้การกำหนดแนวทางในการดำเนินกิจกรรมหรือการจัดบริการสาธารณะซึ่งดำเนินการโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสิทธิภาพสูงสุด

แนวทางการดำเนินกิจกรรมหรือการจัดบริการสาธารณะของผู้สูงอายุเป็นผลมาจากนโยบายและสวัสดิการที่รัฐในฐานะของฝ่ายปกครองจัดให้มีขึ้น โดยในปัจจุบันการดำเนินงานด้านผู้สูงอายุของประเทศไทยเป็นไปตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 - 2564) ซึ่งเป็นแผนแม่บทระยะยาวที่ใช้เป็นกรอบทิศทางในการขับเคลื่อนงานด้านผู้สูงอายุของประเทศไทย โดยวัตถุประสงค์ของแผนเพื่อส่งเสริมให้ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดี ด้วยการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรีพึ่งพาตนเองได้ และเพื่อให้ประชาชน ครอบครัวและชุมชน ท้องถิ่น องค์กรภาครัฐและเอกชน ตระหนักและมีส่วนร่วมในการกิจด้านผู้สูงอายุ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2560) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับนโยบายหรือแนวทางในการดำเนินกิจกรรมหรือการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุซึ่งมาจากราชการบริหารส่วนกลาง ก็จะดำเนินการตามที่ได้รับภารกิจสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเห็นได้ว่าการดำเนินการดังกล่าวขาดความร่วมมือของผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่ได้รับผลจากการดำเนินนโยบายของภาครัฐ อย่างไรก็ตามในบางกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ผู้สูงอายุเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินสวัสดิการสังคมก็เป็นเรื่องที่ผู้บริหารท้องถิ่นบางพื้นที่เท่านั้นที่เป็นผู้ดำเนินการให้มีส่วนร่วมระหว่างผู้สูงอายุกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมิใช่การมีส่วนร่วมโดยผลทางกฎหมาย ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การกำหนดให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมของผู้สูงอายุกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุไม่มีกฎหมายปรากฏไว้เป็นการเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติในพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 หรือพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ผลกระทบจากปัญหาดังกล่าวทำให้การดำเนินนโยบายของรัฐหรือรูปแบบสวัสดิการสังคมบางอย่างไม่ได้เป็นไปเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุอย่างแท้จริงเนื่องจากขาดการมีส่วนร่วมของผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงนั้นคือผู้สูงอายุนั่นเอง

ดังนั้น การที่กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้สูงอายุในการดูแลคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ส่งผลทำให้หน่วยงานที่ดูแลผู้สูงอายุขาดการเข้าถึงข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวกับความต้องการของผู้สูงอายุในการส่งเสริมคุณภาพชีวิต อีกทั้งยังไม่สามารถแก้ปัญหาในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุได้อย่างแท้จริง ทำให้การแก้ไขปัญหาในการกำหนดนโยบายและการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไม่มีประสิทธิภาพ

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุสามารถสรุปได้ว่า ปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการดูแลผู้สูงอายุที่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการยังไม่มีความเหมาะสมกับผู้สูงอายุ นอกจากนี้การนำมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันไปบังคับใช้ยังไม่สอดคล้องกับบริบทในการดูแลผู้สูงอายุในระดับท้องถิ่น ส่งผลกระทบต่อผู้สูงอายุที่ไม่ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง

ข้อเสนอแนะจากการศึกษามีดังนี้

1. ควรมีกฎหมายเฉพาะสำหรับให้อำนาจและหน้าที่แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุ เนื่องจากในแต่ละพื้นที่บริบททางสังคมไม่เหมือนกัน ผู้สูงอายุในแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน ด้านวัฒนธรรม ด้านสังคม และวิถีชีวิต ความแตกต่างเหล่านี้เป็นสิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทราบปัญหาและบริบทของผู้สูงอายุได้เป็นอย่างดี ดังนั้นหากมีกฎหมายเฉพาะที่ให้อำนาจและหน้าที่สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินงานด้านผู้สูงอายุ จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยอาสาสมัครบริบาลท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการเบิกค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2562 เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีความไม่เหมาะสมในการดูแลผู้สูงอายุ โดยอาจกำหนดให้การดูแลผู้สูงอายุโดยอาสาสมัครบริบาลท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายฉบับดังกล่าว เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานสำหรับผู้สูงอายุ เพื่อให้ผู้สูงอายุทุกคนได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมกัน

3. ควรให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมหรือการจัดบริการสาธารณะซึ่งดำเนินงานโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยกลุ่มผู้สูงอายุเอง การมีส่วนร่วมอาจดำเนินการโดยการให้ผู้สูงอายุเลือกตัวแทนซึ่งมาจากสมาชิกในชมรมผู้สูงอายุที่มีการจัดตั้งขึ้น เพื่อให้ตัวแทนของสมาชิกเหล่านั้นเข้าไปมีส่วนร่วมในนำเสนอปัญหา ความต้องการในการดำเนินกิจกรรมหรือการจัดบริการสาธารณะสำหรับผู้สูงอายุเพื่อให้ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ทราบถึงปัญหาและความต้องการอย่างแท้จริงในการดูแลคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ

ข้อเสนอแนะตามที่กล่าวมานี้ อาจช่วยทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการดูแลผู้สูงอายุได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- โกวิทย์ พวงงาม. (2552). คู่มือประชาชนสำหรับการรับข้อมูลข่าวสารและการมีส่วนร่วมในการบริหารกิจการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น.
- โชติ ชูติกาญจน์. (2562). องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหลักอำนาจโดยทั่วไป. วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์, 12(4). 597 - 610.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2560). ยุทธศาสตร์กรมกิจการผู้สูงอายุ 20 ปี ประจำปี พ.ศ. 2561-2580. กรุงเทพมหานคร: สามลดา.
- กัญญาณัฐ ใฝ่คำ. (2561). การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในประเทศไทย. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, 7(2). 19 - 26.
- จุมพล ศรีจงศิริกุล และคณะ. (2555). ศึกษามาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศในการจัดสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สูงอายุ. กรุงเทพมหานคร: รายงานวิจัยเสนอ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.).
- ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์ และกอบกุล รายนาคกร. (2552). การขับเคลื่อนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อการจัดบริการสาธารณะที่ดี. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.).
- ปราโมทย์ ประสาทกุล. (2557). สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2556. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- พลกฤต แสงอาวุธ. (2558). รูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, 6(2). 266 - 282.
- วุฒิสาร ตันไชย. (2557). การกระจายอำนาจและประชาธิปไตยในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพระปกเกล้า.
- สิทธิพันธ์ พูนเอียด และศลทร คงหวาน. (2564). แนวทางการจัดสวัสดิการสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุ. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ, 6(5). 18 - 30.
- สุดารัตน์ สุดสมบูรณ์ และคณะ. (2559). บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลผู้สูงอายุไทย. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้, 9(1). 121 - 127.

สุรีย์พร พันพื้ง และมาลี สันภูวรรณ. (2554). ประชากรและสังคม 2554. นครปฐม:

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

อำนวย บุญรัตน์ไมตรี และนิพนธ์ ไตรสรณะกุล. (2558). การบริหารงานบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีการบริหารเทศบาลตามมาตรฐานการจัดทำบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐาน. วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์, 17(2). 93 - 108.

United Nations. (2020, October). World Population Ageing 2020 Highlights.

Retrieved from United Nations Department of Economic and Social Affairs: <https://www.un.org/development/desa/pd/>. #UNPopulation

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในราชอาณาจักรนอร์เวย์*

POLITICAL PATICIPATION OF PEOPLE IN KINGDOM OF NORWAY

บุญเรือน เนียมพาน

Boonruen Niempan

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ด อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

Administrative Organization of Khong Chet, Klong Loang District, Phatumthani Province, Thailand

สุวรรณ วงษ์การค้า

Suwan Wongkanka

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านพลับ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

Administrative Organization of Ban Plub, Bang Pa In District, Ayuthaya Province, Thailand

E-mail: hinpak.law@gmail.com

บทคัดย่อ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองสำคัญ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ หากประชาชนเข้าใจ และเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองจะส่งผลต่อการพัฒนาระบบประชาธิปไตย เป็นสิ่งสำคัญพัฒนาคุณภาพชีวิต ส่งผลต่อเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีของประเทศชาติ และสังคมโลกให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ปัจจุบันราชอาณาจักรนอร์เวย์เป็นประเทศที่ถือได้ว่ามีความโดดเด่นได้รับสมญานามว่าเป็นดินแดนเมืองแห่งสันติภาพ ให้ ความสำคัญกับความเท่าเทียมกันของประชากรประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองจากผลของการจัดลำดับวัดค่าดัชนีเสรีภาพ ความเป็นประชาธิปไตยสูงเป็นอันดับที่หนึ่งของโลกติดต่อกันมาถึง 7 ปี มีระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์ ในเรื่องวัฒนธรรมทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเปรียบเทียบกับ 167 ประเทศทั่วโลก มีดัชนี การพัฒนามนุษย์ที่สูงที่สุดในโลก ค.ศ.2009 มีการจัดความเหลื่อมล้ำทางสังคมสูงที่สุดในปีค.ศ.2018 เป็นประเทศที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมที่ต่ำที่สุดในโลก ราชอาณาจักรนอร์เวย์พัฒนาประเทศด้วยนโยบายเศรษฐกิจตามตัวแบบนอร์ดิก เช่นเดียวกับประเทศอื่นในสแกนดิเนเวีย และนอร์เวย์เป็นประเทศที่ร่ำรวยและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจสูง มีระบบสวัสดิการคุณภาพสูงมีกองทุน บำนาญรัฐบาลนอร์เวย์ (Government Pension Fund-

* Received 12 April 2022; Revised 21 May 2022; Accepted 25 May 2022

Global: GPF-G) แห่งชาติที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลกในปีค.ศ.2019 อีกทั้งราชอาณาจักรนอร์เวย์ ยังเป็นอันดับหนึ่งของประเทศที่มีอัตราความสุขของประชากรสูงสุด (World happiness report 2017) จากการจัดอันดับ เปรียบเทียบจาก 150 ประเทศทั่วโลก

จึงสนใจที่จะศึกษาว่าราชอาณาจักรนอร์เวย์บริหารปกครองประเทศมีแนวทางเรื่อง การมีส่วนร่วมในทางการเมือง ของประชาชนอย่างไร จึงนำพาประเทศมุ่งสู่ความเจริญทั้งด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านคุณภาพชีวิตให้ประชาชนมีความสุขเป็นที่ยอมรับในระดับโลก ประสบผลสำเร็จอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมทางการเมือง, ประชาธิปไตย, ประชาชน

Abstract

Political participation an important according to constitutional law, If the people have an understanding of the process of political participation. And being to participate in politics will be development of democracy and improving the quality of life to the economy, society, technology of the nation and the world society to progress and sustainably.

Nowadays, The Kingdom of Norway is a country that can be considered as a prominent place. The city to importance to population equality People's participation is high politics. from the results of the ranking Measures the Freedom of Democracy Index, which is the highest in the world, full democratic level on political culture and political participation of the people. Index compiled for a comparative ranking of 167 countries of world. It was rated the highest human development index. in the world since 2009. The disparity eliminating most of socially advanced in 2018, Number one of Public Integrity Index and the country with the lowest crime rate in the world. There is also a high quality welfare system. It has the Norwegian Government Pension Fund-Global (GPF-G), the largest sovereign wealth fund in the world in 2019. The Kingdom of Norway develop the country through a Nordic economic policy. same as other countries in Scandinavia and Norway is a rich country with high economic stability and was

ranked number one is the country with the highest happiness index from 2014 to 2017 (World happiness report 2017) by the Sustainable development solutions network., comparing 150 countries of world.

Interested to study how the Kingdom of Norway is governed. There is a policy of democratic participation in politics of the people. Therefore, leading the country to lead to prosperity in terms of politics, economy, development of the quality of life of the people to be happy. until it is accepted in the world until making continuous success.

Keywords: Political Participation, Democracy, People

บทนำ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย สอดคล้อง ตามคำนิยามของอับราฮัมลินคอล์นอดีตประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกาว่าหมายถึงการปกครอง ประชาชนเพื่อประชาชน และประชาธิปไตยมีนิยามว่าหมายถึงระบอบการปกครองที่ถือมติปวงชนเป็นใหญ่ ประชาชนจึงเป็นส่วน ที่สำคัญ ที่สุด โดยที่ประชาชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในทุกระดับ จึงทำให้เกิดประสิทธิผลต่อการบริหารพัฒนาประเทศ ปัญหาการระบาดของโรคติดต่ออันตรายร้ายแรง เช่นโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19กระทบภาวะสุขภาพการสาธารณสุขของมนุษย์ ทุกประเทศทั่วโลก เกิดภาวะการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ(Economic slowdown) หรือเศรษฐกิจถดถอย(Economic recession) ภัยพิบัติทางสิ่งแวดล้อมความผิดปกติของระบบนิเวศรวมถึงภาวะสงคราม และความไม่มั่นคงระหว่าง ประเทศ ส่งผลกระทบ จน เกิดภาวะวิกฤตการณ์หลายด้านรวมถึงบริบทของโลกที่มีความเปลี่ยนแปลง เป็นยุคโลกาภิวัตน์จึงต้องเพิ่มคุณภาพในการบริหารจัดการงานของภาครัฐให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นสิทธิและเสรีภาพมีความจำเป็น ผู้นำยุคใหม่ต้องส่งเสริมให้พลเมืองเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองในทุกด้านเพื่อระดมความคิด ความสามารถ (Berman Even and M. Shamsul Haque, 2015) เช่นเดียวกัน (ชวณ สารข้าวคำ และ อารีย์วรรณ อ่วมตานี, 2561) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองว่ามีความสำคัญทุกคนทุกวิชาชีพ รวมถึงอาชีพพยาบาล เพราะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของพยาบาลวิชาชีพส่งผลต่อนโยบายสาธารณะ

ด้านสุขภาพอย่างเป็นรูปธรรมเชื่อมโยงถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนและมีผลลัพธ์ ถึงคุณภาพ และระบบการบริการในการดูแลสุขภาพซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ เป็นพื้นฐานชีวิตของมนุษย์ ทุกคน พยายามมีส่วนร่วมทางการเมืองหลายระดับเริ่มต้นจากระดับองค์กรวิชาชีพการเมืองในระดับ ท้องถิ่น จนถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับประเทศส่วน (วุฒิสาร ตันไชย, 2557) กล่าวถึงแนวคิดที่สำคัญเรื่องการกระจายอำนาจของท้องถิ่น มุ่งหวังการมีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อการสร้างเสริมให้ประชาชนปกครองตนเอง (Self-determination) เป็นข้อบ่งชี้ที่สำคัญของ การพัฒนาประชาธิปไตยทั้งในท้องถิ่น และระดับชาติ เพราะการมีส่วนร่วมแบบประชาธิปไตย (Participative democracy) เปิดโอกาสให้พลเมืองในท้องถิ่นกำหนดการตัดสินใจด้วยตนเอง และสามารถกำหนดกฎเกณฑ์การพัฒนาด้วยตนเอง (Self-rule) ผ่านช่องทางการมีส่วนร่วมเช่น การถกเถียงสาธารณะ (Public discussion) การเจรจา (Negotiation) การออกเสียง (Voting) มุ่งเน้นระบุมหาการรัฐต้องให้ความสำคัญกับบทบาทของพลเมือง รวมทั้งจัดหารูปแบบส่งเสริมให้ มีการสนทนาทางการเมือง (Political dialogue) ทำให้พลเมืองมีโอกาสในการตัดสินใจเกี่ยวกับ นโยบายสาธารณะจึงสอดคล้องกับแนวคิดประชาธิปไตยโดยตรง (Direct democracy)

บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญไทยพุทธศักราช 2540 ได้วางรากฐานการมีส่วนร่วมของ ประชาชนเพื่อความยั่งยืนของประชาธิปไตยเป็นกฎหมายสูงสุดฉบับที่ 16 ซึ่งถือว่าเป็น รัฐธรรมนูญฉบับเดียวของประเทศไทย ที่ได้มาจากรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง และมาจาก กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองจากเดิม โดยมี เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญคือการปฏิรูปการเมืองดังนี้ 1.การเปลี่ยนการเมืองของนักการเมือง ให้เป็นการเมืองของพลเมือง และการมีส่วนร่วมของพลเมืองในการเมือง 2.การเพิ่มการ ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐโดยประชาชน เพื่อให้เกิดความสุจริต และโปร่งใสในระบบการเมือง 3.การทำให้ระบบการเมืองมีเสถียรภาพและประสิทธิภาพ ประชาชนได้รับความคุ้มครอง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มีสิทธิเสรีภาพความเสมอภาคได้รับการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองมีระบบตรวจสอบอำนาจรัฐในกระบวนการต่างๆตั้งแต่การกำหนดนโยบายของรัฐบาล อีกทั้ง การเข้าถึงสิทธิของตนเองประชาชนสามารถตรวจสอบภาครัฐได้ ซึ่งแตกต่างจากในอดีตการ มีส่วนร่วมทางการเมืองเด่นชัดรูปแบบใหม่ของรัฐธรรมนูญ ที่มีการการปฏิรูปทางการเมืองให้ เป็นการเมืองแบบมีส่วนร่วม (Participative politics) นำมากำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่ง รัฐธรรมนูญ เช่น หลักการถอดถอนผู้ได้รับการเลือกตั้ง (Recall) หลักการริเริ่มเสนอแนะ (Initiatives) หลักการประชานิยาม (Public hearings) และหลักการแสดงประชามติ (Referendum)

ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองไว้ในหมวด 6 มาตรา 78 รัฐพึงส่งเสริมให้ประชาชน และชุมชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ การปกครองระบอบประชาธิปไตย อัน มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ด้านต่างๆ การจัดทำบริการสาธารณะทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น การตรวจสอบการใช้อำนาจอรัฐ การต่อต้านการทุจริต และประพฤติมิชอบ รวมทั้งการตัดสินใจทางการเมือง และการอื่นใด เรื่องที่อาจมีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชน มาตรา 133 มาตรา136 และมาตรา 256(1) อีกทั้งการให้ อำนาจประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรง และมาตรา 133(3) มาตรา 236 และมาตรา 256(1) สรุปสาระสำคัญ ได้คือ 1. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 10,000 คน มีสิทธิเข้าชื่อเสนอกฎหมายตามหมวด 3 สิทธิเสรีภาพของปวงชนชาวไทย หรือหมวด 5 หน้าที่รัฐ ทั้งนี้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย 2. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า 20,000 คน มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภาพร้อมด้วยหลักฐานพอสมควรเพื่อกล่าวหากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรณีผู้มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติ การทุจริตต่อหน้าที่ หรือการจงใจปฏิบัติหน้าที่ หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย หรือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมอย่างร้ายแรง 3. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 50,000 คน มีสิทธิเข้าชื่อเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติมตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ เรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการเลือกตั้ง

ดังจะเห็นได้ว่าการบริหารการปกครองของรัฐบาลให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนจึงจำเป็นต้องได้รับการมีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชนในประเทศทุกกลุ่ม ทุกสถานะทางสังคม ทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นการที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางการเมืองที่ประชาชนสามารถใช้อำนาจและปฏิบัติกิจการทางการเมืองในระบบการเมืองด้วยตนเอง หรือเป็นส่วนหนึ่งในขั้นตอนทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมืองจึงเป็นเสมือนการอุดช่องว่างของข้อบกพร่องของประชาธิปไตยแบบตัวแทน ซึ่งเป็นระบอบการปกครองที่เหมาะสมที่สุดในบริบทปัจจุบันประชาชนจำนวนมากไม่สามารถใช้อำนาจได้โดยตรงตัวแทนจึงเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันทางการเมืองของพรรคการเมือง โดยประชาชนสามารถแสดงสิทธิโดยกลไกการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นหัวใจหลักของระบอบประชาธิปไตยทั่วโลก (สิริพรรณ นกสวนสวัสดิ์ และ คณะ, 2554) สอดคล้องกับ (เมธา หริมเทพาธิป, 2564) กล่าวถึงเรื่องการมีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชนเน้นย้ำว่าต้องเข้ามามีบทบาทร่วมคิด ร่วมทำเช่นการให้ข้อมูลจากประชาชนที่บ่งบอก

ประโยชน์ และความต้องการในนโยบายสาธารณะนั้นอย่างแท้จริงทั้งในทางการเมือง การบริหาร การศึกษา การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งด้านคุณภาพชีวิต และสุขภาพ จึงกล่าวได้ว่าการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง ช่วยพัฒนาการบริหาร การปกครอง การแสดง ความเห็นผ่านกระบวนการ มีส่วนร่วมทางการเมือง ของประชาชนเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเด็น การพัฒนาโดยในกิจกรรมที่จะกระทำนั้นส่งผลดี หรือส่งผลกระทบต่อ กับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนอันเป็นเป้าหมายการ บริหารของทุกประเทศ และในทุกสังคมโลก

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในราชอาณาจักรนอร์เวย์ (Kingdom of Norway) ประวัติความเป็นมาของราชอาณาจักรนอร์เวย์

ราชอาณาจักรนอร์เวย์ประเทศในกลุ่มนอร์ดิกซึ่งมีสิ่งที่คล้ายคลึงกันของประชาชนในประเทศคือระบบการเมืองการ ปกครอง มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข (Head of state) ราชอาณาจักรก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 872 ซึ่งมาจากการรวบรวมของอาณาจักรย่อยจำนวนมาก และดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง เป็นเวลา 1,149 ปี นอร์เวย์เป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรเดนมาร์ก-นอร์เวย์ ระหว่างค.ศ.1537-1814 และเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรสวีเดน- นอร์เวย์ ระหว่างค.ศ. 1814-1905 ในช่วงแรกของสงครามโลกครั้งที่หนึ่งนอร์เวย์วางตัวเป็นกลางจนถึงเดือนเมษายน ค.ศ. 1940 ก่อนที่จะเข้าร่วมทำสงครามเมื่อประเทศถูกรุกรานและถูกครอบครองโดยเยอรมนีจนถึงสิ้นสุดสงครามโลก

ราชอาณาจักรนอร์เวย์ตั้งอยู่ในยุโรปเหนือส่วนตะวันตกของคาบสมุทรสแกนดิเนเวีย มีอาณาเขตจรดประเทศสวีเดน ฟินแลนด์ และรัสเซีย และมีอาณาเขตทางทะเลจรดมหาสมุทรแอตแลนติก ใกล้กับประเทศเดนมาร์กและสหราชอาณาจักร นอร์เวย์เป็นประเทศที่มีชายฝั่งยาวและเป็นที่ตั้งของฟยอร์ดที่มีชื่อเสียง นอร์เวย์มีพื้นที่ทั้งหมด 385,207 ตารางกิโลเมตร มีเมืองหลวงคือกรุงออสโล (Oslo) ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวนอร์ดิก (Nordic countries) ใช้ภาษานอร์เวย์นับถือศาสนา คริสต์นิกาย Church of Norway ร้อยละ 82.7 คริสต์นิกายอื่นๆ ร้อยละ 4.8 อิสลามร้อยละ 1.7 ศาสนาอื่น ร้อยละ 10.8 เงินสกุลหลักของนอร์เวย์คือ Norwegian Krone (NOK) 1 โครน มีมูลค่าเท่ากับ 100 เอิร์ อัตราแลกเปลี่ยน 1 โครน ประมาณ 4.30 บาท หรือ 8.29 โครน ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ(อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ 3 กันยายน 2558)

ภูมิประเทศเป็นภูเขา น้ำแข็งมากกว่าครึ่งของประเทศ โดยเฉพาะพื้นที่สูงและภูเขาสูงจะมีน้ำแข็งปกคลุมตลอดทั้งปี พื้นที่หลายแห่งมีภูเขาสลับซับซ้อนภูมิอากาศหนาวเย็นจากสภาพเป็นน้ำแข็งส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและภูเขาสูงบางส่วนเป็นหุบเขาที่อุดมสมบูรณ์ มีที่ราบขนาดเล็ก กระจายอยู่ทั่วไป ตามชายฝั่งมีธารน้ำแข็ง (Fjords) จำนวนมาก มีพื้นที่ทุ่งหญ้าทุนดราที่ไม่มีต้นไม้บริเวณทางทิศเหนือ บริเวณชายฝั่งทะเลอากาศเย็นสบาย ด้วยอิทธิพลของกระแสน้ำอุ่นแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Current) พื้นที่ด้านในจะมีอากาศเย็นมากกว่าและมีปริมาณน้ำที่ตกจากฟ้า (ในรูปฝนหรือหิมะ หรืออื่น ๆ) สภาพอากาศเย็น และมีฝนตกตลอดทั้งปี ในพื้นที่บริเวณชายฝั่งตะวันตกของประเทศ

ประชากร สังคม และวัฒนธรรม ในปี ค.ศ. 2015 นอร์เวย์มีประชากร 5.16 ล้านคน แบ่งเป็นกลุ่มอายุ 0 – 15 ปี จำนวน 0.99 ล้านคน กลุ่มอายุ 16 – 66 ปี จำนวน 3.44 ล้านคน และกลุ่มผู้สูงอายุ 66 ปีขึ้นไป จำนวน 0.72 ล้านคน ค่านิยม สังคมและวัฒนธรรมของนอร์เวย์มีรากฐานมาจากค่านิยมความเสมอภาคของมวลมนุษย์ในตอนต้นของ ศตวรรษที่ 20 หลังจากที่ผ่านมาผ่านช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง มีการปฏิรูปประเทศเข้าสู่รัฐสวัสดิการ โดยพัฒนาอย่างก้าวหน้า จนถึงปัจจุบัน และ รัฐสวัสดิการ ยังคงเป็นหลักการที่เหมาะสมสำหรับชาวนอร์เวย์ส่วนใหญ่ ราชอาณาจักรนอร์เวย์เป็นประเทศใหม่ที่ผสมผสาน วัฒนธรรมหลากหลาย จากเดิมที่ประเทศมีความเป็นเอกพันธ์ (ethnically homogenous society) นอร์เวย์เปลี่ยนแปลงไปตามโลกาภิวัตน์ ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม จากการมีผู้อพยพจำนวนมากที่ลี้ภัยไหลเข้าประเทศเมื่อประมาณ 35 ปีที่ผ่านมา โดยเข้ามาอาศัย ในนอร์เวย์ จนปัจจุบันเกือบหนึ่งในสี่ของพลเมืองในกรุงออสโลเป็นผู้อพยพ (ดิรัส ตฤณเตชะ, 2554) กล่าวถึงชาวนอร์เวย์ว่ามีค่านิยมพหุวัฒนธรรม (Multiculturalism) โดยเป็นค่านิยมแห่งการเปิดกว้างต่อเผ่าพันธุ์คนทุกชาติ ศาสนาจากตัวอย่างงานวันรัฐธรรมนูญของนอร์เวย์ (Norwegian Constitution Day) ซึ่งตรงกับวันที่ 17 พฤษภาคมของทุกปี ซึ่งเดิมในขบวนการที่เฉลิมฉลองมีแต่ธงชาตินอร์เวย์เท่านั้น แต่นับตั้งแต่ปี ค.ศ.2008 รัฐบาลอนุญาตให้ธงชาติอื่นของผู้ที่ อาศัยอยู่ในนอร์เวย์เดินพาเหรดพร้อมธงชาติของตนร่วมขบวนได้

ราชอาณาจักรนอร์เวย์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

การมีส่วนร่วมทางการเมืองบ่งชี้จากการมีประชาธิปไตยของราชอาณาจักรนอร์เวย์พบว่าข้อมูลองค์ประกอบที่สำคัญหลายด้าน เช่นด้านการเมืองการปกครอง ด้านดัชนีประชาธิปไตย ด้านดัชนีรายงานความสุข ด้านการบริหาร ด้านตุลาการ ด้านการใช้สิทธิ

เลือกตั้ง ด้านการลงคะแนนเลือกตั้ง ด้านนโยบายการสาธารณสุข และสวัสดิการ ด้านนโยบายเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ด้านนโยบายต่างประเทศ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มีรายละเอียดดังนี้

ด้านการเมืองการปกครอง

ราชอาณาจักรนอร์เวย์มีระบบการเมือง การปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา โดยมีพระมหากษัตริย์ เป็นพระประมุข (Head of state) ภายใต้รัฐธรรมนูญมีสมเด็จพระราชาธิบดีฮารัลด์ที่ 5 (King Harald V) เป็นกษัตริย์ขึ้นครองราชย์ตั้งแต่วันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 2000 โดยมีนายกรัฐมนตรีคือนางเออร์นา โซลเบิร์ก (Erna Solberg) ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ.2013 นับตั้งแต่นั้น นอร์เวย์แบ่งอำนาจรัฐผ่านรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาลฎีกาตาม ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1994

บทบาทของกษัตริย์ในปัจจุบันเป็นระบอบราชาธิปไตย พระมหากษัตริย์ทรงเป็นศูนย์รวมจิตใจ จำกัดอยู่เพียงด้าน สัญลักษณ์ และด้านพิธีการเท่านั้นแต่อำนาจอธิปไตยอยู่ที่ประชาชน ทรงประกอบพิธีกรรม แต่ไม่ทรงใช้ หรือใช้อำนาจทางการเมืองอย่างจำกัด ตามรัฐธรรมนูญพระองค์ถูกสถาปนาขึ้นตามจารีตประเพณี หรือตามประมวลกฎหมาย เพื่อไม่ให้มีอำนาจทางการเมืองอย่างแท้จริง ซึ่งลักษณะระบอบราชาธิปไตยแตกต่างจากระบอบสาธารณรัฐคือ พระมหากษัตริย์ทรงครองแผ่นดิน เป็นประมุข ตลอดพระชนม์ชีพและสืบราชสันตติวงศ์ให้กับรัชทายาท เมื่อพระองค์เสด็จสวรรคต หรือ ทรงสละราชสมบัติ แม้จะมีบ้างที่มีการเลือกตั้งผู้สืบทอดตำแหน่งพระมหากษัตริย์ส่วนใน ระบอบสาธารณรัฐประมุขของรัฐเรียกว่า ประธานาธิบดี การพัฒนารัฐธรรมนูญนอร์เวย์นั้นลงนาม โดย Eidsvoll เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ.1814 เปลี่ยน นอร์เวย์จากการเป็นระบอบ สมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบราชาธิปไตย ใช้รัฐธรรมนูญปี ค.ศ.1814 โดยให้สิทธิ เช่นเสรีภาพในการพูด และหลักนิติธรรม

ราชอาณาจักรนอร์เวย์แบ่งออกเป็น 18 มณฑลมณฑลถูกแบ่งออกเป็น 428 เขตเทศบาล นำโดยสภาที่ได้รับการเลือกตั้ง โดยตรง ซึ่งจะเลือกคณะกรรมการเทศมนตรีและนายกเทศมนตรี เทศบาลบางแห่ง ที่โดดเด่นที่สุดคือออสโลมีระบบรัฐสภาของรัฐบาล โดยที่สภาเทศบาลเมืองเลือกรัฐบาลเมืองที่รับผิดชอบหน้าที่ของผู้บริหาร เทศบาลบางแห่งยังแบ่งออกเป็นเขต เทศบาลหรือเขตเมือง เช่นออสโลเป็นหนึ่งในนั้น รับผิดชอบบริการสวัสดิการ และวัฒนธรรมบางอย่าง เขตเหล่านี้นำโดยสภาการเมืองด้วย ในบางกรณีได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน เทศบาลจัดการกับปัญหาการวางแผน และบริการสวัสดิการ ที่

หลากหลายและส่วนใหญ่มีอิสระที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมที่ไม่ได้จำกัดไว้อย่างชัดเจนโดยกฎหมาย

การเมืองของราชอาณาจักรนอร์เวย์ เกิดขึ้นภายใต้กรอบรัฐสภา ตัวแทนประชาธิปไตยรัฐธรรมนูญ ราชินี อานาจอธิปไตย อำนาจบริหาร ใช้โดย คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะรัฐมนตรี นำโดย นายกรัฐมนตรีนอร์เวย์ อำนาจนิติบัญญัติเป็นของทั้งรัฐบาล และ สภานิติบัญญัติ Storting ซึ่งได้รับการเลือกตั้งภายใน ระบบหลายพรรค ตุลาการ เป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ หน่วยข่าวกรองนักเศรษฐศาสตร์ จัดอันดับให้นอร์เวย์เป็น "ประชาธิปไตยเต็มใบ" ในปี ค.ศ. 2019 Reporters Without Borders ติดอันดับนอร์เวย์ที่ 1 ของโลกในปีค.ศ. 2019 ดัชนีเสรีภาพสื่อมวลชน Freedom House ในปีค.ศ. 2020 รายงาน Freedom in the World จัดให้นอร์เวย์เป็น "ฟรี" โดยให้คะแนนสูงสุดในหมวดหมู่ "สิทธิทางการเมือง" และ "สิทธิเสรีภาพ" เมื่อวันที่ 19 มีนาคม ค.ศ. 2020 รัฐสภาของนอร์เวย์ลงมติให้มอบอำนาจฉุกเฉินแก่รัฐบาล ในขณะที่มีผลบังคับใช้รัฐบาลสามารถเปลี่ยนแปลงกฎหมายใดๆ ยกเว้นรัฐธรรมนูญและกฎหมายสิทธิมนุษยชน อำนาจฉุกเฉินนี้ กำหนดหมดอายุในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2020 ที่ผ่าน มา (การเมืองการปกครองนอร์เวย์, 2565)

ดัชนีความเป็นประชาธิปไตย (Democracy Index)

ราชอาณาจักรนอร์เวย์เป็นดินแดนได้ชื่อว่าเมืองแห่งสันติภาพ โดยให้ความสำคัญกับความเท่าเทียมกันของประชา กร ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองสูงจากผลของการวัดค่าดัชนีเสรีภาพความเป็นประชาธิปไตยสูงเป็นอันดับที่หนึ่งของโลก ติดต่อกันถึง 7 ปี เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 2015 ถึง ปีค.ศ. 2021 โดยมีระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์ เรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน และวัฒนธรรมทางการเมือง จากรายงานการจัดอันดับ ดัชนีประชาธิปไตย (Democracy Index) โดยหน่วยข่าวกรองเศรษฐศาสตร์ (Economist Intelligence Unit (EIU)) ที่เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นประชาธิปไตยใน 167 ประเทศจากทุกทวีปทั่วโลก

ดัชนีประชาธิปไตย เริ่มสำรวจครั้งแรกในพ.ศ. 2555 (ค.ศ. 2012) เป็นดัชนีที่คิดจากการประมวลผลแบบสอบถาม มีการจัดอันดับตั้งแต่ 0 ถึง 10 ใน 60 คำถาม แบ่งเป็น 5 มิติโดยพิจารณา 5 มิติสำคัญ ดังนี้

มิติที่1 กระบวนการเลือกตั้งและพหุนิยม (Electoral Process and Pluralism)

มิติที่2 การทำงานของรัฐบาล (Functioning of Government)

มิติที่3 การมีส่วนร่วมทางการเมือง (Political Participation)

มิติที่4 วัฒนธรรมทางการเมือง (Political Culture)

มิติที่5 เสรีภาพพลเมือง (Civil Liberties)

เกณฑ์คะแนนแบ่งกลุ่มประเทศเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

8.01-10 คะแนนคือ ประเทศที่มีประชาธิปไตยสมบูรณ์ (Full Democracies)

6.01-8 คะแนนคือ ประเทศที่ประชาธิปไตยยังคงมีข้อบกพร่อง (Flawed Democracies)

4.01-6 คะแนนคือ ประเทศที่ปกครองด้วยระบอบกึ่งอำนาจนิยม (Hybrid Regimes)

0.4 คะแนนคือ ประเทศที่ปกครองด้วยระบอบเผด็จการอำนาจนิยม (Authoritarian Regimes)

ตารางที่ 1 สรุประดับดัชนีประชาธิปไตย (Democracy Index คะแนนจาก 5 มิติ ของราชอาณาจักรนอร์เวย์ปีพ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ถึง ปีพ.ศ. 2561 (ค.ศ. 2018) ดังนี้

ปี มิติ	พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015)	พ.ศ. 2559 (ค.ศ. 2016)	พ.ศ. 2560 (ค.ศ. 2017)	พ.ศ. 2561 (ค.ศ. 2018)
มิติที่ 1 กระบวนการเลือกตั้งพหุนิยม	10	10	10	10
มิติที่ 2 การทำงานของรัฐบาล	9.64	9.64	9.64	9.64
มิติที่ 3 การมีส่วนร่วมทางการเมือง	10	10	10	10
มิติที่ 4 วัฒนธรรมทางการเมือง	10	10	10	10
มิติที่ 5 เสรีภาพพลเมือง	10	10	9.71	9.71
ระดับคะแนนเฉลี่ย	9.93	9.93	9.87	9.87
ระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์	✓	✓	✓	✓

จากข้อมูลราชอาณาจักรนอร์เวย์มีระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์ มีคะแนนกระบวนการเลือกตั้งพหุนิยม การมีส่วนร่วมทางการเมือง วัฒนธรรมทางการเมือง เสรีภาพพลเมือง มีคะแนนเต็ม 10 คะแนน ติดต่อกันตั้งแต่ปีพ.ศ. 2558 (ค.ศ.2015) ถึงปีพ.ศ. 2564 (ค.ศ.2021) (ดัชนีประชาธิปไตยนอร์เวย์, 2565)

ตารางที่ 2 สรุปการจัดอันดับดัชนีประชาธิปไตย (Democracy Index) อันดับที่1 ถึงอันดับที่ 5 และอันดับดัชนีประชาธิปไตยของประเทศไทยเริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ถึง ปีพ.ศ. 2564(ค.ศ. 2021) ดังนี้

อันดับ	ประเทศ							
	พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015)	พ.ศ. 2559 (ค.ศ. 2016)	พ.ศ. 2560 (ค.ศ. 2017)	พ.ศ. 2561 (ค.ศ. 2018)	พ.ศ. 2562 (ค.ศ. 2019)	พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020)	พ.ศ. 2564 (ค.ศ. 2021)	ระดับ ประชาธิปไตย ไทยสมบูรณ์
อันดับ1	นอร์เวย์ (Norway)	นอร์เวย์ (Norway)	นอร์เวย์ (Norway)	นอร์เวย์ (Norway)	นอร์เวย์ (Norway)	นอร์เวย์ (Norway)	นอร์เวย์ (Norway)	ระดับ ประชาธิปไตย ไทยสมบูรณ์
อันดับ2	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	ระดับ ประชาธิปไตย ไทยสมบูรณ์
อันดับ3	สวีเดน (Sweden)	สวีเดน (Sweden)	สวีเดน (Sweden)	สวีเดน (Sweden)	สวีเดน (Sweden)	สวีเดน (Sweden)	ฟินแลนด์ (Finland)	ระดับ ประชาธิปไตย ไทยสมบูรณ์
อันดับ4	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	นิวซีแลนด์ (New Zealand)	สวีเดน (Sweden)	ระดับ ประชาธิปไตย ไทยสมบูรณ์
อันดับ5	เดนมาร์ก (Denmark)	เดนมาร์ก (Denmark)	เดนมาร์ก (Denmark)	เดนมาร์ก (Denmark)	ฟินแลนด์ (Finland)	แคนาดา (Canada)	ไอซ์แลนด์ (Iceland)	ระดับ ประชาธิปไตย ไทยสมบูรณ์
ประเทศ ไทย	อันดับ98 กึ่งอำนาจ นิยม	อันดับ100 กึ่งอำนาจ นิยม	อันดับ107 กึ่งอำนาจ นิยม	อันดับ106 กึ่งอำนาจ นิยม	ไม่พบข้อมูล ประชาธิปไตย ไทยแบบไม่ สมบูรณ์	อันดับ73 ประชาธิปไตย ไทยที่ยังมี ข้อบกพร่อง	อันดับ72 ประชาธิปไตย ไทยที่ยังมี ข้อบกพร่อง	

จากข้อมูลตารางรายงานการจัดอันดับดัชนีประชาธิปไตย (Democracy Index)เริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ถึง ปีพ.ศ.2564 (ค.ศ. 2021) อันดับที่1 ถึงอันดับที่ 5 ราชอาณาจักรนอร์เวย์มีระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์เป็นอันดับที่หนึ่งของโลก ติดต่อกันถึง 7 ปี โดยพบว่าอันดับที่2 ถึงอันดับที่ 4 มีระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์ ส่วนประเทศไทยในพ.ศ. 2564 (ค.ศ. 2021) อันดับ72 ประชาธิปไตยที่ยังมีข้อบกพร่อง

อ้างอิง ข้อมูล พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ถึง พ.ศ. 2561 (ค.ศ. 2018) (Democracy Index, 2022)ข้อมูล พ.ศ. 2562 (ค.ศ. 2019) (Economist Intelligence Unit (EIU), 2022)

ข้อมูลพ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) (Democracy Index, 2021) ข้อมูล พ.ศ. 2564 (ค.ศ. 2021) (Democracy Index, 2022)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองในราชอาณาจักรนอร์เวย์มีดัชนีตัวชี้วัดความเป็นประชาธิปไตยในระดับโลกสูงมาก การเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองสูง ยังมีผลดัชนีรายงานชี้วัดความสุขระดับโลกของประชาชนสูงมากมีรายละเอียด ดังนี้

ดัชนีรายงานความสุขโลก

รายงานความสุขโลก ฉบับแรกเผยแพร่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2555 (ค.ศ. 2012) เป็นดัชนีวัดความสุข เผยแพร่ โดยสหประชาชาติ จากการสำรวจข้อมูลเปรียบเทียบ 150 ประเทศทั่วโลกโดยให้คะแนน ตั้งแต่ 0 ถึง 10 โดยใช้การวิเคราะห์ ผ่านตัวแปร 6 ด้านดังนี้

ด้าน1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ

ด้าน2 การสนับสนุนทางสังคม

ด้าน3 อายุขัยเฉลี่ย

ด้าน4 เสรีภาพในการใช้ชีวิต

ด้าน5 ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

ด้าน6 ระดับการคอร์รัปชัน

ตารางที่ 3 สรุปข้อมูลรายงานความสุขโลกสูงที่สุดในโลก 6 อันดับและประเทศไทย ปี ค.ศ.2012-2014 และ ปี ค.ศ.2014-2016

ประเทศ	ปี พ.ศ. 2555-2557 (ปี ค.ศ.2012-2014)		ปี พ.ศ. 2557-2559 (ปี ค.ศ.2014-2016)	
	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ
ประเทศนอร์เวย์	7.522	4	7.537	1
สวิตเซอร์แลนด์	7.587	1	7.494	4
ไอซ์แลนด์	7.561	2	7.504	3
เดนมาร์ก	7.527	3	7.522	2
แคนาดา	7.427	5	7.316	7
ฟินแลนด์	7.469	6	7.469	5
ประเทศไทย	6.371	36	6.424	32

จากข้อมูลสรุปได้ว่าในปี พ.ศ. 2555-2557 (ค.ศ.2012-2014) ผลการรายพบว่า ราชอาณาจักรนอร์เวย์ เป็นอันดับสี่ ของโลกได้รับคะแนน 7.522 (รายงานความสุขโลก, 2565) และในปี พ.ศ. 2557-2559 (ปีค.ศ.2014-2016) ผลการรายพบว่า ราชอาณาจักรนอร์เวย์ เป็นอันดับหนึ่งของโลกได้รับคะแนน 7.522 (Helliwell, J. , Layard, R. , & Sachs, J., 2022)

ด้านฝ่ายบริหาร

ด้านการปกครองของประเทศฝ่ายบริหารของราชอาณาจักรนอร์เวย์มีประมุขของรัฐบาลคือ พระมหากษัตริย์ นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล พระมหากษัตริย์แต่งตั้งคณะรัฐมนตรีโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ตำแหน่ง ประมุขของรัฐสืบทอดโดยการสืบสันตติวงศ์ ตามด้วยการเลือกตั้งรัฐสภา โดยทั่วไปผู้นำพรรคการเมืองเสียงข้างมาก หรือผู้นำคณะรัฐบาลผสมจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนายกรัฐมนตรี ระบบกฎหมาย สภา Storting ทำหน้าที่ออกกฎหมายในนอร์เวย์ ซึ่งหมายความว่าสภา Storting เป็นผู้ผ่านกฎหมายอย่างเป็นทางการ (กฎหมาย ข้อบัญญัติและข้อบังคับ) รัฐสภาใช้ระบบ สภา เดียว คือ สภาสตอร์ติงเกต (Stortinget) มีจำนวนสมาชิกสภาทั้งหมด 169 คนซึ่งมาจากการเลือกตั้ง แบบสัดส่วนจากประชาชนโดยตรงผสมสามพรรคมีสมาชิกแบ่งเป็นสองประเภทคือสมาชิกหนึ่งในสี่ ของสภาเรียกว่า สภาสูง(Lagting) และกลุ่มสมาชิกสามในสี่เรียกว่าสภาล่าง (Odelsting) มีวาระดำรง ตำแหน่ง ครึ่งละ 4 ปี มีนายกรัฐมนตรีการปกครองแบบสองฝ่าย (ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ) ถ่วงดุลอำนาจกันเช่นเดียวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยทั่วไป

ด้านฝ่ายตุลาการ

ด้านการปกครองของประเทศฝ่ายตุลาการของราชอาณาจักรนอร์เวย์มีฝ่ายตุลาการผู้พิพากษาได้รับแต่งตั้งจากคณะรัฐมนตรีแต่มีอำนาจในการพิจารณาคดีอย่างอิสระระบบกฎหมายของนอร์เวย์เป็นการผสมผสานระหว่างกฎหมายจารีตประเพณีระบบกฎหมายแพ่ง และกฎหมายจารีตประเพณี

ด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง

การเลือกตั้งในราชอาณาจักรนอร์เวย์จะมีทุกสองปี สลับกันระหว่างการเลือกตั้งรัฐสภา และการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ซึ่งทั้งสองครั้งจะมีขึ้นทุกสี่ปี การออกเสียงลงคะแนนเป็นสากล ตั้งแต่ปีที่บุคคลอายุ 18 ปี และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในนอร์เวย์ เป็นเวลาสามปีอย่างต่อเนื่อง

สามารถลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งท้องถิ่นได้บนอร์เวย์ใช้ระบบเดียวกันทั้งในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติในการจัดสรรอำนาจหน้าที่ วิธีนี้เป็นวิธี Sainte-Laguë ที่แก้ไขแล้ว และหลักการพื้นฐานก็คือ จำนวนที่นั่งที่พรรคได้รับใน Storting ควรใกล้เคียงกับจำนวนคะแนนเสียงที่พรรคได้รับในการเลือกตั้งมากที่สุดสภา Storting มักดำรง ตำแหน่งครบวาระสี่ปีเสมอวันเลือกตั้งปกติคือวันจันทร์ที่ 2 ของเดือนกันยายน แต่หน่วยเลือกตั้งหลายแห่ง ก็เปิดในวันอาทิตย์ ก่อนหน้าเช่นกัน วันเลือกตั้งไม่ใช่วันหยุดราชการ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถลงคะแนนในเขตเทศบาลของตนในวันเลือกตั้งเท่านั้น หน่วยเลือกตั้งมักจะเป็นโรงเรียนในท้องถิ่น ศูนย์ชุมชนหรือใกล้เคียง และโดยปกติเปิดตั้งแต่เวลา 09:00 น. หรือ 12:00 น. หน่วยเลือกตั้งทั้งหมดปิดเวลา 20.00 น.ทั่วประเทศการเลือกตั้งครั้งล่าสุดคือการเลือกตั้งท้องถิ่น เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2562 การเลือกตั้งรัฐสภาครั้งล่าสุดคือการเลือกตั้งรัฐสภา เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2560 ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 3,765,245 คน ผู้ลงทะเบียนเลือกตั้งร้อยละ 78.2

การปกครองท้องถิ่นของประเศนอร์เวย์ โดยให้คนในท้องถิ่นเป็นผู้ออกเสียงเลือกตั้งกำหนดเป็นวันจันทร์กลางเดือน สัปดาห์ที่ 2 ของเดือนกันยายนทุกสี่ปี ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เป็นประชาชนชาวนอร์เวย์ที่อายุครบ 18 ปี ไม่เกินวันที่ 31 ธันวาคมในนั้น และกรณีมีชาวต่างชาติลงทะเบียนมีถิ่นฐานอยู่ต่อเนื่องในประเทศนอร์เวย์มาแล้ว 3 ปีก่อนวันเลือกตั้ง ก็มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งด้วย ลักษณะประชาธิปไตยในการปกครองท้องถิ่นของประเทศนอร์เวย์ จึงเป็นแนวทางของประชาธิปไตย ตัวแทนที่ ประชาชนเลือกสมาชิกสภาเทศบาลและสมาชิกสภาเทศบาลจะไปเลือกให้สมาชิกสภาเทศบาลด้วยกันเป็นคณะกรรมการบริหารของเทศบาล และสมาชิกสภา เทศบาล ผู้มีหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารทางเทศบาลจะคัดเลือกและจ้างหัวหน้าผู้บริหารมาเป็น หัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายประจำทุกฝ่ายของเทศบาลบุคคลนี้จะเป็นนักบริหารมืออาชีพที่จะช่วยนัการเมืองท้องถิ่น ที่มาจากการ เลือกตั้งในการบริหารเพื่อให้บริการที่ดีและมีคุณภาพต่อประชาชนการปกครองท้องถิ่นของประเทศนอร์เวย์มีหลักการกระจาย อำนาจที่ให้ประชาชนในพื้นที่เป็นผู้ตัดสินใจเลือกตั้งผู้บริหารเองและมีการกระจายทั้งเงินและงานไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้จัดให้บริการประชาชนโดยทางรัฐบาลกลางได้กำกับดูแลเท่าที่จำเป็นเพื่อให้บริการที่ประชาชนในเขตพื้นที่ไม่ว่าจะอยู่ ในเทศบาลเล็กหรือใหญ่ได้รับบริการที่ ทัดเทียมกันรัฐบาลกลางไม่เข้าไปแทรกแซงอำนาจในการเปลี่ยนแปลง ตามกฎหมาย ที่ ตรารออกมาใช้โดยรัฐสภาของประเทศ (นรนิติ เศรษฐบุตร, 2556)

ด้านการลงคะแนนเลือกตั้ง

ราชอาณาจักรนอร์เวย์จัดให้มีบัตรลงคะแนนเลือกตั้งเป็นแบบเดียวกันทั่วประเทศ ยกเว้นรายชื่อผู้สมัครบัตรลงคะแนน แต่ละใบจะมีชื่อพรรคและรายชื่อผู้สมัครที่ได้รับการเลื่อนตำแหน่งโดยพรรคนั้นตามลำดับความสำคัญ ผู้ลงคะแนน อาจกำหนดตัวเลือกส่วนบุคคลให้กับผู้สมัครเหล่านั้นโดยทำเครื่องหมายที่ช่องถัดจากชื่อผู้สมัคร (ซึ่งจะเปลี่ยนลำดับความสำคัญ) ผู้มีสิทธิเลือกตั้งอาจเขียนชื่อจากรายการอื่นหากต้องการกรณีการเลือกตั้งระดับประเทศ ให้เลือกเพียงกลุ่มเดียวในกรณีของการเลือกตั้งท้องถิ่น มีบัตรลงคะแนนสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งสำหรับการเลือกตั้งระดับเทศมณฑล และอีกกลุ่มหนึ่ง สำหรับการเลือกตั้งระดับเทศบาล

การลงคะแนนเสียงล่วงหน้าของราชอาณาจักรนอร์เวย์สามารถกำหนดสถานที่เลือกตั้งล่วงหน้าทุกแห่งในประเทศ ซึ่งปกติจะเริ่มในเดือนกรกฎาคมและสิ้นสุดก่อนวันเลือกตั้งประมาณหนึ่งสัปดาห์ ผู้ลงคะแนนที่ประสงค์จะลงคะแนนเสียงล่วงหน้า สามารถค้นหาสถานที่เลือกตั้งได้จากเว็บไซต์สาธารณะ www.valglokal.no สถานที่เลือกตั้งล่วงหน้ามักจะอยู่ที่ศาลากลางจังหวัดหรืออาคารสาธารณะที่คล้ายกัน เมืองใหญ่ๆ เช่น ออสโล ยังติดตั้งหน่วยเลือกตั้งล่วงหน้า แบบเคลื่อนที่ในสถานที่ต่างๆ เช่น ศูนย์กลางการขนส่งสาธารณะขนาดใหญ่ สถานีรถไฟใต้ดิน ฯลฯ ผู้ลงคะแนนจะต้องระบุตัวตน ก่อนลงคะแนนผู้ลง คำนวณที่ส่งคะแนนเสียงล่วงหน้าในเขตเทศบาลอื่นนอกเหนือจากของตนเอง จะได้รับบัตรลงคะแนนโดยไม่มีรายชื่อผู้สมัคร จากนั้นบัตรลงคะแนนจะบรรจุในซองที่มีชื่ออำเภอของเขา จากนั้นผู้ลงคะแนนจะดำเนิน การจัดส่งบัตรลงคะแนนไปยังกล่อง ลงคะแนนที่ปิดสนิท บัตรลงคะแนนจะถูกส่งไปยังเขตเทศบาลที่ถูกต้องล่วงหน้าก่อนวันเลือกตั้ง

ด้านสาธารณสุข และสวัสดิการ

ด้านสุขภาพและสาธารณสุข ราชอาณาจักรนอร์เวย์ได้รับรางวัลที่หนึ่งตามดัชนีการพัฒนามนุษย์ของสหประชาชาติ (Human Development Index : HDI) ประจำปี 2013 เป็นดัชนีทางสถิติแบบองค์รวมที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการคาดหมายคงชีพ การศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อหัว ซึ่งใช้จัดลำดับการพัฒนามนุษย์ในแต่ละประเทศเป็น 4 กลุ่ม ประเทศที่มีระดับการคาดหมายคงชีพ การศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อหัวมาก ตามการเผยแพร่รายงานการพัฒนามนุษย์ พ.ศ. 2563 ในวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2563 ของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ โดยนอร์เวย์ได้คำนวณคะแนนดัชนี การพัฒนามนุษย์ จากข้อมูล สำหรับเปรียบเทียบปี พ.ศ.

2561 ถึง พ.ศ. 2562 เป็นประเทศที่มีระดับการพัฒนามนุษย์ สูงมาก ในปี 2562 ได้คะแนน 0.957 ดัชนีการพัฒนามนุษย์วัดความสำเร็จโดยเฉลี่ยของแต่ละประเทศในการพัฒนามนุษย์สามด้าน คือ ด้านที่1.การมีชีวิต ที่ยืนยาว และมีสุขภาพดีโดยวัดจากอายุขัย ด้านที่2.ความรู้วัดจากการรู้หนังสือ (มีน้ำหนักเป็นสองในสามส่วน) และอัตราส่วน การเข้า เรียนสุทธิที่รวมกันทั้งระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษา (มีน้ำหนักเป็นหนึ่งในสามส่วน) ด้านที่3. มาตรฐานคุณภาพชีวิตวัด จากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product - GDP) ต่อหัว และความเท่าเทียมกันของอำนาจซื้อ (purchasing power parity - PPP) (การพัฒนามนุษย์ด้านสุขภาพและสาธารณสุข, 2565) สวัสดิการระบบประกันสุขภาพของราชอาณาจักรนอร์เวย์ใช้ระบบประกันสุขภาพ โดยมีการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและประชาชนสามารถเลือกแพทย์ประจำตัว มีสิทธิการรักษาครอบคลุมประชาชน อย่างทั่วถึงผู้ให้บริการไม่ต้องกังวลกับงบประมาณการจัดดูแลสุขภาพ สามารถดำเนินการได้ทันทีเกิดความเป็นธรรม ในการดูแลผู้ป่วยนอกจากสิทธิในการรักษายังรับสิทธิประโยชน์ในรูปแบบค่าตอบแทนเช่นเงินบำนาญ เงินเกษียณกรณีทุพพลภาพ หรือถ้าตกงาน โดยงบประมาณได้มาจากภาษีประชาชนทั้งหมดจึงมีความยั่งยืนของระบบ แต่ประชาชนต้องรับภาระทางภาษีสูงเนื่องจาก เป็นต้นทุนการดูแลสุขภาพสูง (สุรสิทธิ์ ตั้งสกุลวัฒนา, 2560) กล่าวว่านอร์เวย์เป็นรัฐสวัสดิการมีนโยบาย ที่เน้นการนำรายได้ของรัฐบาลมาสนับสนุน ภาครัฐบริการ เพื่อเป็นหลักประกัน ทางสังคมแก่ประชาชนในด้านต่างๆ อาทิ การบริการรักษาพยาบาล การศึกษา การจัดระบบ บำเหน็จบำนาญ และการดูแลผู้พิการและผู้สูงอายุสอดคล้องกัน กล่าวถึงด้านโดยลักษณะสำคัญของสังคม นอร์เวย์อีกประการหนึ่ง คือ การเน้นความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศ ซึ่งทำให้สตรีชาวนอร์เวย์ได้รับสิทธิในการทำงาน และสิทธิทางด้านสังคมอื่นๆ เช่นเดียวกับบุรุษ ราชอาณาจักรนอร์เวย์เป็นประเทศที่ร่ำรวยมากที่สุดในลำดับต้นๆ ของโลก International Monetary Fund - IMF จัดให้เป็นลำดับ 3 โดยในปี ค.ศ.2012 มีรายได้ประชากรต่อคนต่อปี 99,461 ดอลลาร์สหรัฐ โดยรายได้หลักของประเทศมาจากธุรกิจก๊าซธรรมชาติ ซึ่งนอร์เวย์มีปริมาณสำรองมากเป็นอันดับ 2 ของโลก และมีปริมาณน้ำมันสำรองเป็นอันดับ 7 ของโลก อีกทั้งรัฐบาลยังเป็นผู้ถือหุ้นหลักในบริษัท Statoil (กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ, 2558) สอดคล้องกับ (อิติ สุวรรณทัต, 2561) กองทุนบำนาญรัฐบาลนอร์เวย์ (Government Pension Fund-Global: GPF-G) เป็นกองทุนความมั่งคั่งแห่งชาติ ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ในปีค.ศ.2019GPF-G มีมูลค่าสินทรัพย์ รวมทั้งสิ้นประมาณ 1,072,840,000,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือ ประมาณ 33 ล้านล้านบาท (SWF Institute, 2019) บริษัทขนาดใหญ่อันดับที่ 5 ที่ GPF-G ลงทุนคือบริษัท Royal Dutch

Shell 1.9 แส่นล้านบาท (Norge Bank Annual, 2018) โดยกองทุนบำนาญรัฐบาลนอร์เวย์ (GPF-G) ได้รับการยกย่องอย่าง มากในเรื่อง ความโปร่งใสของการบริหารงานรวมไปถึงการเปิดเผยข้อมูลการลงทุนต่างๆ และการเข้าถึงข้อมูลของสาธารณชนเพื่อการตรวจสอบที่ดีที่สุดของโลก

ด้านนโยบายด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม

ราชอาณาจักรนอร์เวย์มีนโยบายพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจตามรูปแบบของตัวแบบนอร์ดิกเช่นเดียวกับทุกประเทศ ในสแกนดิเนเวียอีกทั้งนอร์เวย์ยังเป็นประเทศหนึ่งที่ร่ำรวยและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจสูงมากใช้ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสามารถประกอบธุรกิจทางการค้าได้อย่างเข้มแข็ง ธนาคารมีวิธีปฏิบัติในการกู้ยืมเงินอย่างรอบคอบ และมีความเหมาะสม ระบบการเงินของนอร์เวย์มีเสถียรภาพ และ อัตราเงินเฟ้ออยู่ในการควบคุมนอร์เวย์มีอิสรภาพทางการค้า การลงทุน การเงิน ปราศจากการทุจริต และสิทธิในทรัพย์สินได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ ระบบการพิจารณาคดีเป็นไปอย่างอิสระ นอร์เวย์เป็นประเทศที่ต้องพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติทางพื้นดิน ป่าไม้ และทะเลอย่างมาก โดยมีอุตสาหกรรมหลัก คือ อุตสาหกรรมการประมง อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ป่าไม้ อุตสาหกรรมการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังน้ำ อุตสาหกรรมแร่ธาตุ จำพวกอลูมิเนียม สังกะสี ตะกั่ว และทองแดง และ อุตสาหกรรมการต่อเรือ และอุปกรณ์ด้าน การเดินเรือ ทะเล นอกจากนี้ นอร์เวย์มีจุดเด่น ในด้านภาคอุตสาหกรรมหลัก มีปริมาณสำรองปิโตรเลียม แก๊สธรรมชาติ แร่ธาตุ ไม้แปรรูป อาหารทะเลจำนวนมาก อุตสาหกรรมปิโตรเลียมมีสัดส่วนประมาณหนึ่งในสี่ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ(จีดีพี) โดยนอกจากกลุ่มประเทศในตะวันออกกลางแล้วนอร์เวย์เป็นผู้ส่งออกน้ำมันและแก๊สธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดของโลกยังมีอุตสาหกรรมการเจาน้ำมันและก๊าซธรรมชาติทางตอนใต้ของทะเลเหนือรัฐบาลนอร์เวย์จึงพยายามที่จะดำเนินนโยบายที่จะให้หลักประกันต่อการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเพื่อผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต

ดัชนีทางเศรษฐกิจ (2556)

1. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) 501.10 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ GDP ต่อหัว 100,318 ดอลลาร์สหรัฐ
2. อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 0.8

3. อัตราเงินเฟ้อ ร้อยละ 2.1
4. ประเทศคู่ค้าสำคัญ เยอรมนี สหราชอาณาจักร เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สวีเดน เดนมาร์ก ฝรั่งเศส สหรัฐฯ จีน
5. สินค้าเข้าสำคัญ เครื่องจักรและอุปกรณ์การขนส่ง เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ยา อาหาร และสัตว์เลี้ยง สินแร่ และเศษโลหะ
6. สินค้าออกสำคัญ น้ำมันปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ เครื่องจักรอุตสาหกรรมและอุปกรณ์การขนส่ง เคมีภัณฑ์ ปุ๋ยกระแสดไฟฟ้า นิเกิลและอะลูมิเนียม เหล็กและเหล็กกล้า ปลาและสัตว์น้ำ

ด้านนโยบายต่างประเทศ

ราชอาณาจักรนอร์เวย์ได้รับการสนับสนุนการปฏิรูปองค์การสหประชาชาติ เพื่อให้มีธรรมาภิบาล (good governance) และระบบการบริหารที่ดีขึ้น และให้ความสำคัญกับประเด็นต่างๆ อาทิ สิทธิมนุษยชน เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นการจัดความยากจน สิทธิแรงงาน และสิทธิในการทำงานที่มีคุณค่า การเจรจาลดอาวาระหว่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก (โดยเน้นการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับการลดการตัดไม้ทำลายป่าในประเทศกำลังพัฒนา โครงการการดักจับและกักเก็บก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์) ให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์มุงเหนือ (High North) โดยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้านในกลุ่มนอร์ดิกและบอลติก รวมถึงส่งเสริมบทบาทของนอร์เวย์ในสภาอาร์กติก (Arctic Council) ซึ่งประกอบด้วยประเทศสมาชิกในภูมิภาคอาร์กติกอีก 7 ประเทศ ได้แก่ แคนาดา เดนมาร์ก (รวมทั้งเกาะกรีนแลนด์ และหมู่เกาะแฟโร) ฟินแลนด์ ไอซ์แลนด์ รัสเซีย สวีเดนและสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นพันธมิตรกับ สหภาพ ยุโรป และองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty organization NATO) โดยเฉพาะการเข้าร่วมในปฏิบัติการรักษาสันติภาพในกรอบ NATO และ UN นอร์เวย์เข้าร่วมเป็นสมาชิก ASEM เมื่อปี ค.ศ.2012 และเข้าร่วมเป็นภาคีสันธิสัญญามิตรภาพ และความร่วมมือในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia –TAC) เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.2013 และอยู่ระหว่างจัดทำความร่วมมือ กับอาเซียน เรียกว่าปฏิญญาด้วยความร่วมมืออาเซียน-นอร์เวย์ (Joint Declaration of ASEAN-Norway Cooperation) (กระทรวงต่างประเทศ, 2565)

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของราชอาณาจักรนอร์เวย์กับประเทศไทย

ความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศไทย

ประเทศไทยเริ่มมีความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับราชอาณาจักรนอร์เวย์ เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ.2548 (ค.ศ.2005) หลังจากที่นอร์เวย์ได้ประกาศเอกราชและแยกตัวออกจากสวีเดนโดยสันติ เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ.2448 (ค.ศ.2005) ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับนอร์เวย์ใกล้ชิดจากการเสด็จเยือนนอร์เวย์ ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ.2450 (ค.ศ.1907) ซึ่งได้ทรงลงพระนามาภิไธยย่อ จปร ไว้บนก้อนหิน ณ บริเวณ นอร์ด แคปป์ (Nordkapp) เมื่อปี 2532 (ค.ศ.1989) ปี พ.ศ. 2495 (ค.ศ.1952) ได้มีการแลกเปลี่ยนผู้แทนทางการทูตในระดับอัครราชทูต นอร์เวย์ได้แต่งตั้งเอกอัครราชทูตมาประจำประเทศไทยตลอดมา ประเทศไทยได้เปิดสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงออสโล เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ.2530 (ค.ศ.1987) และต่อมาเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคมพ.ศ. 2544 (ค.ศ.2001) ไทย และ นอร์เวย์ได้ เฉลิมฉลองการครบรอบ 100 ปี แห่งความสัมพันธ์ทางการทูตในปี พ.ศ. 2548 (ค.ศ.2005) นอร์เวย์ถ่ายทอดประสบการณ์ และองค์ความรู้ต่างๆ ให้ไทย เช่นการเก็บกู้ทุ่นระเบิดบริเวณแนวชายแดน เทคโนโลยีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ (กระทรวงต่างประเทศ, 2565)

ความสัมพันธ์ด้านการค้า

ประเทศไทยและราชอาณาจักรนอร์เวย์มีกรอบการส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจภายใต้คณะกรรมการร่วมทางเศรษฐกิจการเดินเรือ อุตสาหกรรม วิชาการและการค้า ไทย-นอร์เวย์ ซึ่งได้มีการประชุมมาแล้ว 4 ครั้ง ระหว่างปี ค.ศ.1986 (พ.ศ. 2529) ถึง ปี ค.ศ.1999 (พ.ศ. 2542) สินค้าที่ไทยส่งออกไปนอร์เวย์ ได้แก่ รถยนต์อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์พลาสติก เครื่องนุ่งห่ม ข้าว เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ผักกระป๋อง แปรรูป เครื่องใช้ไฟฟ้าและส่วนประกอบอื่นๆ อาหารทะเล กระป๋องและแปรรูป รถจักรยานและส่วนประกอบ สินค้าที่ไทยนำเข้าจากนอร์เวย์ ได้แก่ ปุ๋ยและยากำจัดศัตรูพืชและสัตว์ สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและกึ่งสำเร็จรูป น้ำมันดิบ เนื้อสัตว์สำหรับการบริโภค เยื่อกระดาษและเศษกระดาษ เครื่องมือเครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์

สรุป

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นรูปแบบการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Democracy) คือการ ปกครองโดยประชาชน ผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย เป็นหลักสากลที่ได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญ และจำเป็นในสังคม ประชาธิปไตย ซึ่งต้องพัฒนาปรับปรุง การบริหารงานภาครัฐ(Participatory governance) ระบอบประชาธิปไตย มิได้เป็นเพียงระบอบการปกครองอีกต่อไปแต่เป็นดัชนีบ่งชี้วัดความเป็นอารยะของรัฐธรรมนูญใหม่ อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงผู้ปกครองของรัฐที่เป็นปฏิปักษ์ต่อระบอบประชาธิปไตย ย่อมไม่ได้รับการยอมรับจากบรรดาประเทศที่พัฒนาแล้ว และไม่ว่าระบอบประชาธิปไตยจะถูกมองว่าเป็น ระบอบการปกครองที่มีคุณภาพดีหรือไม่เพียงใด เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าระบอบประชาธิปไตย เป็นระบอบการปกครองที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลกปัจจุบัน (ฐาตุร ศิริยุทธวัฒนา, 2562)

ราชอาณาจักรนอร์เวย์ในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน มีระบบ การเมืองการปกครองด้วยระบอบ ประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นพระประมุข (Head of state) มาเป็นเวลานานกว่าสองศตวรรษ อำนาจบริหารอยู่ที่ นายกรัฐมนตรี ซึ่งมาจากราช โองการแต่งตั้งของกษัตริย์ โดยนายกรัฐมนตรีเป็นสมาชิก สภาจากพรรคที่มีเสียงข้างมากใน รัฐสภาที่มาจากการการปกครองแบบสองฝ่าย (ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ) การบริหาร ปกครองประเทศระบบเศรษฐกิจแบบเสรี สถานะทางเศรษฐกิจที่มั่นคง ให้ความสำคัญเรื่องสิทธิ มนุษชน และความมั่นคงของมนุษยชาติ มุ่งเน้นความเท่าเทียมกันของประชาชน มีค่านิยม ยอมรับพหุวัฒนธรรม (Multiculturalism) ซึ่งมีลักษณะความหลากหลายวัฒนธรรม จากการ มีหลากหลายชาติพันธุ์ มีนโยบายรัฐสวัสดิการ (Welfare state) แบบรัฐบาลสังคม ประชาธิปไตย (Socialdemokratiska) เป็นตัวแบบ ประสานประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างนายจ้าง และลูกจ้าง ที่ทำให้ประชาชนรู้สึกมั่นคงด้านเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิตดี เกิดภาวะสังคมสูงวัย กลุ่มคนจากกลุ่มผู้อพยพเข้ามาค้าแรงงานเพิ่มขึ้น เสรีภาพในการประกอบอาชีพ การจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน “กองทุนบำเหน็จบำนาญ” (Pension Fund) ดูแลสวัสดิการ ของประชาชนเท่าเทียมกัน ตั้งแต่เกิดจนตาย

ราชอาณาจักรนอร์เวย์มีอัตราภาษีรายได้ส่วนบุคคลสูงเฉลี่ยร้อยละ 40 และภาษีนิติ บุคคลสูงกว่าประเทศอื่น กระทรวงการคลังของ นอร์เวย์จึงแบ่งรายได้ส่วนหนึ่งจากน้ำมันและ แก๊สมาเป็นกองทุน มีการนำเงินไปลงทุนไปทั่วโลก แล้วนำ ผลตอบแทนนั้นจะกลับมาในรูป ของการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชน รูปแบบสวัสดิการเพื่อสังคมอย่างทั่วถึง และการใช้ชีวิต

เท่าเทียมกันทางสังคม (Social Equity) การกระจายอย่างทั่วถึง (Redistribution) ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงในสังคมน้อยประชาชนเกิดความรู้สึกเสมอภาคเท่าเทียมกัน จึงส่งผลทำให้ประชาชนเกิดความสุข จากคำสัมภาษณ์ทูตานุทูตประจำประเทศไทย Kjetil Paulsen (กรุงเทพรุจิก, 2560) อีกทั้งราชอาณาจักรนอร์เวย์ ในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน มีระดับ ประชาธิปไตยสมบูรณ์ รายงานของหน่วยข่าวกรองเศรษฐกิจศาสตร์ (Economist Intelligence Unit (EIU) เพื่อเปรียบเทียบ ความเป็นประชาธิปไตย ใน 167 ประเทศทั่วโลกราชอาณาจักรนอร์เวย์ มีดัชนีประชาธิปไตยอันดับหนึ่ง ของโลก ติดต่อกัน เจ็ดปี(เริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ถึง ปีพ.ศ. 2564 (ค.ศ. 2021) และมีดัชนีความสุขอันดับที่หนึ่ง ของโลกในปี พ.ศ. 2557-2559 (ปี ค.ศ.2014-2016) มีระดับคะแนน 7.522 จากการจัดรายงานความสุขโลก(World Happiness report) ในการประชุมสหประชาชาติ (World Government Summit) 20 มีนาคม ค.ศ. 2017 (Helliwell, J. , Layard, R. , & Sachs, J., 2022) การประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยความสุขและความเป็นอยู่ที่ดี มีคำกล่าวในการประชุมว่า “ความสุข ถือเป็นตัววัดความก้าวหน้าทางสังคม และควรเป้าหมายของนโยบายสาธารณะที่เหมาะสม ความผาสุกของประชาชนเป็นศูนย์กลางของความพยายามในการบริหารการเมืองของรัฐบาลทุกประเทศทั่วโลก”

ข้อเสนอแนะ

เมื่อได้ทราบถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในราชอาณาจักรนอร์เวย์ มาแล้วนั้นทำให้เกิดแนวคิดที่นำมาพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในประเทศไทยดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายรัฐบาลไทยควรปรับเปลี่ยนวิสัยทัศน์มุ่งสู่ประชาธิปไตยระดับสมบูรณ์ คือ

“เป็นรัฐบาลเชื่อมความสัมพันธ์กับประชาชนเป็นรัฐบาลกับประชาชนปรับเปลี่ยนแผนแม่บทในการบริหารประเทศที่มีการเชื่อมโยงประชาชน และเพิ่มคุณค่าด้านสวัสดิการความเป็นอยู่ของประชาชน ทั่วถึงอย่างเท่าเทียมกัน การกระจายอำนาจการปกครองให้ท้องถิ่นอย่างแท้จริง ไม่ควบคุมแทรกแซงเพื่อกำหนดวิถีชีวิต และอนาคตของชุมชนโดยคนในชุมชน ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ถูกต้อง รวดเร็ว สร้างสิ่งแวดล้อม เชิงปฏิสัมพันธ์นโยบายรัฐบาลที่ทำให้รัฐบาลส่งเสริมภาคธุรกิจเอกชน และประชาชนทำงานร่วมกันได้อย่างลงตัว ผ่าน

ศักยภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ (Infocom) โดยการบริหารการเมืองรัฐบาล ด้านนโยบายสาธารณะเพื่อวัดความก้าวหน้าทางสังคม ควรมีเป้าหมายศูนย์กลาง คือความสุข ของประชาชน

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ หน่วยงานภาครัฐบาล และเอกชนสนับสนุนส่งเสริม การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน การกระจายการมีส่วนร่วมของพลเมือง เพื่อระบอบ ประชาธิปไตย กลุ่มประชาชน หลากหลายหลายรูปแบบการ เสวนาทางออกเป็นกรปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วม ทางการเมืองของพลเมืองเป็นการบำบัดทางการเมือง (Political Therapy) รัฐบาลและชุมชนต่างก็ได้ประโยชน์เป็นการตัดสินใจสาธารณะ (Public judgment) พัฒนาการส่งมอบการบริการภาครัฐ เอกชนผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีเป้าหมายในการ ร่วมกันอำนวยความสะดวก ประหยัด ลดความเสี่ยงโรคติดต่อ ให้การสนับสนุน และการมี ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐ ประชาชน และภาคธุรกิจเอกชนเจ้าหน้าที่รัฐทำงานเชิงรุก พัฒนา ปฏิบัติ งานด้านบริการเทคโนโลยีให้ครอบคลุมอย่างเป็นรูปธรรมเสริมสร้างความเข้มแข็ง ชุมชน สร้างพลังจากการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในทางปฏิบัติ (Meaningful public participation) เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของชุมชน อย่างมีคุณภาพ เพื่อการมีส่วนร่วมในการ พัฒนาประเทศชาติ

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาข้อมูลการมีส่วนร่วม ทางการเมืองของประชาชนในประเทศอื่นๆ เพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วม ทางการเมืองเพื่อการพัฒนาประชาธิปไตยเป็นรูปธรรมอย่างยั่งยืน การกำหนดวิถีชีวิตและ อนาคตของชุมชนโดยคนในชุมชนตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เสริมสร้าง ความเข้มแข็งชุมชน สร้างพลังจากการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริงในทาง ปฏิบัติ (Meaningful public participation) เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างมีคุณภาพ เพื่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศชาติและสังคมโลก ประชาชนเกิดความสุขอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ. (2558). รายงานข้อมูลประเทศนอร์เวย์ กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ กรุงโคเปนเฮเกน. กรุงเทพมหานคร. 13: กระทรวงพาณิชย์.

กระทรวงต่างประเทศ. (17 มีนาคม 2565). ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับนอร์เวย์. เข้าถึงได้จาก <https://www.mfa.go.th>

กรุงเทพธุรกิจ. (6 พฤษภาคม 2560). นอร์เวย์ 'สุขที่สุดในโลก' ด้วยปัจจัยอันใด? เข้าถึงได้จาก คอลัมน์นิสต์ กรุงเทพธุรกิจ:
<https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/116075>

การเมืองการปกครองนอร์เวย์. (17 มีนาคม 2565). เข้าถึงได้จาก วิקיพีเดีย:
https://isecosmetic.com/wiki/Politics_of_Norway

การพัฒนามนุษย์ด้านสุขภาพและสาธารณสุข. (17 มีนาคม 2565). เข้าถึงได้จาก วิקיพีเดีย:
<https://th.wikipedia.org/wiki>

ชวณ สารข้าวคำ และ อารีย์วรรณ อ่วมตานี. (2561). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพยาบาลวิชาชีพ. วารสารพยาบาลศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 30(1), 1-10.

ฐากูร ศิริฤทธิ์วัฒนา. (2562). กฎหมายรัฐธรรมนูญ: หลักพื้นฐานแห่งรัฐธรรมนูญและระบอบประชาธิปไตย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: บริษัทสำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด.

ดัชนีประชาธิปไตยนอร์เวย์. (17 มีนาคม 2565). เข้าถึงได้จาก วิקיพีเดีย:
<https://th.wikipedia.org/wiki>

ดิรัส ตฤณเตชะ. (2554). นอร์เวย์ที่เปลี่ยนไป. วารสารยุโรปศึกษาศูนย์ศึกษาแห่งชาติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 19(1). 34.

ธิตี สุวรรณทัต. (2561). กองทุนความมั่งคั่งแห่งชาติกับการสร้างสมรรถนะของประเทศ: กรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสิงคโปร์กับนอร์เวย์. ใน ปริญญาดุษฎีนิพนธ์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาสหวิทยาการวิทยาลัยสหวิทยาการ (หน้า 90). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นรนิติ เศรษฐบุตร. (2556). การปกครองท้องถิ่นในประเทศนอร์เวย์. กรุงเทพมหานคร. 43-44: วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่นสถาบันพระปกเกล้า.

เมธา หริมเทพาธิป. (2564). การมีส่วนร่วมของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ. เข้าถึงได้จาก Goto Know: <https://www.gotoknow.org/posts/629852>

รายงานความสุขโลก. (14 มีนาคม 2565). เข้าถึงได้จาก วิกิพีเดีย:
<https://th.wikipedia.org/wiki>

วุฒิสาร ตันไชย. (2557). การกระจายอำนาจและประชาธิปไตยในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

สิริพรรณ นกสวนสวัสดิ์ และ คณะ. (2554). รายงานวิจัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2554: การศึกษาบทบาทพรรคการเมืองและพฤติกรรมและการตัดสินใจเลือกตั้งของประชาชนในสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง. กรุงเทพมหานคร: รายงานวิจัยโดยคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เสนอสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง.

สุรสิทธิ์ ตั้งสกุลวัฒนา. (2560). รายงานการศึกษาเปรียบเทียบสวัสดิการระบบประกันสุขภาพของประเทศสหรัฐอเมริกาออร์เวย์สิงคโปร์และประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร. 14: การบริหารเศรษฐกิจสาธารณะสำหรับนักบริหารระดับสูงรุ่นที่ 16 สถาบันพระปกเกล้า.

Berman Even and M. Shamsul Haque. (2015). Asian Leadership in Policy and Governance : Public Policy and Governance Volume 24. Howard House, Waitgon: Emerald Group Publishing Limited.

Democracy Index. (4 กุมภาพันธ์ 2021). อันดับประเทศที่มีดัชนีชี้วัดความเป็นประชาธิปไตยมากที่สุด ปี 2020. เข้าถึงได้จาก The Standard:
<https://thestandard.co/democracy-index-2020>

Democracy Index. (2022, March 17). Retrieved from wikipedia:
<https://th.wikipedia.org/wiki>

Democracy Index. (9 February 2022). ดัชนีประชาธิปไตย ปี 2021 ยังคงจัดอันดับให้ไทยเป็นประเทศที่มี “ประชาธิปไตยที่มีข้อบกพร่อง” เป็นปีที่สาม. เข้าถึงได้จาก Centre for SDG Research and Support: SDG Move:
<https://www.sdgmove.com/2022/02/11/democracy-index-2021-thailand-plawed-democracy/>

Economist Intelligence Unit (EIU). (2022, March 17). Democracy Index: 2019.

Retrieved from The Economist Intelligence Unit Limited:

<https://www.eiu.com/n/campaigns/democracy-index-2019>

Helliwell, J. , Layard, R. , & Sachs, J. (2022, March 17). World happiness report

2017 New York: The sustainable development solutions network.

Retrieved from The UN High Level Meeting on happiness and well-being:

<https://worldhappiness.report/ed/2017>

ความจำเป็นที่ต้องแยกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ออกจากกันในประเทศไทย*

THE NEED TO SEPARATE A COMMERCIAL CODE FROM A CIVIL CODE IN THAILAND

เกียรติกำจร มีชนอน

Keatkhamjorn Meekanon

วิทยาลัยนานาชาติศิลปการ

Silpakorn University International College, Thailand

E-mail: Meekanon_k@silpakorn.edu

บทคัดย่อ

ประเทศไทยปฏิรูประบบกฎหมายมานานกว่า 100 ปีมาแล้ว โดยรับเอากฎหมายแบบแอ่งโกล-แซกซอนจากอังกฤษมาใช้ก่อนจะรับเอาซีวิลลอว์ โดยเริ่มแรกพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแต่งตั้งคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ป.พ.พ.) เป็นคณะแรกในปี พ.ศ.2451 แต่ร่างเสร็จในปีพ.ศ. 2468 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากคณะกรรมการร่างกฎหมายไม่เข้าใจหลักการและแนวคิดต้นตอของกฎหมายที่ตัวเองลอกเลียนมาจึงทำให้ตีความป.พ.พ.ได้ยากคณะกรรมการไม่ค่อยได้ใส่ใจด้านพาณิชย์ของ ป.พ.พ. หนึ่งในคณะกรรมการได้อ้างว่าใช้การคัดลอกจากประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีผ่านประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่น หลังจากเปรียบเทียบประมวลทั้ง 3 เล่ม แล้วจึงพบว่าคณะกรรมการไม่ได้แยกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ออกจากกัน เหมือนกับของเยอรมนี และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศต้นแบบของประมวลกฎหมายนี้ ไม่มีบทบัญญัติของประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนีและญี่ปุ่นอยู่ในป.พ.พ. และป.พ.พ.แบ่งออกเป็น 6 บรรพโดยแยกหนึ่งกับเอกเทศสัญญาออกจากกันไม่ใช่ 5 บรรพที่รวมทั้ง 2 ส่วนเหมือนเยอรมนีและญี่ปุ่น เมื่อเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายหนี้สวิสที่นักวิชาการชาวสวิสอ้างว่าเป็นต้นแบบของ บรรพ 2 (หนี้) ของป.พ.พ.จึงพบว่า ป.พ.พ.แยกส่วนหนี้และเอกเทศสัญญาออกเป็นบรรพ 2 และ 3 ตามแบบสวิส นอกจากนี้กฎหมายแบบแอ่งโกลแซกซอนได้หยั่งรากลึกในระบบกฎหมายไทย การมี

* Received 12 April 2022; Revised 21 May 2022; Accepted 26 May 2022

กฎหมายพาณิชย์ถึง 30 ฉบับทำให้นักธุรกิจสับสน การที่จะร่างประมวลกฎหมายพาณิชย์ขึ้นมาใหม่โดยรวบรวมกฎหมายพาณิชย์ทั้งหมดเข้าด้วยกัน ผู้ออกกฎหมายไทยควรจะมองพัฒนาการกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ เยอรมนี สวิสเซอร์แลนด์ สหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกาสำหรับประมวลกฎหมายใหม่นี้ซึ่งควรใช้ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสและประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นแม่แบบหลักแล้วเอาบทบัญญัติที่เหมาะสมจากประเทศที่กล่าวข้างต้นและกฎหมายพาณิชย์หลายฉบับที่มีอยู่ของไทยจากมาใช้ประกอบ

คำสำคัญ: กฎหมายธุรกิจไทย, ประมวลกฎหมายพาณิชย์, การปฏิรูปกฎหมาย, กฎหมายแพ่ง

Abstract

Thailand reformed its legal system around 100 years ago. Initially, the country adopted Anglo-Saxon English laws before drafting civil laws with legal codes. King Chulalongkorn appointed a committee to draft a civil and commercial code in 1908. With 3 more subsequent committees, Thai Civil and Commercial Code (TCCC) was finished in 1925 during the reign of King Vajiravudh. The drafting committee's lack of knowledge about the imported rules and concepts and adopted method led to difficulties in interpreting the rules and concepts in question. The committee paid little attention to commercial part of TCCC. A prominent member of this committee claimed that TCCC was modelled after German Civil Code (BGB) through Japanese Civil Code (JCC). After comparing TCCC, BGB and JCC, the comparison shows that the committee did not separate civil and commercial codes as in Germany and Japan. They did not include any provisions from German Commercial Code (HGB) and Japanese Commercial Code in TCCC. Moreover, TCCC has 6 books, but BGB and JCC have 5 books. A Swiss law professor claims that TCCC's Book II is based on Swiss Obligation Code (SCO). After comparing SCO and TCCC, the comparison indicates that TCCC's Book II and Book III are modelled after the parts of obligations and specific contracts in SCO respectively. Unlike BGB and JCC, TCCC does not combine both parts into 1 book. Moreover, Anglo-Saxon laws have been profoundly ingrained in Thai legal

system. More than 30 statutes of commercial laws really confuse Thai businesspersons. To draft a new Thai commercial code consolidating all Thai business laws together. Thai legislators should look at the advancement of commercial laws in France, Germany, Switzerland, the Netherlands, the UK and the US for provisions. The new code should use French Commercial Code and Dutch Civil Code (BW) as the main templates and add state-of-the-art provisions commercial laws in these countries and the existing Thai statutes.

Keywords: Thai Business Law, Thai Commercial Code, Legal Reform, Civil Law

บทนำ

มีธุรกรรมต่างๆเกิดขึ้นในประเทศไทยมากขึ้นทุกวันแต่กฎหมายพาณิชย์ไทยล้าสมัย และกระจัดกระจาย ซึ่งธุรกรรมใหม่ๆเหล่านี้มีบริษัทร่วมลงทุน การค้าอิเล็กทรอนิกส์ ธุรกิจก่อตั้งใหม่ การควบรวมและซื้อกิจการแต่ไม่มีกฎหมายเฉพาะกำกับ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ถูกบังคับใช้มากกว่า 100 ปีแล้วโดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง ซึ่งจำเป็นต้องปรับปรุงใหม่ทั้งหมด แต่มี 2 แนวทางที่ตรงข้ามกันในการออกกฎหมายพาณิชย์ในการกำกับธุรกรรมต่างๆ คือ 1) แยกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ออกจากกันเหมือนฝรั่งเศส เยอรมนี ญี่ปุ่น และสวิตเซอร์แลนด์ ที่มีการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์คนละฉบับตั้งแต่ต้น แต่สวิตเซอร์แลนด์เอาเรื่องเกี่ยวกับหนี้ สัญญา หุ่นส่วน บริษัทและตราสารธุรกิจมาไว้ในประมวลกฎหมายหนี้ต่างหากเพื่อให้เป็นกฎหมายพาณิชย์โดยเฉพาะ ต่างจากฝรั่งเศส เยอรมนีหรือญี่ปุ่นที่เอาเรื่องหนี้กับสัญญาทั่วไปไว้ในประมวลกฎหมายแพ่ง หรือ 2) รวมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เข้าด้วยกันเหมือนเนเธอร์แลนด์ บราซิล และไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบันโดยที่เนเธอร์แลนด์และบราซิลได้ประกาศใช้ประมวลกฎหมายแพ่งฉบับใหม่ที่รวมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เข้าด้วยกันในปีพ.ศ.2535 และ พ.ศ.2545 ตามลำดับ (Lawyru, 2022) (Presidência da República, 2022)

การควบรวมกิจการระหว่างธุรกิจกับดีแทค การก่อตั้งบริษัทบิทคับ การเข้ามาทำธุรกิจซูเปอร์แอป อย่างแกร็บ ฟู้ดแพนด้า โกเจ็ก ซอปปี้และอื่นๆ ได้นำกิจกรรมการค้าใหม่ๆเข้าสู่โลกธุรกิจโดยเฉพาะในไทย ไทยไม่มีกฎหมายที่เป็นเอกภาพสำหรับการกำกับการควบรวมกิจการของธุรกิจและดีแทค (ฐานเศรษฐกิจ, 2564) การร่วมลงทุนของ SCBX ในบิทคับ

(กรุงเทพฯธุรกิจ, 2564) และการร่วมลงทุนของธนาคารกรุงศรีอยุธยาและ บี แคปปิตอลกรุ๊ป ในชิปเม็กซ์ (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2564) ไทยไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับการกำกับธุรกิจซูปเปอร์แอปและพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายธุรกิจของไทยจำเป็นต้องปรับแก้และปรับปรุงให้ทันสมัยต่อการเปลี่ยนแปลงที่ปั่นป่วนในโลกธุรกิจปัจจุบัน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ใช้ร่างประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนี (Bürgerliches Gesetzbuch = BGB) เป็นแม่แบบหลัก แต่กฎหมายเกี่ยวกับหนี้และเอกเทศสัญญาฉบับนี้รับเอามาจากประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์ และมีข้อบัญญัติหลายข้อในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์รับมาจากกฎหมายอังกฤษ ทำให้สถานการณ์คล้ายคลึงกับมณฑลควิเบคของแคนาดาและรัฐหลุยส์เซียน่าในสหรัฐที่มีเพียงประมวลกฎหมายแพ่ง แต่ใช้กฎหมายพาณิชย์แบบคอมมอนลอว์ (LSU Law, 2022) (LégisQuébec, 2022)

ปัญหาของกฎหมายธุรกิจในประเทศไทย

ประเทศไทยใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษรมาแล้วอย่างน้อย 500 ปีหรืออาจจะเป็น 1000 ปี (Huxley. A, 1996) พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมีพระบรมราชโองการประกาศใช้กฎหมายตราสามดวงในปีพ.ศ.2348 โดยเป็นกฎหมายหลักของประเทศก่อนที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจะปฏิรูปกฎหมายไทยเพื่อรับมือกับการล่าอาณานิคมของชาติตะวันตก ในช่วงต้นรัชสมัยของพระองค์ได้ใช้กฎหมายอังกฤษเป็นต้นแบบ โดยมีแนวคิดทางกฎหมายอย่าง หลักฐาน (evidence) หุ้นส่วน (partnership) การเปลี่ยนมือได้ (negotiable) ล้มละลาย (bankruptcy) เป็นต้นซึ่งแนวคิดเหล่านี้ได้หยั่งรากลึกลงในกฎหมายพาณิชย์ไทยมาจนทุกวันนี้ (Pimngam. S, 2019) ต่อมาพระองค์ได้ทรงมีกระแสพระราชดำรัสว่าการนำกฎหมายจารีตแบบอังกฤษมาใช้มันไม่เหมาะสม เพราะคนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงกฎหมายได้ (Meekanon. K, 2013) พระองค์จึงทรงตัดสินพระทัยที่จะปรับเอาระบบประมวลกฎหมายของภาคพื้นยุโรปมาใช้ร่างประมวลกฎหมายต่างๆของไทยเพราะเข้ากันได้กับกฎหมายดั้งเดิมของไทยที่เป็นลายลักษณ์อักษรแบ่งเป็นมาตราๆ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดเกล้าแต่งตั้งคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ชุดแรกในปี พ.ศ.2451 ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ร่างกฎหมายชาวฝรั่งเศสแต่ไม่มีความคืบหน้าเท่าที่ควร ล่วงจนมาถึงปีพ.ศ.2468 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดเกล้าแต่งตั้งพระยามานวราชเสวี (ปลอด วิเชียร ณ สงขลา)

เป็นกรรมการในคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ชุดที่ 4 ที่กรรมการส่วนใหญ่เป็นคนไทย ท่านได้มีบทบาทสำคัญในการเอาประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน (BGB) พ.ศ. 2443 เข้ามาเป็นแม่แบบหลักในการร่างแทนประมวลกฎหมายแพ่งฝรั่งเศส พ.ศ. 2347 โดยผ่านประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่น (Japanese Civil Code = JCC 民法) พ.ศ. 2441 โดยใช้วิธีการคัดลอกที่ท่านเรียกว่า “วิธีแบบญี่ปุ่น” ท่านเลือกวิธีนี้เพราะท่านเชื่อว่าประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่นลอกแบบมาจากประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมันฉบับร่าง พ.ศ. 2440 (Pongsapan. M, 2021) ในความเป็นจริงแล้วประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่นประกาศใช้ก่อนประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน 2 ปี

Rechtsgeschäft หรือ นิติกรรมในภาษาเยอรมัน ไม่ได้นิยามอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมันแต่ให้นักกฎหมายตีความกันเอง (Pimngam. S, 2019) ประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่นใช้คำว่า juridical act และ juridical person เมื่อแปลคำว่านิติกรรมและนิติบุคคลเป็นภาษาอังกฤษ (Japanese Law Translation, 2022) เหมือนกับในประมวลกฎหมายแพ่งของรัฐหลุยส์เซียน่าในสหรัฐอเมริกา (LSU Law, 2022) แต่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยใช้คำว่า juristic act และ juristic person เมื่อแปลคำว่านิติกรรมและนิติบุคคลเป็นภาษาอังกฤษซึ่งใช้อย่างเป็นทางการในกฎหมายแพ่งที่ไม่เป็นประมวลของประเทศแอฟริกาใต้ (LezaLegalwise, 2022) ประกาศใช้ประมวลกฎหมายพาณิชย์เมื่อ พ.ศ. 2442 โดยลอกแบบจากประมวลกฎหมายพาณิชย์ของเยอรมนี (Handelsgesetzbuch = HGB) ดังนั้นญี่ปุ่นแยกประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายพาณิชย์ออกจากกันตั้งแต่ต้นเหมือนกับฝรั่งเศสและเยอรมนีซึ่งคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยไม่รู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และแนวคิดที่ญี่ปุ่นนำมาใช้ทำให้การตีความกฎเกณฑ์และแนวคิดในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยนั้นยาก (Pongsapan. M, 2021)

มีกฎหมายธุรกิจมากกว่า 30 ฉบับที่กระจัดกระจายในไทยทำให้กรรมการบริษัท นักธุรกิจและผู้กำกับดูแลกฎหมายสับสน กฎหมายบางฉบับลงโทษทางอาญาต่อผู้จัดการที่เป็นกรรมการและไม่เป็นกรรมการแต่ก็อนุญาตให้ตลาดหลักทรัพย์และผู้ถือหุ้นฟ้องทางแพ่งกับผู้จัดการเหล่านี้ได้ กรรมการบริษัทหลายท่านบ่นถึงกฎหมายที่กระจัดกระจายเหล่านี้ที่กำกับบทบาทความรับผิดชอบของกรรมการและนักธุรกิจนั้นสับสน กฎหมายกำกับกิจการทางธุรกิจเหล่านี้ไม่ชัดเจน กระจัดกระจายและซับซ้อนมากเกินไป เนื่องจากบริษัทไทยต้องเผชิญกับปัญหาการตีความที่แตกต่างกันและการกระจัดกระจายของกฎหมายธุรกิจหลายฉบับ รัฐบาลและผ่านนิติบัญญัติไทยควรจะร่างกฎหมายบริษัทโดยเฉพาะเพื่อครอบคลุมกิจการทุกประเภทที่

เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียหลายฝ่าย เช่น ผู้ถือหุ้น ครอบครัวผู้ก่อตั้งกิจการ พนักงานและอื่นๆ กฎหมายที่เขียนอย่างดีจะลดการตีความกิจกรรมทางธุรกิจที่ต่างกันโดยหน่วยงานกำกับหลายหน่วยงาน แม้ว่าหน่วยงานหลายแห่งจะไม่สามารถยุบรวมลงได้ในเวลาอันสั้นแต่ก็ควรตีความกฎหมายเดียวกันในทิศทางเดียวกัน (Meekanon. K, 2013) ไทยไม่มีกฎหมายควบรวมและแบ่งแยกกิจการที่เป็นเอกภาพ กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาก็กระจัดกระจายเป็น สิทธิบัตร ลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยและประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีกับญี่ปุ่น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย	ประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีและญี่ปุ่น
บรรพ 1 บททั่วไป (General provision)	บรรพ 1 บททั่วไป (allgemeiner Teil) 総則
บรรพ 2 หนี้ (Obligation)	บรรพ 2 หนี้ (Schuldrecht) 債權 (บรรพ 3)
บรรพ 3 เอกเทศสัญญา (Particular contracts)	บรรพ 3 ทรัพย์สิน (Sachenrecht) 物權 (บรรพ 2)
บรรพ 4 ทรัพย์สิน (Property)	บรรพ 4 ครอบครัว (Familienrecht) 親族
บรรพ 5 ครอบครัว (Family)	บรรพ 5 มรดก (Erbrecht) 相続
บรรพ 6 มรดก (Succession)	

แหล่งที่มา (Bundesamt für Justiz, 2022), (Japanese Law Translation, 2022) และ (Thailandlawonline, 2022)

หลังจากได้เปรียบเทียบโครงสร้างหลักของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยและประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีกับญี่ปุ่นในปัจจุบันอย่างละเอียดในตารางที่ 1 พบว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยไม่ได้คัดลอกมาจากประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีผ่านประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่นทั้งหมด ตามที่พระยามานวราชเสวีได้กล่าวอ้าง เพราะประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยแบ่งเป็น 6 บรรพแต่ประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีกับญี่ปุ่นแบ่งเป็น 5 บรรพแต่บรรพ 2 และ 3 ของเยอรมนีและญี่ปุ่นจะสลับกัน เมื่ออ่านบรรพ 2 และ 3 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยอย่างละเอียดจะพบว่าหนี้และสัญญาทั่วไปจะเขียนแยกจากเอกเทศสัญญาอย่างชัดเจนไม่เหมือนกับในประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีกับญี่ปุ่นที่จะ

เขียนนี้ สัญญาทั่วไปและเอกเทศสัญญาให้กลมกลืนในบรรพเดียวกัน ศาสตราจารย์ Eugen Bucher (2004) ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายของสวิสเซอร์แลนด์กล่าวว่า บรรพ 2 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยคัดลอกมาจากประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์ (p.103) หลังจากเปรียบเทียบประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์กับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยในตารางที่ 2 จะพบว่าประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์ได้ถูกแบ่งเป็น บรรพ 2 และ 3 ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยดังนั้นคำกล่าวของศาสตราจารย์ท่านนี้จึงถูกบางส่วน แม้ว่ามาตรา บทบัญญัติ การจัดเรียงและโครงสร้างในประมวลทั้งสองจะไม่เหมือนกันเลยก็แต่เพียงอย่างเดียว แต่วิธีการเขียนแยกนี้ สัญญาทั่วไปและเอกเทศสัญญานั้นเขียนในแนวทางเดียวกัน เนื่องจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยรับเอาบทบัญญัติจากหลายประเทศเข้ามาใช้ เช่น สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส เยอรมนีและอื่นๆ และประมวลทั้งสองได้รับการปรับปรุงแก้ไขหลายครั้ง จึงทำให้บทบัญญัติ มาตรา และโครงสร้างในประมวลทั้งสองจะเปลี่ยนแปลงไปสาเหตุที่คณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยไม่ได้แยกร่างประมวลทั้งสองแยกกันตั้งแต่ต้นเหมือนกับเยอรมนีและญี่ปุ่นที่เป็นประเทศต้นแบบทั้งที่คณะกรรมการนี้สามารถร่างโดยคัดลอกประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนีผ่านประมวลกฎหมายพาณิชย์ญี่ปุ่นที่ลอกแบบของเยอรมนีมาอีกทีได้น่าจะเป็นเพราะว่าประมวลกฎหมายพาณิชย์ของทั้งสองประเทศนั้นเน้นเฉพาะบริษัท ห้างหุ้นส่วน การค้าและพาณิชย์นาวี หรือไม่ได้พิจารณาประมวลกฎหมายพาณิชย์ของทั้ง 2 ประเทศเลยก็เป็นได้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบโครงสร้างหลักของประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์กับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยบรรพที่ 2 กับ 3

ประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์	ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย บรรพ 2 และ 3
ส่วนที่ 1: บททั่วไป (General provisions)	บรรพ 2 จะคล้ายคลึงกับส่วนที่ 1 ของประมวลของสวิสที่กล่าวถึงหนี้และสัญญาโดยทั่วไป
ส่วนที่ 2: ประเภทของสัญญาต่างๆ (Types of contractual relationship)	บรรพ 3 จะรวมเอาส่วนที่ 2 ที่มีเอกเทศสัญญาที่ส่วนใหญ่เหมือนกับประมวลของสวิส
ส่วนที่ 3: วิสาหกิจการค้าและสหกรณ์ (Commercial enterprises and the cooperative)	ส่วนที่ 3 ยกเว้นบริษัทมหาชนและสหกรณ์ที่

ส่วนที่ 4: การจดทะเบียนการค้า ชื่อกิจการ และการบัญชีพาณิชย์ (The commercial registers, business names and commercial accounting) ส่วนที่ 5: หลักทรัพย์ที่เปลี่ยนมือได้ (Negotiable securities)	มี พรบ.ต่างหาก และส่วนที่ 4 ซึ่งมีเนื้อหา ต่างกันออกไป
---	---

แหล่งที่มา (Fedlex, 2022) และ (Thailandlawonline, 2022)

ที่มาของประมวลกฎหมายพาณิชย์ไทยฉบับใหม่

กฎหมายพาณิชย์ไทยได้รับอิทธิพลมาจากกฎหมายจากหลายประเทศ การร่างประมวลกฎหมายพาณิชย์ไทยฉบับใหม่เพื่อรับมือกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจใหม่ๆจึงจำเป็นต้องศึกษาพัฒนาการทางกฎหมายธุรกิจของประเทศพัฒนาแล้วที่มีการปรับปรุงกฎหมายตลอดเวลา เช่นสหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมนี สวิสเซอร์แลนด์และเนเธอร์แลนด์ ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสมีโครงสร้างในการกำกับธุรกิจครบวงจร ประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนีสอดคล้องกับประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีที่ไทยเอามาใช้เป็นแม่แบบหลักในการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยในอดีต ประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นประมวลกฎหมายที่เพิ่งร่างใหม่ล่าสุดในปีพ.ศ.2535 นั้นมีโครงสร้างที่ดี ประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์เขียนเข้าใจง่ายและเป็นรากฐานของกฎหมายบริษัทในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยพระราชบัญญัติบริษัทพ.ศ.2549 ของสหราชอาณาจักรมีบทบัญญัติที่ละเอียดครอบคลุมกว้างขวางในเรื่องการกำกับบริษัท กฎหมายพาณิชย์ของสหรัฐที่มีการปรับปรุงเรื่องตราสารทางการค้าตลอดเวลา และกฎหมายธุรกิจต่างๆที่กระจัดกระจายอยู่ตามพระราชบัญญัติต่างๆ

ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศส (Code de Commerce)

ฌอง-บัตติสต์ โคลแบร์ต อัครมหาเสนาบดีในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ได้ออกประมวลกฎหมายชาวารี โดยคำสั่งพ.ศ.2216 เพื่อกำกับกิจกรรมการค้าทั้งหลายต่อมากลายเป็นประมวลกฎหมายพาณิชย์ในปี พ.ศ.2350 หลังจากพระเจ้านโปเลียนที่ 1 ออกประมวลกฎหมายแพ่งในปีพ.ศ. 2347 ฝรั่งเศสแยกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตั้งแต่ต้น และประมวลกฎหมายพาณิชย์ฉบับนี้กำกับดูแลและเฉพาะบริษัทมหาชนก่อนปี พ.ศ.2410 หลักจากทบทวน

พิจารณาในปีพ.ศ.2543 ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฉบับนี้ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในปีพ.ศ.2544 พ.ศ.2550 และพ.ศ.2552 โดยแบ่งเป็น 8 บรรพดังนี้ (Légisfrance, 2022)

บรรพ 1 การพาณิชย์ทั่วไป (Du commerce en general)

บรรพ 2 บริษัทการค้าและกลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (Des sociétés commerciales et des groupements d'intérêt économique)

บรรพ 3 การซื้อขายบางประเภทและข้อกำหนดเฉพาะ (De certaines formes de ventes et des clauses d'exclusivité)

บรรพ 4 ราคาอิสระและการผูกขาด (De la liberté des prix et de la concurrence)

บรรพ 5 ผลลัพธ์จากการค้าและการค้าประกัน (Des effets de commerce et des garanties)

บรรพ 6 สภาพลำบากของบริษัท (Des difficultés des entreprises)

บรรพ 7 ขอบเขตอำนาจศาลพาณิชย์และองค์การพาณิชย์ (Des juridictions commerciales et de l'organisation du commerce)

บรรพ 8 ผู้บังคับใช้กฎหมายมีอาชีพ (De quelques professions réglementées)

บรรพ 9 การบังคับใช้กฎหมายในดินแดนโพ้นทะเล (Dispositions relatives à l'outremer)

ประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนี (Handelsgesetzbuch=HGB) และของญี่ปุ่นที่ลอกแบบมา

ประมวลกฎหมายพาณิชย์ญี่ปุ่นพ.ศ.2442 ลอกแบบจากประมวลกฎหมายพาณิชย์ของเยอรมนี พ.ศ.2440 แต่ได้รับอิทธิพลจากประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสในยุคเริ่มต้นได้แบ่งออกเป็น 5 บรรพตามตารางที่ 3 ประมวลกฎหมายพาณิชย์ของเยอรมนีและญี่ปุ่นไม่เหมาะสมกับการเป็นแม่แบบหลักในการร่างประมวลกฎหมายพาณิชย์ไทยฉบับใหม่เนื่องจากปัจจุบันได้ถูกยกเลิกไปแล้ว 2 บรรพทำให้บทบัญญัติในประมวลกฎหมายพาณิชย์ของทั้ง 2 ประเทศไม่ครอบคลุมกิจกรรมทางธุรกิจหลายประเภท แต่บรรพ 1 2 และ 5 ของเยอรมนีอาจนำมาปรับใช้ได้

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนีและของญี่ปุ่นในยุคเริ่มต้นและปัจจุบัน

ประมวลกฎหมายพาณิชย์ เยอรมนีและญี่ปุ่นในยุค เริ่มแรก	ประมวลกฎหมายพาณิชย์ เยอรมนีในยุคปัจจุบัน	ประมวลกฎหมายพาณิชย์ ญี่ปุ่นในยุคปัจจุบัน
บรรพ 1 บริษัทนิติบุคคล	บรรพ 1 บริษัทนิติบุคคล	บรรพ 1 บททั่วไป
บรรพ 2 ห้างหุ้นส่วน	บรรพ 2 ห้างหุ้นส่วน	ยกเลิก
บรรพ 3 หนังสือการค้า	ยกเลิก	ยกเลิก
บรรพ 4 ธุรกิจพาณิชย์	ยกเลิก	บรรพ 4 ธุรกิจพาณิชย์
บรรพ 5 พาณิชย์นาวี	บรรพ 5 พาณิชย์นาวี	บรรพ 5 พาณิชย์นาวี

แหล่งที่มา (Bundesamt für Justiz, 2022) และ (Japanese Law Translation, 2022)

ประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ (Burgelijk Wetboek = BW)

หลังจากก่อตั้งบริษัทอินเดียตะวันออก (Verenigde Oostindische Compagnie) พ.ศ.2145 โดยไม่มีกฎหมายพาณิชย์กำกับ บริษัทการค้าและประกันภัยหลายแห่งได้ใช้รูปแบบบริษัทมหาชนที่ขายหุ้นในตลาดหุ้นอัมสเตอร์ดัม ในปีพ.ศ.2263 บริษัทดัตช์ได้เอารูปแบบของบริษัทจากอังกฤษมาใช้จนเริ่มวิวัฒนาการเข้าสู่บริษัทสมัยใหม่ต่างๆที่ยังไม่มีกฎหมายบังคับ (De Jong A. D. & Röell A., 2005) เมื่อจักรวรรดิฝรั่งเศสผนวกเนเธอร์แลนด์ในปีพ.ศ.2353 ฝรั่งเศสได้นำประมวลกฎหมายแพ่งพ.ศ. 2347 และประมวลกฎหมายพาณิชย์พ.ศ.2350 (Wetboek van Koophandel) มาบังคับใช้แทนกฎหมายโรมัน-ดัตช์เดิมที่ไม่ได้รวบรวมเป็นประมวลและใช้จนถึงปีพ.ศ. 2381 เมื่อเนเธอร์แลนด์ร่างประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายพาณิชย์ของตนเองโดยร่างตามแบบประมวลกฎหมายทั้ง 2 ของฝรั่งเศสแต่ใส่บทบัญญัติโรมัน-ดัตช์เดิมเข้าไปเพื่อให้สอดคล้องกับประเพณีของเนเธอร์แลนด์ (Van Vliet L., 2014) โดยประมวลกฎหมายนี้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับบริษัทมหาชนซึ่งต้องให้กระทรวงยุติธรรมอนุมัติข้อบังคับบริษัทก่อนจดทะเบียนได้

ประมวลกฎหมายพาณิชย์ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในปีพ.ศ. 2472 เพื่อบังคับใช้กับบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ที่มีผู้ถือหุ้นจำนวนน้อย ส่วนประมวลกฎหมายแพ่งได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้งก่อนที่นายเอดูอาร์ด เมเยอร์จะเข้ามาร่างใหม่ทั้งหมดในปี พ.ศ.2490

ประมวลกฎหมายพาณิชย์เพื่งบัญญัติกฎหมายบริษัทเอกชนนอกตลาดหลักทรัพย์ในปีพ.ศ. 2514 เพื่อให้กฎหมายกลมกลืนกับกฎหมายในสหภาพยุโรป ในปีพ.ศ.2519 บทบัญญัติเกี่ยวกับบริษัทเอกชนย้ายจากประมวลกฎหมายพาณิชย์ไปยังบรรพ 2 ของประมวลกฎหมายแพ่งที่ร่างขึ้นใหม่ (Van Vliet L., 2014) ในปีพ.ศ.2535 ได้มีการยกร่างประมวลกฎหมายแพ่งขึ้นมาใหม่โดยเอาเทคนิคการจัดหมวดหมู่จากประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีและได้รวมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เข้าด้วยกัน ประมวลกฎหมายแพ่งฉบับใหม่นี้มีวิธีการเขียนที่เป็นระบบและเป็นนามธรรมมากขึ้น ประมวลฉบับนี้ได้ नियามแนวคิดและหลักการชัดเจนเป็นนามธรรมในระดับต่างๆและกำหนดแบบอย่างที่เราครัดของกฎหมายทั่วไปอย่างละเอียด บทบัญญัติทางพาณิชย์ค่อยๆย้ายจากประมวลกฎหมายพาณิชย์ไปสู่ประมวลกฎหมายแพ่งจนถึงปีพ.ศ.2546 (Lawyru, 2022)

ประมวลกฎหมายแพ่งฉบับปีพ.ศ.2535 ครอบคลุมกฎหมายทางธุรกิจแทบทุกด้าน เช่น บริษัท ประกันภัย การขนส่ง ผู้บริโภคและแรงงาน เป็นการเขียนอย่างกว้างๆเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้พิพากษาใช้คำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานแทนที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมเป็นประจำเพื่อให้ทันกับสถานการณ์ และได้แบ่งเป็น 10 บรรพดังนี้

บรรพ 1 บุคคลและครอบครัว (Personen- en familierecht)

บรรพ 2 นิติบุคคล (Rechtspersonen)

บรรพ 3 ทรัพย์สิน (Vermogensrecht)

บรรพ 4 มรดก (Erfrecht)

บรรพ 5 สิทธิในทรัพย์สินแท้จริง (Zakelijke rechten)

บรรพ 6 หนี้ (Verbintenissenrecht)

บรรพ 7 และ 7A เอกเทศสัญญา (Bijzondere overeenkomsten)

บรรพ 8 ขนส่ง (Verkeersmiddelen en vervoer)

บรรพ 9 ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectueel eigendom)

บรรพ 10 กฎหมายเอกชนระหว่างประเทศ (Internationaal Privaatrecht)

เมื่อเปรียบเทียบบรรพ 6 และ 7 ของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์และบรรพ 2 และ 3 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยเรื่องนี้และเอกเทศสัญญาตามลำดับจะพบว่าวิธีเขียนเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือเขียนแยกเอกเทศสัญญาออกจากหนี้เหมือนกับ

ประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์แสดงว่าประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ได้รับอิทธิพลจากประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์

บทบัญญัติเรื่องเอกเทศสัญญาของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ละเอียดกว่าบทบัญญัติเดียวกันในประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยตามลำดับเนื่องจากมีประเภทของสัญญามากกว่าเช่น เช่น ซื้อขายแลกเปลี่ยน การแบ่งปันเวลา สัญญาหลักประกันทางการเงินหรือจำนอง สัญญาให้เงินเชื่อแก่ผู้บริโภค จำนำ สัญญาบริจาคเงิน สัญญาเช่า สัญญาเช่านา สัญญากู้ยืม สัญญาเงื่อนไขการบริการ สัญญาท่องเที่ยว ธุรกรรมการชำระเงิน สัญญารับจ้างตีพิมพ์หนังสือ สัญญาการรักษา สัญญาจ้างงาน สัญญาก่อสร้าง สัญญาการเป็นหุ้นส่วนการค้า สัญญาค้ำประกัน สัญญาพนันและเกม สัญญาประกันภัย สัญญาเงินรายปีตลอดชีพ ใบรับหรือใบเสร็จที่เปลี่ยนมือได้และเอกสารการค้าอื่นๆ เชื้อค ข้อตกลงยุติคดี สัญญาเช่าซื้อ หุ้นส่วน เงินกู้ยืมใช้ส่วนตัว เงินกู้ยืมใช้ในการบริโภค และเงินรายปีถาวร แต่บางสัญญาก็ไม่มีในประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย (Dutch Civil Law, 2022)

ประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์

ประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์แยกนี้กับสัญญาทั่วไปกับเอกเทศสัญญาออกจากกัน บทบัญญัติเรื่องนี้ได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีกฎหมายในยุโรปเมื่อ 200-300 ปีก่อน ส่วนเอกเทศสัญญาพัฒนามาจากประเพณีกฎหมายโรมัน (Bucher E., 2004) นี้ครอบคลุมสัญญาทุกประเภทแต่เอกเทศสัญญาใช้กับสัญญาเฉพาะเช่น สัญญาค้ำประกัน สัญญาจ้างงาน เป็นต้น ประมวลกฎหมายฉบับนี้ยังครอบคลุมกฎหมายบริษัท การจดทะเบียนการค้าและรายงานสถานะทางการเงินและหลักทรัพย์เปลี่ยนมือได้ ประมวลกฎหมายหนี้ฉบับแรกบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2426 ส่วนฉบับปัจจุบันบังคับใช้ในปีพ.ศ.2454 โดยกลายเป็นบรรพที่ 5 ของประมวลกฎหมายแพ่งของสวิสเซอร์แลนด์แต่เรียงมาตราแยกต่างหากโดยแบ่งเป็น 5 ส่วน (Fedlex, 2022)

- 1) บทบัญญัติทั่วไป
- 2) เอกเทศสัญญา
- 3) กฎหมายบริษัท
- 4) การจดทะเบียนและทำรายงานงบการเงิน
- 5) ตราสารทางการค้า

กฎหมายบริษัทในประมวลนี้ต่างจากหุ้นส่วนบริษัทใน บรรพ 3 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยตรงที่รวมบริษัทมหาชนและสหกรณ์เข้าไว้ด้วยกันคล้ายกับบทบัญญัติ บรรพ 2 ของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์

กฎหมายพาณิชย์ของสหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักรได้พัฒนากฎหมายพาณิชย์มาตั้งแต่ยุคล่าอาณานิคมแล้ว แต่กฎหมายบริษัทสมัยใหม่ฉบับแรกคือพระราชบัญญัติบริษัทร่วมทุนพ.ศ.2387 ที่อนุญาตให้บุคคลทั่วไปก่อตั้งบริษัทเป็นนิติบุคคลแยกออกมาต่างหากเพื่อการบริหาร พระราชบัญญัติจำกัดความรับผิด พ.ศ.2398 อนุญาตให้นักลงทุนจำกัดความรับผิดแค่ทุนที่ตนเองลงไปในการณ์ที่บริษัทล้มละลาย ต่อมาพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับถูกรวบรวมในพระราชบัญญัติบริษัทร่วมทุนพ.ศ.2399 สหราชอาณาจักรได้ออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับบริษัทหลายฉบับต่อเนื่องกันมาจนถึงพระราชบัญญัติบริษัทพ.ศ.2549 เพื่อปรับปรุงกฎหมายธุรกิจของตนให้ทันสมัยอยู่เสมอ กฎหมายพาณิชย์หลักของสหราชอาณาจักรที่ฝ่ายนิติบัญญัติไทยควรให้ความสนใจคือพระราชบัญญัติบริษัทพ.ศ. 2549 (Legislation.gov.uk, 2022) ซึ่งมีรายละเอียดมากกว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับบริษัทเอกชนและมหาชนของประมวลกฎหมายพาณิชย์ของฝรั่งเศสและเยอรมนี ประมวลกฎหมายแพ่งของเนเธอร์แลนด์และประมวลกฎหมายหนี้ของสวิสเซอร์แลนด์ พระราชบัญญัตินี้บัญญัติเกี่ยวกับการก่อตั้งบริษัท ข้อบังคับบริษัท ชื่อ การจดทะเบียน สมาชิกก่อตั้ง กรรมการบริษัท สิทธิในการฟ้องคดีของผู้ถือหุ้นฝ่ายข้างน้อย เลขานุการบริษัท การประชุมผู้ถือหุ้น การควบคุมเงินบริจาคทางการเมือง การใช้จ่าย การบัญชีและรายงาน การสอบบัญชี ทุนเรือนหุ้น การซื้อกิจการ หุ้นกู้ บริษัทเอกชนและมหาชน หนังสือรับรอง ข้อมูลที่ต้องควบคุม ดอกเบี้ย การแจกจ่ายและยืนยันบัญชี ประธานบริษัท การควบและแบ่งแยกกิจการ การครอบงำกิจการ บริษัทสหราชอาณาจักรในต่างประเทศและบริษัทต่างชาติในสหราชอาณาจักร

ประมวลกฎหมายพาณิชย์เพื่อเอกภาพของสหรัฐอเมริกา

ประมวลกฎหมายพาณิชย์เพื่อเอกภาพของสหรัฐอเมริกา เป็นชุดกฎหมายที่มีรายละเอียดในการกำกับธุรกรรมประเภทต่างๆในสหรัฐซึ่งไม่ใช่กฎหมายรัฐบาลกลางแต่ให้มลรัฐต่างๆปรับเอาไปใช้ในการทำธุรกิจระหว่างมลรัฐซึ่งความเป็นเอกภาพของกฎหมายระหว่างมลรัฐเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถ้าประมวลฉบับนี้ถูกนำไปใช้ในทุกรัฐธุรกิจต่างๆจะสามารถทำ

สัญญาต่อกันด้วยความมั่นใจว่าศาลในทุกมลรัฐจะบังคับคดีข้อสัญญาต่างๆเหมือนกัน ความแน่นอนของความสัมพันธ์ทางธุรกิจที่เกิดขึ้นจะทำให้ธุรกิจอเมริกันเจริญเติบโต

คณะกรรมการเพื่อความเป็นเอกภาพของกฎหมายหรือมีชื่อเรียกเป็นทางการว่า การประชุมแห่งชาติของกรรมการเพื่อความเป็นเอกภาพแห่งกฎหมายของมลรัฐได้ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2435 ซึ่งมีส่วนในการร่างกฎหมายพาณิชย์ให้เป็นเอกภาพ งานชิ้นแรกคือกฎหมายตราสารที่เปลี่ยนมือได้พ.ศ.2439 ซึ่งออกบังคับใช้ในทุกมลรัฐในเวลาต่อมา ตามมาด้วยรัฐบัญญัติการซื้อขายและรัฐบัญญัติใบรับคลังสินค้าในปีพ.ศ.2449 รัฐบัญญัติใบตราส่งและรัฐบัญญัติการโอนหุ้นในปีพ.ศ.2452 รัฐบัญญัติการซื้อขายแบบมีเงื่อนไขพ.ศ.2463 คณะกรรมการนี้ได้ร่างประมวลที่มีรายละเอียดเพื่อเป็นแนวทางสำคัญสำหรับการค้าขายทุกรูปแบบในปีพ.ศ.2483 ในปีพ.ศ. 2485 คณะกรรมการนี้ได้ร่วมมือกับสถาบันกฎหมายอเมริกันในการรวบรวมกฎหมายพาณิชย์ทุกอย่างเข้าด้วยกันเป็นประมวลกฎหมายพาณิชย์ที่มีเอกภาพละเอียด เป็นกลางทางการเมืองด้วยการพิจารณาร่างเป็นอย่างดี โดยส่งให้ทุกมลรัฐพิจารณาในปีพ.ศ.2494 รัฐเพนซิลวาเนียเป็นรัฐแรกที่รับเอาประมวลกฎหมายนี้ไปใช้ในปีพ.ศ.2496 และมลรัฐอื่นๆก็ทำตามภายใน 20 ปีต่อมา (Uniform Law Commission, 2022)

เพื่อสร้างความกระจ่างและมั่นคงสำหรับแง่มุมต่างๆของบทบัญญัติทางกฎหมายในแต่ละมลรัฐ คณะกรรมการนี้ได้ถ่วงดุลระหว่างความเป็นเอกภาพระหว่างมลรัฐกับความเป็นอิสระในแต่ละมลรัฐ ประมวลกฎหมายนี้รับหลักการส่วนใหญ่มาจากประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมนีและกฎหมายแองโกล-แซกซอน

ประมวลกฎหมายพาณิชย์ของสหรัฐแบ่งเป็น 9 มาตราคือ

- 1) บทบัญญัติทั่วไป
- 2) การซื้อขายและเช่าซื้อ
- 3) ตราสารที่เปลี่ยนมือกันได้
- 4) เงินฝากธนาคาร การเรียกเก็บเงินและการโอนเงิน
- 5) เล็ตเตอร์ออฟเครดิต
- 6) การขายจำนวนมากหรือประมูล
- 7) เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์
- 8) หลักทรัพย์เพื่อการลงทุน
- 9) ธุรกิจที่มีหลักประกันในการชำระหนี้

สรุป

ประเทศไทยต้องปรับรื้อกฎหมายพาณิชย์เพื่อรับมือกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจใหม่ๆ การปฏิรูปกฎหมายพาณิชย์จำเป็นต้องศึกษาพัฒนาการทางกฎหมายธุรกิจของประเทศพัฒนาแล้วที่มีการปรับปรุงกฎหมายตลอดเวลา เช่น สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมนี สวิตเซอร์แลนด์และเนเธอร์แลนด์ กฎหมายพาณิชย์ของสหราชอาณาจักรเด่นในเรื่องการกำกับบริษัทเพราะมีบทบัญญัติที่ละเอียดครอบคลุมกว้างขวาง กฎหมายพาณิชย์ของสหรัฐเด่นในเรื่องตราสารทางการเงินที่มีการปรับปรุงตลอดเวลา ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสเด่นในเรื่องโครงสร้างและการกำกับธุรกิจครบวงจร ประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนีเด่นในเรื่องเทคนิคการเขียน ประมวลกฎหมายหนี้ของสวิตเซอร์แลนด์เขียนเข้าใจง่ายและเป็นรากฐานของกฎหมายบริษัทในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยและประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นกฎหมายที่เพิ่งร่างใหม่ล่าสุดมีโครงสร้างที่ดี เพื่อปรับปรุงกฎหมายธุรกิจไทย ประเทศไทยควรร่างประมวลกฎหมายพาณิชย์แยกต่างหากจากประมวลกฎหมายแพ่งโดยใช้ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสและประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นแม่แบบหลักแล้วนำบทบัญญัติที่ดีและเหมาะสมจากกฎหมายพาณิชย์ของสหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมนี สวิตเซอร์แลนด์และเนเธอร์แลนด์มาใช้แม้ว่าประเทศใช้ระบบประมวลกฎหมายแต่กฎหมายธุรกิจของไทยได้รับอิทธิพลจากกฎหมายแองโกล-แซกซอนจากของสหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกามากพอสมควร

ข้อเสนอแนะ

ประเทศไทยควรแยกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ออกจากกันตามแนวทางของฝรั่งเศส เยอรมนีและญี่ปุ่นมากกว่าจะรวมกันตามแนวทางเดิมหรือร่างตามแบบเนเธอร์แลนด์และบราซิลที่ยังคงไม่สามารถครอบคลุมการทำธุรกิจครบวงจรได้ การปรับปรุงกฎหมายธุรกิจไทยจะต้องนำบทบัญญัติที่ทันสมัยมาจากฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร เนเธอร์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์และสหรัฐอเมริกาโดยใช้ประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสและประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเป็นแม่แบบหลัก ในการร่างประมวลกฎหมายพาณิชย์ฉบับใหม่นี้ควรจรรวบรวมเอากฎหมายธุรกิจต่างๆ ที่กระจัดกระจายอยู่ในหลายพระราชบัญญัติเข้าด้วยกันและเขียนบทบัญญัติให้เชื่อมต่อครอบคลุมทั้งหมดโดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับธุรกิจ

ใหม่ๆ เช่นพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซุปเปอร์แอป การสั่งอาหารและเรียกรถโดยสารผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ บริษัทร่วมลงทุน เป็นต้น โดยแบ่งเป็น 10 บรรพ ดังนี้

บรรพ 1 การค้าทั่วไป ยึดเอาบรรพ 1 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสแต่ย้ายบทบัญญัติเกี่ยวกับสหกรณ์ไปอยู่บรรพ 2

บรรพ 2 วิสาหกิจ ยึดเอาบรรพ 2 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสและของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ ส่วนที่ 3 และ 4 ของประมวลกฎหมายหนี้สวิสเซอร์แลนด์ และพระราชบัญญัติบริษัท พ.ศ.2549 ของสหราชอาณาจักรเป็นหลัก รวมเอาสหกรณ์ในบรรพ 1 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสเข้ามา และบรรพ 1 และ 2 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนี บรรพ 2 เป็นบรรพที่สำคัญที่สุดของประมวลกฎหมายฉบับใหม่ เพราะเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจทุกประเภท โดยตัดองค์ที่ไม่หวังผลกำไรและสมาคมจากบรรพ 2 ของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ออกไปเพราะไม่ใช่องค์กรธุรกิจ จากนั้นเอาส่วนของหุ้นส่วนบริษัทจากบรรพ 3 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เดิมมาไว้ที่ประมวลใหม่นี้ และกฎหมายวิสาหกิจที่กระจัดกระจายเช่น พระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติสหกรณ์ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 พรบ.ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2561 และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมารวบรวมเข้าด้วยกันในบรรพนี้เพื่อให้ครอบคลุมวิสาหกิจทุกประเภท อาจจะนำรูปแบบวิสาหกิจใหม่ในกฎหมายพาณิชย์ต่างประเทศ เช่น บริษัทประกันภัยที่ผู้เอาประกันเป็นเจ้าของจากประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติบริษัท พ.ศ.2549 ของสหราชอาณาจักร จะละเอียดกว่าบทบัญญัติในประมวลของฝรั่งเศส เยอรมนี เนเธอร์แลนด์และสวิสเซอร์แลนด์

บรรพ 3 สัญญาซื้อขายธุรกิจบางประเภท ยึดเอาบรรพ 3 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสที่กล่าวถึงร้านค้าพวกแพคตอรี เอาท์เล็ต การประมูลซื้อสินค้า และเครือข่ายการกระจายสินค้า อาจจะดึงเอาบทบัญญัติการการขายจำนวนมากหรือประมูลในประมวลกฎหมายพาณิชย์สหรัฐมาใช้ บรรพนี้สามารถรองรับการเขียนบทบัญญัติเกี่ยวกับพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซุปเปอร์แอป และธุรกิจใหม่ๆในอนาคตได้

บรรพ 4 การแข่งขันที่เป็นธรรม ยึดเอาบรรพ 3 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสเป็นหลักเพื่อต่อต้านการผูกขาด การค้าที่ไม่เป็นธรรม ปกป้องผู้บริโภคไม่ให้ซื้อสินค้าในราคาที่แพงเกินไป โดยรวมพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2560 เข้ามาไว้ด้วย

บรรพ 5 เอกสารการค้า และการค้าประกัน ยึดเอาบรรพ 5 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสที่กล่าวถึงตัวแลกเงิน ใบสั่งซื้อ การรับประกันของธุรกิจ การจำกัดความรับผิดชอบของเจ้าของธุรกิจในการรับประกัน ส่วนที่ 5 ของประมวลกฎหมายหนี้สวิสเซอร์แลนด์ที่กล่าวถึงเอกสารทางการค้าเช่น หลักทรัพย์จดทะเบียน หลักทรัพย์ผู้ถือ ตัวเงิน และธนบัตร ตัวสัญญาหลักทรัพย์ต่างๆ เช็ก และตราสารต่างๆ ใบสั่งสินค้า เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์และพันธบัตร และบทบัญญัติเรื่อง ตราสารที่เปลี่ยนมือกันได้ เงินฝากธนาคาร การเรียกเก็บเงินและการโอนเงิน การขายจำนวนมากหรือประมูล เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์หลักทรัพย์เพื่อการลงทุน และธุรกรรมที่มีหลักประกันในการชำระหนี้ของประมวลกฎหมายพาณิชย์สหรัฐ

บรรพ 6 ล้มละลาย ยึดเอาบรรพ 6 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศส และพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 ข้อกำหนดคดีล้มละลาย พ.ศ.2549 กฎกระทรวงและระเบียบที่เกี่ยวข้องเอาเข้ามาไว้ด้วยกัน

บรรพ 7 ขนส่ง ยึดเอาบรรพ 8 ของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นหลักและบรรพ 5 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์เยอรมนีที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทุกรูปแบบทั้งทางบก ทางเรือ ทางอากาศเข้ามารวมกัน รวมบทบัญญัติเรื่องเล็ดเตอร์ออฟเครดิตในประมวลกฎหมายพาณิชย์สหรัฐ พระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเลพ.ศ. 2534 และพระราชบัญญัติการรับขนทางอากาศระหว่างประเทศพ.ศ. 2558 และบทบัญญัติการรับขนของและผู้โดยสารจากบรรพ 3 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย เข้าด้วยกันเพื่อให้ครอบคลุมการขนส่งทุกประเภท

บรรพ 8 ทรัพย์สินทางปัญญา ยึดเอาบรรพ 9 ของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นหลัก แล้วรวบรวมกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของไทยที่กระจัดกระจายเข้าด้วยกัน เช่น พระราชบัญญัติสิทธิบัตรพ.ศ.2522 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์พ.ศ.2537 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าพ.ศ.2543 เข้าด้วยกันเพื่อให้ครอบคลุมทรัพย์สินทางปัญญาทุกประเภท

บรรพ 9 ขอบเขตบังคับใช้กฎหมาย กฎหมายเอกชนระหว่างประเทศและการขัดกันของกฎหมาย ยึดเอาบรรพ 7 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศส และ บรรพ 9 ของประมวลกฎหมายแพ่งเนเธอร์แลนด์เป็นหลัก เพื่อกำหนดขอบเขตอำนาจบังคับใช้กฎหมายและตีความในกรณีที่กฎหมายธุรกิจไทยขัดแย้งกับกฎหมายระหว่างประเทศ

บรรพ 10 ผู้บังคับใช้กฎหมาย ยึดเอาบรรพ 8 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ฝรั่งเศสเป็นหลัก

เอกสารอ้างอิง

กรุงเทพธุรกิจ. (2 พฤศจิกายน 2564). scb ซื้อหุ้น bitkub 1.78 หมื่นล้าน ชัยชนะแม่ "SCBX"

ถือหุ้นใหญ่ Bitkub Online 51% ลุยสินทรัพย์ดิจิทัล. เข้าถึงได้จาก

<https://www.bangkokbiznews.com/business/969551>

กรุงเทพธุรกิจ. (1 กันยายน 2564). Zipmex โฉว 5 ผู้ร่วมทุนระดมเงิน 1.3 พันล้าน เล็ง

เป้าหมายสู่ยูนิคอร์นใน 1-2 ปี. เข้าถึงได้จาก

<https://www.bangkokbiznews.com/business/957659>

ฐานเศรษฐกิจ. (3 ธันวาคม 2564). TRUE-DTAC ควรวมกิจการ กูรู TDRI ย้ำสัญญาณ

อันตรายปล่อยผูกขาด 2 ราย. เข้าถึงได้จาก

<https://www.thansettakij.com/economy/505584>

Bucher E. (2004). Law of contracts. In D. F. T.(eds.), Introduction to Swiss Law (pp. 103-131). Bosten & London: The Hague.

Bundesamt für Justiz. (2022, April 22). Bürgerliches Gesetzbuch (BGB). Retrieved from www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/index.html

Bundesamt für Justiz. (2022, April 22). Handelsgesetzbuch (HGB). Retrieved from www.gesetze-im-internet.de/englisch_hgb/index.html

De Jong A. D. & Röell A. (2005). Financing and control in The Netherlands: A historical perspective. In M. R. K., A history of corporate governance around the world: Family business groups to professional managers (pp. 467-516). Washington: NBER.

Dutch Civil Law. (2022, April 22). Dutch Civil Code. Retrieved from www.dutchcivillaw.com/civilcodegeneral.htm

Fedlex. (2022, April 22). Federal Act on the Amendment of the Swiss Civil Code Part Five: The Code of Obligations. Retrieved from fedlex.admin.ch/eli/cc/27/317_321_377/en

- Huxley. A. (1996). Thai law: Buddhist law: Essay on the legal history of Thailand. Bangkok: Orchid Press Publishing.
- Japanese Law Translation. (2022, April 22). Civil Code (Part I, Part III, Part III). Retrieved from www.japaneselawtranslation.go.jp/en/law/view/3494
- Japanese Law Translation. (2022, April 22). Commercial Code. Retrieved from www.japaneselawtranslation.go.jp/en/law/view/4020
- Lawyruip. (2022). Burgerlijk Wetboek (BW). Retrieved April 22, 2022, from <https://lawyruip.nl/burgerlijk-wetboek>
- Légisfrance. (2022, April 22). Code de Commerce. Retrieved from www.legifrance.gouv.fr/codes/textes/lc
- Legislation.gov.uk. (2022, April 22). UK Company Act of 2006. Retrieved from legislation.gov.uk/ukpga/2006/46/contents
- LégisQuébec. (2022, April). Code Civil du Québec. Retrieved from <http://legisquebec.gouv.qc.ca/fr/document/lc/CCQ-1991>
- LezaLegalwise. (2022, April 22). Juristic person. Retrieved from <http://www.legalwise.co.za/help-youself/glossary-terms/j>
- LSU Law. (22 April 2022). Louisiana Civil Code online. Retrieved from <http://lcco.law.lsu.edu>
- Meekanon. K. (2013). The possibility of transferring continental Europe corporate governance system to Thailand. bangkok: Center for European Studies, Chulalongkorn University.
- Pimngam. S. (2019). Codifying the Civil and Commercial Code of Thailand: The Structure of Thai Civil Law. Retrieved from <https://businessanalysisoflaw.com/2019/07/23/codifying-civil-and-commercial-code-thailand>
- Pongsapan. M. (2021). The fundamental misconceptions in the drafting of Thai Civil and Commercial Code of 1925. ใน A. Harding & M Pongsapan (eds.), Thai legal history: From traditional to modern law (หน้า 122-137). Cambridge: Cambridge University Press.

Presidência da República. (2022, April 22). Institui o Código Civil. Retrieved from http://www.planalto.gov.br/ccivil_03/leis/2002/l10406compilada.htm

Thailandlawonline. (22 April 2022). Civil Law in Thailand. Retrieved from www.thailandlawonline.com/table-of-contents/thai-private-law-the-civil-and-commercial-code

Uniform Law Commission. (2022, April 22). US Uniform Commercial Code. Retrieved from uniformlaws.org/acts/ucc

Van Vliet L. (2014). The Netherlands-New developments in Dutch company law: The flexible close corporation. *Journal of Civil Law Studies*, 7(1). 271-286.

ห้องบริโภคยาเสพติดในสหราชอาณาจักร*

DRUG CONSUMPTION ROOM IN UNITED KINGDOM

จิรวุฒิ ลิปิพันธ์

Jirawut lipiphan

มหาวิทยาลัยบูรพา

Dhurakijpundit University, Thailand

E-mail: Jirawut.lin@dpu.ac.th

บทคัดย่อ

จากหลักฐานที่พบว่า “ผู้เสพยาเสพติดคือผู้ป่วย” จะถูกตอบสนองหลักการนี้โดยการมี “ห้องบริโภคยาเสพติด” ภายใต้การบริหารจัดการของงานทางการแพทย์และสาธารณสุขที่มี การจัดการทำงานร่วมมือกับฝ่ายปกครองและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งใช้ได้ดีใน สหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมนี แคนาดา ราชอาณาจักรเดนมาร์ก สหราชอาณาจักร เป็นต้น เหตุผลสำคัญคือ ผู้เสพที่ เดิมต้องพึ่งพายาเสพติดจากพ่อค้ายาเสพติดที่ผิดกฎหมาย และยังคงหลบซ่อนจากสายตาของ กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ได้มีโอกาสเลือกใหม่ที่ดีกว่า ได้ยาเสพติดที่บริสุทธิ์ภายใต้ การดูแลต่อสุขภาพของเขาโดยรัฐและไม่ผิดกฎหมาย โดยการที่รัฐจัดให้มีห้องบริโภคยาเสพติด ไปพร้อมๆ กับการบำบัดรักษาทางการแพทย์อย่างถูกต้องแท้จริง ภายใต้กฎหมายลดอันตราย จากการใช้ยาเสพติด เพื่อการจัดการที่ดีและมีประสิทธิภาพ

ผู้เสพยาเสพติดในระบบนี้จะต้องขึ้นทะเบียนผู้เสพยาเสพติดกับภาครัฐ ซึ่งจะพ้นจาก ความรับผิดชอบทางอาญา การขึ้นทะเบียนจึงเป็นวิธีการลดทอนความผิดในทางอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด และทำให้ผู้เสพยาเสพติดมั่นใจในระบบสาธารณสุข ซึ่งทำให้รัฐสามารถระบุตัวบุคคลและ จำนวนที่แท้จริงได้ และยังแยกให้เห็นชัดเจนถึงพฤติกรรมการเป็นผู้เสพ ซื้อขายเพื่อเสพหรือ ครอบครองเพื่อเสพ ออกจากอาชญากรในความผิดยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ไม่ถูกเหมารวมไป ฟ้องร้องดำเนินคดีซึ่งคนกลุ่มนี้ต้องถูกจำคุกในเรือนจำเป็นจำนวนมากและลดการใช้มาตรการ การล่อซื้อ ลดอันตรายของผู้เสพยาเสพติดเองและลดอันตรายต่างๆ ให้กับสังคมจากผู้เสพยา

คำสำคัญ: ห้องบริโภคยา, ยาเสพติด, สหราชอาณาจักร

* Received 12 April 2022; Revised 21 May 2022; Accepted 26 May 2022

Abstract

From the main principle that “Drug addicts are patients” will respond to this principle by having The “drug consumption room” under the management of the medical and public health works in cooperation with the local government and community. which works well in Federal Republic of Germany, Canada, Kingdom, Denmark, United Kingdom, etc. The main reason is Former drug users had to rely on drugs from illegal drug dealers. and must also hide from the prying eyes of the criminal justice system. had the opportunity to have a better alternative Get pure drugs under his health supervision by the state and not illegal. By providing the state drug consumption room, along with the actual medical treatment under the law, reducing the harm from drug use. for good and efficient management

Drug users in this system must register drug users with the government. will be released from criminal liability Registration is therefore a way to reduce drug-related crimes. and make drug users confident in the public health system This allows the state to identify the person and the actual number. and also clearly distinguishes the behavior of being an addict Buy to buy or possess to consume. Clearly out of criminals in drug offenses. Not being stereotyped to prosecution, in which this group has been imprisoned in many prisons and reduced the use of temptation measures. Reduce the dangers of drug users themselves and reduce various dangers. to society from drug addicts

Keywords: Drug Consumption Rooms, Drug, United Kingdom

บทนำ

การทำลายหรือลดบทบาทขององค์กรอาชญากรรมยาเสพติดโดยมีต้องใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการปราบปรามดำเนินคดี กับทั้งยังลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลอาญาและแก้ปัญหาผู้ต้องขังคดียาเสพติดล้นเรือนจำอีกด้วย เป็นวิธีการใหม่ที่หลายประเทศในยุโรปภาคพื้นใต้ดำเนินการแล้ว คือการจัดให้มีห้องเสพยาเสพติด มีพื้นที่ ห้อง หรืออาคาร ที่ได้รับ

อนุญาตจากคณะกรรมการยาเสพติดแห่งชาติ โดยผ่านการเสนอของคณะกรรมการลดอันตรายจากการเสพยาเสพติดในแต่ละจังหวัด และได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดระดับชาติ เพื่อให้ใช้พื้นที่ในโรงพยาบาลจังหวัด หรือสถานีนามัยตำบล เพื่อเป็นพื้นที่สำหรับการรับยาเสพติดและเสพยาเสพติดในช่วงเวลาที่ยาเสพติดชนิดนั้นออกฤทธิ์ ภายใต้คำสั่งของแพทย์ และการดูแลจากบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขและฝ่ายปกครอง ห้องเสพยาเสพติดให้ดำเนินการโดยงานทางการแพทย์และสาธารณสุขจังหวัด และการสนับสนุนในการรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมาย

การจัดสถานที่และทีมงานให้บริการดูแลให้มีการเสพยาหรือใช้ให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายนั้นให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของตัวผู้ใช้สารเสพติด รวมถึงการให้ความสำคัญในเรื่องความรู้สึกปลอดภัยของคนในสังคม อีกทั้งยังง่ายต่อการที่จะแก้ไขปัญหากรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น จึงเกิดประโยชน์กับทุกฝ่ายอย่างแท้จริง เป็นการบูรณาการทุกภาคส่วนทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ครอบครัว วัด โรงเรียน มหาวิทยาลัย นายจ้าง และผู้ที่เกี่ยวข้อง มีการใช้กระบวนการทางการแพทย์และสาธารณสุขอย่างแท้จริงในการบำบัดรักษา โดยวิธีการขึ้นทะเบียนผู้เสพยา ทำให้ได้ข้อมูลชัดเจนของกลุ่มผู้ใช้ยา ผู้ติดยาเสพติดที่ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด และมีฐานข้อมูลยืนยันรับรอง ประกอบกับมีวิธีการลดอันตรายใหม่ๆ ที่มีการนำมาใช้กันในหลายประเทศ ได้แก่ ห้องเสพยาเสพติด ซึ่งสามารถให้ยาเสพติดตามคำสั่งจากแพทย์ การใช้ยาเสพติดที่ผลิตโดยรัฐที่ปราศจากการปนเปื้อน การรักษาในโรงพยาบาลระบบปิด ผู้เสพยาเสพติดจะยังอยู่ได้ในสังคมโดยไม่ก่ออันตรายให้กับตนเองเกินสมควร และไม่ก่ออันตรายให้กับสังคม คนกลุ่มนี้ไม่ถูกดำเนินคดีและถูกจำคุกเป็นจำนวนมากๆ ตามที่ปรากฏในทุกวันนี้ (อิงครัต ดลเจิม และคณะ, 2563)

กรณีถ้าผู้เสพยาเป็นผู้ป่วยจริง จะทำให้ผู้เสพยาเสพติดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนสาธารณสุข มีแพทย์ประจำตัวและบันทึกการบำบัดรักษาในเวชระเบียน และปฏิบัติตามกฎหมายนี้เท่านั้นที่มีฐานะผู้ที่เป็นผู้ป่วย ได้รับยกเว้นไม่มีความผิดอาญาในการเสพยา ซื้อขายเพื่อเสพยา ครอบครองเพื่อเสพยา ตามกฎหมายลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด โดยมีห้องเสพยาเสพติด” (drug consumption rooms) ที่มีลักษณะเป็นห้องหรืออาคารที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดระดับชาติ ภายใต้การดูแลและการบริหารจัดการของคณะกรรมการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดระดับจังหวัด โดยให้ใช้เป็นสถานที่เสพยาเสพยา

ติดตามคำสั่งของแพทย์ ภายใต้การบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข และการดูแลความสงบเรียบร้อยของฝ่ายปกครองตามกฎหมายลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดที่ต้องออกมารับรอง ตามคำแนะนำขององค์การอนามัยโลก ได้เปิดให้บริการใน 8 ประเทศ ได้แก่ เดนมาร์ก สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ไอร์แลนด์ อิตาลี นอร์เวย์ สเปนและสหราชอาณาจักร ข้อมูลศูนย์ตรวจสอบยาเสพติดและยาเสพติดของสหภาพยุโรป (EMCDDR) เน้นถึงความจำเป็นในการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อสร้างแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการลดอันตรายอันเกิดจากการใช้ยาเกินขนาดและการจัดตั้งห้องบริโภคนา ยาเสพติด (DCRs) จากข้อมูลที่ครอบคลุมสหภาพยุโรป นอร์เวย์และตุรกี มีผู้เสียชีวิตจำนวน 9,138 ในภูมิภาคในปี 2016 ประมาณ 84% ของผู้เสียชีวิตมีสาเหตุมาจากเฮโรอีน (opioid) เกินขนาดอย่างไรก็ดี สถิติผู้เสียชีวิตจากยาเสพติดได้ลดลงอย่างต่อเนื่องในบางประเทศ เช่น สเปน เดนมาร์กและโปรตุเกส

ห้องเสพยาเสพติด

การเสพติด (Addiction) เป็นพฤติกรรมของมนุษย์มีมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณในช่วงเดียวกับสมัยพุทธกาล (กำจัด พ่วงสวัสดิ์, 2561) การเสพติดในวงแคบอาจพูดเฉพาะจากพืชเสพติดที่มีสรรพคุณออกฤทธิ์ตามธรรมชาติที่มีมาช้านานแล้ว เช่น ฝิ่น กระท่อม ฯลฯ ถูกพัฒนาโดยมนุษย์สู่สารเสพติดที่มีการผ่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการสกัดหรือปฏิกิริยาทางเคมีต่างๆ เช่น เฮโรอีน มอร์ฟิน เป็นต้น ซึ่งต่อมามีผู้ใช้พืชเสพติดและสารเสพติดต่อเนื่องเพิ่มมากขึ้น จนเป็นผู้ที่ต้องพึ่งพาสารเสพติดในปริมาณที่มากขึ้นๆ และเกิดปัญหาต่อสุขภาพของผู้เสพ คนเสพยาจำนวนมากต้องตายจากการเสพยาเกินขนาด ประกอบกับการพัฒนาขององค์กรอาชญากรรมทางด้านยาเสพติด เนื่องจากลงทุนน้อยแต่กำไรมาก มีความต้องการของคนที่ไม่จำกัดและมีคนเสพติดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ภาครัฐในระดับประเทศและในระดับระหว่างประเทศต้องให้ความสนใจและพยายามแก้ไขปัญหาการเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน

สำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime: UNODC) ได้มีการศึกษาว่าไม่ใช่ทุกคนที่เสพยาจะต้องติดยาและต้องการได้รับการบำบัดรักษา โดยมีเพียงร้อยละ 10 ของผู้ใช้ยาเสพติดทั่วโลกที่เป็นผู้เสพที่ต้องเข้ารับการบำบัดรักษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ใช้ยาเสพติดกว่าร้อยละ 90 เป็นผู้ใช้ยาที่ไม่มีความจำเป็นต้องเข้ารับการบำบัดรักษา ดังนั้น การพิจารณาแยกกลุ่มผู้ใช้ยาจึงมีความสำคัญ

เนื่องจากบางคนอาจไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเข้ารับการบำบัดรักษาหรือเพียงแต่อยู่ในกลุ่มเฝ้าระวังเท่านั้น แต่หากเมื่อทำการจำแนกแล้วพบว่ามีความจำเป็นต้องเข้ารับการบำบัดรักษา ก็จะต้องให้เข้ารับการบำบัดรักษาที่ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

ในความหมายอย่างกว้าง “การเสพติด” (Addiction) เป็นพฤติกรรมของผู้บริโภค ตามศาสตร์ว่าด้วยการเสพติด (Science of Addiction) เป็นสิ่งที่มีอยู่ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ และได้มีการพัฒนาต่อๆ มาอย่างมากจนถึงปัจจุบัน การเสพติดเป็นพื้นฐานการดำรงชีวิตของมนุษย์ ถ้าสามารถผลิตอะไร หรือบริการอะไรที่ตอบสนองต่อการเสพติดของมนุษย์ได้มากเท่าไรก็ยิ่งทำให้เกิดกำไรมากเท่านั้น เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค เครื่องมือสื่อสารต่างๆ เป็นต้น (อิงคริต ดลเจิม และธานี วรภัทร์, 2561)

พฤติกรรมเสพติด (Behavioral Addictions) หมายถึง การกระทำกิจกรรมสิ่งหนึ่งบ่อยๆ ซ้ำๆ หวังผลพึงพอใจเฉพาะหน้า แต่กลับทำร้ายทั้งตนเอง-ครอบครัว-สังคมในระยะยาว พฤติกรรมการเสพติดมีหลากหลายรูปแบบแต่ที่พบเห็นบ่อย ได้แก่ เสพติดการกิน ติดบุหรี่ ติดสุรา ติดอินเทอร์เน็ต ติดสังคมออนไลน์ โทรศัพท์มือถือ ติดเกม ติดการพนัน ติดช้อปปิ้ง ติดการมีเพศสัมพันธ์ ติดการออกกำลังกาย ติดการทำงาน ซึ่งอาการติดยาเสพติดผิดกฎหมายนั้นเป็นเพียงหนึ่งในท่ามกลางพฤติกรรมเสพติดที่พบได้บ่อยดังกล่าว (Steve Sussman, 2017)

สำหรับ ห้องบริโภคนยาเสพติด (DCRs) ตามหลักสำคัญที่ว่า “ผู้เสพยาเสพติดคือผู้ป่วย” จะถูกตอบสนองหลักการนี้โดยการมี “ห้องบริโภคนยาเสพติด” ภายใต้การบริหารจัดการของงานทางการแพทย์และสาธารณสุขทำงานร่วมมือกับฝ่ายปกครองและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งใช้ได้ผลดีใน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี อังกฤษ แคนาดา เดนมาร์ก และอีกหลายๆ ประเทศ เหตุผลสำคัญคือ ผู้เสพติดเดิมต้องพึ่งพายาเสพติดจากพ่อค้ายาเสพติดที่ผิดกฎหมาย และยังต้องหลบซ่อนจากสายตาของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ได้มีโอกาสสมิทางเลือกใหม่ที่ดีกว่า ได้ยาเสพติดที่บริสุทธิ์ภายใต้การดูแลต่อสุขภาพของเขาโดยรัฐและไม่ผิดกฎหมาย โดยการที่รัฐจัดให้มี “ห้องบริโภคนยาเสพติด” ไปพร้อมๆ กับการบำบัดรักษาทางการแพทย์อย่างถูกต้องแท้จริง กล่าวคือรัฐต้องตรา “พระราชบัญญัติลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด” เพื่อการจัดการที่ดีและมีประสิทธิภาพ จึงเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคยาเสพติดใหม่นั้นเอง (ธานี วรภัทร์, 2564)

ผู้เสพยาเสพติดในระบบนี้จะต้องขึ้นทะเบียนผู้เสพยาเสพติดกับภาครัฐ จึงจะพ้นจากความรับผิดทางอาญา การขึ้นทะเบียนจึงเป็นวิธีการลดทอนความผิดในทางอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด (De-Criminalization) และทำให้ผู้เสพยาเสพติดมั่นใจในระบบสาธารณสุข ซึ่งทำให้รัฐ

สามารถระบุตัวบุคคลและจำนวนที่แท้จริงได้ และยังแยกให้เห็นชัดเจนถึงพฤติกรรมการเป็นผู้เสพ ซื้อมาเพื่อเสพหรือครอบครองเพื่อเสพ ออกจากอาชญากรในความผิดยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ไม่ถูกเหมารวมไปฟ้องร้องดำเนินคดีซึ่งคนกลุ่มนี้ต้องถูกจำคุกในเรือนจำเป็นจำนวนมาก และลดการใช้มาตรการการล่อซื้อ ลดอันตรายของผู้เสพยาเสพติดเองและลดอันตรายต่างๆ ให้กับสังคมจากผู้เสพยา

คำว่า “ผู้เสพเป็นผู้ป่วย” ในที่นี้จึงหมายถึง ผู้เสพยาเสพติดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนสาธารณสุข มีแพทย์ประจำตัวและบันทึกการบำบัดรักษาในเวชระเบียน และปฏิบัติตามกฎหมายนี้เท่านั้นที่มีฐานะเป็นผู้ที่เป็นผู้ป่วย ได้รับยกเว้นไม่มีความผิดอาญาในการเสพ ซื้อมาเพื่อเสพ ครอบครองเพื่อเสพ ตามกฎหมายลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด

คำว่า “ห้องเสพยาเสพติด” (drug consumption room) ในที่นี้หมายถึง ห้องหรืออาคารที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดระดับชาติ ภายใต้การดูแลและการบริหารจัดการของคณะกรรมการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดระดับจังหวัด โดยให้ใช้เป็นสถานที่เสพยาเสพติดตามคำสั่งของแพทย์ ภายใต้การบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข และการดูแลความสงบเรียบร้อยของฝ่ายปกครองตามกฎหมายลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดที่ต้องออกมารับรอง

ห้องบริโภคนาเสพยาเสพติด (Drug Consumption Rooms (DCRs)) ตามคำแนะนำขององค์การอนามัยโลก ได้เปิดให้บริการใน 8 ประเทศ ได้แก่ เดนมาร์ก สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ไอร์แลนด์ อิตาลี นอร์เวย์ สเปนและสหราชอาณาจักร ห้องบริโภคนาเสพยาเสพติดมีวัตถุประสงค์ในด้านเพื่อสุขภาพและการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและความปลอดภัยของสังคม มีวัตถุประสงค์เพื่อลดความเสี่ยงด้านสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยา โดยเฉพาะการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อและการเสียชีวิตจากการใช้ยาเกินขนาด และเพื่อเพิ่มการให้ภาครัฐได้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะคือผู้ใช้อย่างแท้จริง เพื่อการดูแลสุขภาพ การจัดสวัสดิการต่างๆ และบริการบำบัดยาที่ยอมรับได้ตามมาตรฐาน เพื่อคุ้มครองดูแลประชาชนในเรื่องความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยที่อาจเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ในสังคม ในขณะเดียวกันเพื่อทำให้มีสภาพแวดล้อมที่กำบังและเหมาะสมสำหรับการบริโภคนาเสพยา เพื่อให้บรรลุมิติวัตถุประสงค์ด้านการดูแลสุขภาพและการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมดังได้กล่าวมาแล้ว การบริการต้องสามารถเข้าถึงสมาชิกได้มาก ต้องเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายให้มากที่สุด อาจสรุปวัตถุประสงค์หลักของห้องบริโภคนาเสพยาเสพติดได้ (Dagmar Hedrich, 2004) ดังนี้

1. เพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในการบริโภคนาเสพยาเสพติดให้ได้มากที่สุด

- 2.วัตถุประสงค์เพื่อการดูแลในด้านสุขภาพของผู้บริโภคยาเสพติด
 - 3.เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยที่ช่วยให้การบริโภคยาที่มีความเสี่ยงต่ำและถูกสุขอนามัยมากขึ้น
(วัตถุประสงค์ระยะสั้น)
 - 4.เพื่อลดอัตราการตายและการเจ็บป่วยในประชากรเป้าหมาย (วัตถุประสงค์ระยะกลาง)
 - 5.เพื่อรักษาเสถียรภาพและส่งเสริมสุขภาพของผู้ใช้บริการ (วัตถุประสงค์ระยะยาว)
 - 6.เพื่อเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนในสังคมและวัตถุประสงค์ด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรม
 - 7.เพื่อลดการใช้สารเสพติดของบุคคลที่เสพยาในที่สาธารณะและลดความรำคาญที่เกี่ยวข้องที่อาจเกิดขึ้นในสังคมได้
 - 8.เพื่อหลีกเลี่ยงการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมในและรอบๆ พื้นที่นั้นๆ สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้สารเสพติดและการค้ายาเสพติดในที่สาธารณะ
- งานด้านสาธารณสุขและด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน จะมีบทบาทในห้องอุปโภคบริโภคทุกห้อง ในเนเธอร์แลนด์ สิ่งอำนวยความสะดวกส่วนใหญ่จะมีต้นกำเนิดมาจากความคิดริเริ่ม โดยชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงและตำรวจ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานท้องถิ่นและหน่วยงานอื่นๆ ที่มีอำนาจ เป็นผู้กำหนดนโยบายท้องถิ่นและผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแลยาเสพติดจะเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การรับเข้ากลุ่มขึ้นทะเบียน มักจะเป็นการทำงานร่วมกับตำรวจ ประชาชน อัยการและผู้อยู่อาศัยในละแวกนั้น และอาจจะมีความร่วมมือกับกลุ่มผลประโยชน์ผู้ขาย

การบริหารจัดการยาเสพติดในสหราชอาณาจักร

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารจัดการปัญหายาเสพติด เมื่อปี ค.ศ.2007 UK Drug Policy Commission ซึ่งเป็นองค์กรอิสระ ได้รายงานสรุปว่า ประเทศอังกฤษมีระดับของการติดยาเสพติดสูงที่สุดในยุโรปตะวันตก สำนักข่าวรอยเตอร์และสตีเวนส์รายงานด้วยว่าชาวอังกฤษใช้ยาเสพติดเพื่อความสนุกสนานมากที่สุดในยุโรปตะวันตก และเป็นประเทศที่มีอัตราการเสียชีวิตเนื่องจากยาเสพติดสูงที่สุดเป็นอันดับสองของประเทศในกลุ่มยุโรปตะวันตก (Mark A.R Kleiman. and James E. Hawdon, 2011)

รัฐบาลอังกฤษได้ใช้ความพยายามอย่างไม่ลดละในการควบคุมการใช้ยาในทางที่ผิดและการจำหน่ายมาตลอดทั้งศตวรรษที่ 20 และ 21 ในขณะที่ก่อนปี ค.ศ.1970 ได้มีนโยบายยาเสพติดอยู่บ้างแล้ว แต่รัฐบาล ก็ได้เพิ่มมาตรการในการควบคุมการใช้สารที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ด้วยการตรากฎหมายว่าด้วยการใช้ยาในทางที่ผิดปี ค.ศ. 1971 (Misuse of Drugs Act 1971) หรือที่เรียกกันโดยย่อว่า เอ็มดีเอ (MDA)

เหตุผลอย่างเป็นทางการของการออกและพัฒนากฎหมายเอ็มดีเอมีอยู่ด้วยกันสองประการ คือ ประการแรก เพื่อให้ประเทศอังกฤษสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีของสนธิสัญญาระหว่างประเทศหลายสนธิสัญญาที่ได้ให้สัตยาบันไว้ เช่น อนุสัญญาเดี่ยวว่าด้วยยาเสพติดปี ค.ศ.1961 (Single Convention on Narcotic Drugs, 1961) และอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทปี ค.ศ.1971 (UN Convention on Psychotropic Substances, 1971) ประการที่สอง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามของรัฐบาลที่จะพัฒนายุทธศาสตร์ยาเสพติดระดับชาติที่ครอบคลุมอย่างกว้างขวาง เพื่อแก้ไขปัญหา

การเสพยาและการติดยาเสพติดที่แพร่หลายมากขึ้นและฝังรากลึกอยู่ในสังคมอังกฤษ โดยแท้จริงแล้วเอ็มดีเอถือเป็นรากฐานในการพัฒนานโยบายยาเสพติดของประเทศอังกฤษ ในตอนปลายศตวรรษที่ 20 และต้นศตวรรษที่ 21 กฎหมายนี้ได้กำหนดระบบการจำแนกยาบัญชีหลักสามประเภท จากบัญชี ก ถึงบัญชี ค ยาเสพติดบัญชี ก ได้รับการกำหนดให้เป็นยาเสพติดชนิดที่ร้ายแรงที่สุดต่อสังคมและสุขภาพของมนุษย์ ดังนั้นการครอบครองหรือจำหน่ายยาเสพติดผิดกฎหมายในบัญชี ก จะได้รับการลงโทษหนักกว่าการครอบครองหรือการจำหน่ายยาเสพติดผิดกฎหมายในบัญชี ค ซึ่งได้รับการพิจารณาว่ามีอันตรายต่อสุขภาพและสังคมน้อยที่สุด จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ระบบการแบ่งแยกประเภทยาของกฎหมายเอ็มดีเอ ก็ยังคงใช้อยู่เพื่อควบคุมหรือลงโทษการใช้สารในทางที่ผิดและการจำหน่ายสารเสพติดที่ผิดกฎหมาย

การควบคุมการผลิต การจำหน่าย และการใช้สารที่ไม่เคยมีการควบคุมมาก่อนโดยรัฐบาล เพิ่มความเข้มงวดมากยิ่งขึ้นในศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะสารที่ไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนหรือมีการใช้น้อย เช่น กัญชา แอมเฟตามีน และแอลเอสดี ก่อนที่สารเสพติดเหล่านี้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอังกฤษ ตัวอย่างเช่นกฎหมายยาพิษและเภสัชกรรมปี ค.ศ. 1908 (1908 Poisons and Pharmacy Act) ได้ควบคุมการขายไบโคคา (ซึ่งใช้ผลิตโคเคน) แก่สาธารณชน ไบโคคานั้นหาได้ง่ายโดยเสรี และใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ เช่นใช้เป็นยารักษาสุขภาพแปดปีต่อมา กฎหมายป้องกันราชอาณาจักร (Defense of the Realm Act) ได้จำกัดการขายโคเคนให้เฉพาะแต่ผู้ที่ได้รับอนุญาต ในปี ค.ศ. 1920 กฎหมายยาอันตราย (Dangerous Drugs

Act) ได้จำกัดการผลิต การส่งออก การนำเข้า การจำหน่าย และการครอบครองไบโคคา และโคเคน ผีน มอร์ฟิน และเฮโรอีนให้เฉพาะแต่ผู้มีใบอนุญาตเท่านั้น ภายใต้กฎหมายป้องกันราชอาณาจักร เฉพาะแพทย์เอกชนเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้สั่งโคเคนและเฮโรอีนให้กับผู้ป่วยที่ติดยา ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการบำบัดอาการติดยา ในปี ค.ศ. 1964 กฎหมายยาอันตรายกำหนดว่าการปลูกัญชา โดยผิดกฎหมายถือเป็นความผิดทางอาญา และในปีเดียวกันกฎหมายยา (Drugs Acts) (การป้องกันการใช้อยาในทางที่ผิด) ก็กำหนดว่าการมีแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมายเป็นความผิดทางอาญา เช่นกัน จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นภายใต้กฎหมายป้องกันราชอาณาจักรปี ค.ศ. 1916 แพทย์สามารถสั่งโคเคนและเฮโรอีนเพื่อใช้ในการบำบัดอาการติดยา โดยไม่ต้องรับโทษเช่นเดียวกับการจำหน่าย และการเสพยาดังกล่าวก่อนที่ผิดกฎหมาย การปฏิบัติดังกล่าวรู้จักกันในนามของระบบของอังกฤษ (British System) อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. 1967 การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายยาอันตราย ได้ห้ามการสั่งโคเคนและเฮโรอีนเพื่อใช้ในการทางการแพทย์ด้วย

จากกฎหมายที่บัญญัติออกมาทั้งหมดในศตวรรษที่ 19 และ 20 กฎหมายเอ็มดีเอ็มอีอิทธิพลต่อนโยบายยาเสพติดของอังกฤษมากที่สุด กฎหมายนี้ได้ตั้งระบบการแบ่งแยกประเภทของยาที่มีอันตรายต่อสุขภาพของผู้ใช้และต่อสังคมโดยทั่วไป การลงโทษสำหรับการใช้ในทางที่ผิดและการจำหน่ายยา ได้ถูกเพิ่มเติมเข้าไปในการจำแนกประเภทของยาดังกล่าว ภายใต้กฎหมายเอ็มดีเอ ยาในบัญชี ก (เช่น เฮโรอีน มอร์ฟิน เมทาโดน เมทแอมเฟตามีน โคเคน ผีน หรือยาอี) ถูกกำหนดให้เป็นยาที่ “มีอันตรายที่สุด” ดังนั้นการเสพยาหรือจำหน่ายยาในบัญชีนี้จะได้รับโทษที่รุนแรงที่สุด

บุคคลที่มียาเสพติดในบัญชี ก ไว้ในครอบครองจะได้รับโทษจำคุกสูงสุดเจ็ดปี การจำหน่าย หรือมีเจตนาที่จะจำหน่ายยาเสพติดในบัญชี ก จะได้รับโทษที่รุนแรงยิ่งขึ้น เพราะเป็นยาที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมส่วนใหญ่ได้ ดังนั้นผู้ค้ายาเสพติดในบัญชี ก อาจได้รับโทษสูงสุดถึงจำคุกตลอดชีวิตได้ ยาเสพติดในบัญชี ข (เช่น กล้วยา เห็ดซีโลซิน (psilocin) หรือซีโลไซบิน (psilocybin) ที่ปรุงสำเร็จแล้ว) ได้รับการพิจารณาว่ามีความเสี่ยงต่อสุขภาพของผู้เสพและต่อสังคมน้อยกว่ายาเสพติดในบัญชี ก และในทำนองเดียวกันการเสพและการจำหน่ายยาในบัญชี ข ก็จะได้รับโทษที่น้อยกว่า ท้ายที่สุด ยาในบัญชี ค เช่นเคตามีน (ketamine) หรือยาระงับประสาท (tranquilizers) ได้รับการพิจารณาว่าเป็นยาที่มีอันตรายต่อร่างกายและต่อสังคมน้อยที่สุดในกลุ่มยาที่ถูกจัดว่าผิดกฎหมาย ดังนั้นผู้ค้ายาเสพติดในบัญชี ค อาจได้รับโทษจำคุกสูงสุด 14 ปี และผู้ที่มียาเสพติดในบัญชี ค ไว้ในครอบครองอาจได้รับโทษจำคุกสูงสุดสองปี

ท้ายที่สุดแล้ว มียาเสพติดไม่ครบทุกชนิดที่ได้รับการจัดอยู่ภายใต้กฎหมายเอ็มดีเอ และยาที่อยู่นอกเหนือจากกฎหมายดังกล่าวจะอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายยาปี ค.ศ. 1968 ซึ่งจะควบคุมการผลิตและการจำหน่ายยาเพื่อวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ กฎหมายยานี้ได้กำหนดยาออกเป็นสามประเภทคือ ยาที่ขายได้โดยเภสัชกรที่มีใบสั่งยาจากแพทย์ ยาที่เภสัชกรสามารถสั่งได้เอง และยาที่ขายได้ตามร้านขายยาทั่วไป

มาตรการลดอันตรายและการบำบัดแก้ไขของสหราชอาณาจักร กฎหมายยาอันตราย (Dangerous Drugs Act) ได้ให้อำนาจในการออกคำสั่งห้ามการใช้ยา (Drug Abstinence Order) และ ข้อกำหนดห้ามการใช้ยา (Drug Abstinence Requirement) คำสั่งและข้อกำหนดนี้ได้อนุญาตให้ศาลสั่งให้ผู้กระทำผิดที่มีอายุเกิน 18 ปี ละเว้นการเสพยาเสพติดในบัญชี ก ยิ่งไปกว่านั้นศาลยังสามารถสั่งให้บุคคลดังกล่าวต้องเข้ารับการตรวจสอบสารเสพติดในปี ค.ศ. 2003 รัฐบาลได้ออกกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal Justice Act) กฎหมายนี้อนุญาตให้ศาลกำหนดข้อจำกัดในการประกันตัวผู้กระทำผิดซึ่งตรวจพบว่ามีสารเสพติดในบัญชี ก ขณะที่ถูกจับกุม ยิ่งไปกว่านั้นกฎหมายยาเสพติดปี ค.ศ. 2005 ทำให้ผู้กระทำผิดไม่สามารถปฏิเสธการเข้ารับการตรวจสอบสารเสพติดและการเข้ารับการบำบัดที่ตามมาท้ายที่สุด เช่นเดียวกับกฎหมายเอ็มดีเอ นโยบายยาเสพติดที่ประกาศใช้เป็นกฎหมายในช่วงท้ายของศตวรรษที่ 20 และต้นศตวรรษที่ 21 ทำให้รัฐบาลสามารถปฏิบัติตามพันธะที่ได้ลงนามไว้ในสนธิสัญญาระหว่างประเทศตัวอย่างเช่น กฎหมายลักลอบค้ายาเสพติดปี ค.ศ. 1994 (Drug Trafficking Act of 1944) ทำให้ประเทศอังกฤษสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและสารที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทที่ผิดกฎหมายปี ค.ศ. 1988 (1988 UN Convention Against the Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances)

มาตรา 7 ให้มีกฎข้อบังคับเพื่อเป็นการยกเว้นการกระทำบางอย่างจากบทบัญญัติความผิด

ซึ่งเกี่ยวกับการใช้เพื่อการบำบัดรักษาโรคหรือเพื่อการวิจัยทดลองทางวิทยาศาสตร์ The Misuse of Drug Regulations 1985 แบ่งยาออกเป็น 5 รายการ กฎข้อบังคับได้กำหนดการจัดกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแลเรื่องยาควบคุม ในขณะที่ปฏิบัติงานตามวิชาชีพและวางแผนไขสำหรับกรดำเนินการของกิจกรรมบางอย่างอาจต้องได้ดำเนินการ กฎที่เข้มงวดมากกว่าเกี่ยวกับการนำเข้า

การส่งออก การผลิต การจัดส่ง การมีไว้ในครอบครอง การสั่งยาและการเก็บบันทึก นำมาใช้กับ schedule 1 ยากับการค่อยๆผ่อนกฎสำหรับรายการอื่นๆตัวอย่างเช่น ยาใน schedule 1 ซึ่งเข้มข้นที่สุด (ได้แก่ LSD และกัญชา) สามารถนำมาใช้จัดส่งหรือมีไว้ในครอบครองเฉพาะเพื่อการวิจัย หรือวัตถุประสงค์อื่น โดยผู้ที่ได้รับการจดทะเบียนไว้หรือไม่ไว้เพื่อใช้ทางการแพทย์ตามปกติและแพทย์ที่ไม่มีใบอนุญาตไม่สามารถสั่งยาได้ ยา ใน schedule 2 ซึ่งต้องมีการสั่งจ่ายยา ขึ้นอยู่กับจำนวนในการควบคุม ซึ่งเกี่ยวข้องกับใบสั่งแพทย์ การจัดเก็บรักษาให้ปลอดภัยและการที่ต้องมีการเก็บบันทึก ยา schedule 5 เช่นเดียวกัน ต้องขึ้นอยู่กับความควบคุมด้านบริหารเป็นอย่างน้อยที่สุด และอาจจะให้สมารถนำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการใช้ส่วนตัวโดยอิสระ

กัญชาและกลุ่มกัญชา ที่ออกฤทธิ์ต่อจิต ประสาท บางตัวและสารที่พัฒนามาจากสิ่งอื่น จัดอยู่ในกลุ่มรายการที่ 1 เนื่องจากไม่มีผลทางบำบัด ดังนั้นยาพวกนี้ใครก็ไม่สามารถสั่งได้ และสามารถมีไว้ในครอบครอง เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการวิจัยเท่านั้น ซึ่งทำได้โดยผู้มีใบอนุญาต Nabilone (กลุ่มกัญชาสังเคราะห์) ได้จดทะเบียนเพื่อสั่งจ่ายให้คนไข้ที่มีอาการคลื่นไส้ หรืออาเจียนซึ่งมีผลเนื่องมาจากการบำบัดเคมีโรคมะเร็ง ซึ่งพิสูจน์แล้วไม่มีผลกระทบต่อยาอื่นๆ Dronabinoid (กลุ่มกัญชาชนิดหนึ่ง) ได้เปลี่ยนจาก schedule 1 เป็น schedule 2 และมีการสั่งจ่ายได้ อย่างไรก็ตามก็ยังไม่ได้จดทะเบียนในอังกฤษและต้องสั่งจ่าย ตาม “ชื่อคนไข้”

มาตรา 10 ให้มีการจัดทำกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการดูแลรักษาอย่างปลอดภัย เอกสารรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินธุรกรรม การบันทึก บรรจุภัณฑ์ และฉลาก การขนส่งและวิธีการทำลาย การสั่งจ่ายยา การจัดส่งข้อมูลเกี่ยวกับการสั่งจ่ายยาไปให้เจ้าหน้าที่ส่วนกลาง การจดทะเบียนของแพทย์เพื่อให้ยาควบคุมแก่คนไข้ที่ติดยาและการแจ้งเตือนล่วงหน้าโดยแพทย์ของคนไข้ที่ติดยา

The Misuse of Drugs (Supply to Addicts) Regulations 1997 มีข้อกำหนดเคร่งครัดอย่างยิ่งสำหรับแพทย์ที่ได้รับใบอนุญาตและสามารถสั่งจ่าย เฮโรอิน ไดเฟลิโนน และโคเคนได้ สำหรับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดดังกล่าวมาแล้ว คนที่ถูกจับในอังกฤษ อาจจะได้รับการจัดการโดยวิธีต่างๆ กัน ซึ่งประกอบด้วย การตัดเดือนโดยตำรวจ หรือการฟ้องร้อง ตาม The Customs and Excise Act 1979 มีการยอมความ (การชำระเงินแทนการฟ้องร้อง)กันในคดีการนำเข้ากัญชาในปริมาณน้อย (10 กรัม หรือน้อยกว่านั้น) นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่อาจใช้ดุลยพินิจและไม่ดำเนินการต่อไป ทางเลือกสุดท้ายนี้จะไม่ปรากฏในสถิติอาชญากรรม

หากย้อนกลับไปในปี ค.ศ.1998 (An Act respecting Canadian citizenship, 2002) รัฐบาลของพรรคแรงงานของอังกฤษที่ได้รับเลือกตั้งใหม่ ได้ประกาศกำหนดให้มีโครงการการลดอาชญากรรม ดังนั้นรัฐบาลจึงได้นำแผนยุทธศาสตร์ 10 ปีซึ่งอิงรูปแบบคล้ายกันเพื่อต่อต้านการใช้ยาเสพติดในประเทศอังกฤษ ยุทธศาสตร์มีวัตถุประสงค์ 4 ประการดังนี้

1. เพื่อช่วยเยาวชนในการต่อต้านการใช้ยาในทางที่ผิดเพื่อที่จะช่วยให้พวกเขาใช้ศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ วัตถุประสงค์หลักคือเพื่อช่วยลดจำนวนคนอายุต่ำกว่า 25 ปีที่รายงานตัวในการใช้ยาผิดกฎหมายในเดือนที่ผ่านมาและปีที่แล้ว โครงการนี้อาศัยการศึกษาในโรงเรียนและความพยายามในการป้องกันโดยเน้นเยาวชนที่อยู่ในจุดเสี่ยง

2. เพื่อลดการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มผู้กระทำผิดที่ใช้ยาในทางที่ผิดโดยให้โอกาสพวกเขาได้รับการบำบัดรักษาอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้บรรล่วัตถุประสงค์นี้ จึงได้เพิ่มทางเลือกในการบำบัดไว้หลายทางในชั้นการจับกุม การคุมประพฤติและการไปศาล นอกจากนั้นการบำบัดรักษายาเสพติดแบบใหม่และคำสั่งตรวจสอบจะมีอยู่ในทุกศาลในประเทศอังกฤษและเวลส์ โครงการนี้ช่วยให้ศาลสั่งผู้กระทำผิดไปรับการบำบัดรักษาด้วยความยินยอมของผู้กระทำผิดเป็นการคู่ขนานตามคำสั่งชุมชนอย่างอื่น หรือเป็นเสมือนคำตัดสินที่ขอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ โครงการที่รู้จักกันในนาม Carats (Counseling, Assessment, Referral, Advice and Through care) มีอยู่ในทุกแห่งของประเทศอังกฤษและเวลส์และมีการวางแผนโครงการฟื้นฟูในคุกเสริมด้วย

3. ยอมรับว่าช่วงเวลาที่ยาว เป็นปัญหาใหญ่อย่างหนึ่งสำหรับประชาชนที่ต้องการการบำบัดรักษาและการบำบัดรักษานั้นต่ำกว่าความต้องการ แผนของรัฐบาลจึงได้จัดให้มีการตั้งหน่วยงานที่ให้การบำบัดรักษาแห่งชาติ (National Treatment Agency) ซึ่งจะรับผิดชอบในการจัดบริการบำบัดรักษายาเสพติดและให้บริการที่มีคุณภาพสูง แผนยุทธศาสตร์เพื่อลดความเสียหายจะเพิ่มขึ้นด้วย

4. เพื่อลดการเข้าถึงยาเสพติดในหมู่เด็กอายุ 5-16 ปี มีการจับกุมยาเสพติด class A เพิ่มขึ้น และยึดทรัพย์จากผู้ค้าเพิ่มขึ้น

ห้องบริโภคนาฬิกาในสหราชอาณาจักร

ด้วยความกังวลทางการเมืองและจริยธรรม เมื่อพิจารณาการทดลองใช้ห้องบริโภคนาฬิกา DCR ในสหราชอาณาจักร บนพื้นฐานที่ว่าห้องบริโภคนาฬิกา DCRs เสนอวิธีการทำงานที่ไม่เหมือนใครและมีแนวโน้มว่าจะทำงานร่วมกับผู้ใช้ยาที่มีปัญหา เพื่อลดความเสี่ยงของการใช้ยาเกิน

ขนาดปรับปรุงสุขภาพและลดความเสียหายและค่าใช้จ่ายต่อสังคม ในขณะที่จำนวนประเทศที่เพิ่มขึ้นในการใช้ห้องบริโภคนยาในช่วง 30 ปีที่ผ่านมาได้แนะนำห้องบริโภคนยา (DCRs) รัฐบาลสหราชอาณาจักรยังยืนหยัดต่อการเรียกร้องสำหรับโครงการนำร่อง ขณะนี้มี DCRs ปฏิบัติการในแปดประเทศ: ออสเตรเลีย แคนาดา เยอรมนี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สเปน และสวิตเซอร์แลนด์ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสหราชอาณาจักรยังยืนหยัดต่อการเรียกร้องสำหรับโครงการนำร่องของการใช้ ห้องบริโภคนยา (DCRs) ตลอดช่วงทศวรรษสหราชอาณาจักรเป็นประเทศที่พยายามต่อสู้กับยาเสพติด ปัญหาด้วยมาตรการลดอันตราย การแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวี รายแรกและรายเดียวที่สำคัญของสหราชอาณาจักรในหมู่หัวฉีดเกิดขึ้นในเอดินบะระและดันดีในช่วงต้นทศวรรษ โดยการพัฒนาท้องถิ่นของการลดอันตรายต่างๆ มาตรการ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนเข็มฉีดยา แนวทางที่ได้รับแรงผลักดัน การสนับสนุน และความชอบธรรมมากขึ้น ACMD ซึ่งเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญอิสระที่รับผิดชอบหน้าที่ให้คำแนะนำแก่รัฐบาลในด้านต่างๆ ประเด็นนโยบายยาเสพติด สรุปได้อย่างตรงไปตรงมาแนะนำว่า โอกาสในการป้องกันการดำเนินการจะต้องถูกยึดในขณะนี้หากโคกนาฏกรรมของเอดินบะระไม่ได้ให้ซ้ำกันทั่วราชอาณาจักร (Charlie Lloyd and Neil Hunt, 2007)

ข้อกังวลทางกฎหมาย การเมือง และจริยธรรม หลักฐานความต้องการ การตรวจสอบความต้องการพบว่าสหราชอาณาจักร มีปัญหามากมายที่เกี่ยวข้องกับการฉีดยาเสพติด การใช้ งาน รายงานจำนวนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง การใช้ยาเกินขนาดที่ไม่ร้ายแรง เพิ่มความชุกของ HIV และ HCV และปัญหาผี เซลลูโลติส และอื่นๆ อย่างแพร่หลาย ปัญหาสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการฉีด ปัญหาดังกล่าวเป็นที่แพร่หลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ประชากรผู้ใช้ ไร่บ้านในสหราชอาณาจักร ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหอพักหรือนอนหลับยาก แม้ว่าจะยากที่จะหา ปริมาณในสหราชอาณาจักร ปัญหาเหล่านี้จะส่งผลกระทบอย่างมากต่อสังคม หลักฐานของผลกระทบของห้องบริโภคนยา DCR เอกสารการประเมินห้องบริโภคนยา DCR กำลังเติบโตทั้งในแง่ ขนาดและความเข้มงวดพร้อมการพัฒนาถึง ข้อ จำกัด

ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา มักเกี่ยวข้องกับผู้ใช้ที่มีปัญหาสุขภาพร้ายแรง มีเพียงรายเดียวเท่านั้น บันทึกการเสียชีวิตจากภูมิแพ้ปฏิกิริยามากกว่ายาเกินขนาด จึงพอสรุปว่าห้องบริโภคนยา DCR ป้องกันการเสียชีวิตได้อย่างแน่นอน แม้ว่าจะมีจำนวนไม่ชัดเจน ระดับที่ห้องบริโภคนยา DCR เป็น สามารถมีผลพิสูจน์ได้ต่อการเสียชีวิตจากการใช้ยาเกินขนาดในท้องถิ่นจะขึ้นอยู่กับจำนวนผู้เสียชีวิตดังกล่าวที่เกิดขึ้นและสัดส่วนและลักษณะของการฉีดยาในท้องถิ่นที่ห้องบริโภคนยา DCR สามารถ 'จับภาพ' ได้ สิ่งนี้มีความหมายชัดเจนสำหรับการเข้าถึงและเวลาเปิด

ทำการห้องบริโรคยา DCR ดูเหมือนจะมีประสิทธิภาพในการให้การรักษายาบาลและแนะนำผู้ใช้บริการด้านสุขภาพและสังคมอื่นๆ ดังนั้น มีแนวโน้มว่าที่ห้องบริโรคยา DCRs ยังสามารถนำไปสู่การลดการส่งสัญญาณของไวรัสที่เกิดจากเลือด แต่เป็นการยากที่จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนอย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นของเราว่าห้องบริโรคยา DCRs มีผลกระทบเชิงบวกในเรื่องนี้มีความกลัวว่าห้องบริโรคยา DCR จะดึงดูดผู้ใช้จำนวนมากจากนอกพื้นที่ปรากฏว่าคาดผิดหลักฐานแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ห้องบริโรคยา DCR ส่วนใหญ่เป็นคนในท้องถิ่นที่นั่น (Charlie Lloyd and Neil Hunt, 2007)

อุปสรรคในการดำเนินการในสหราชอาณาจักร ในทางของการนำห้องบริโรคยา DCR ไปใช้ในสหราชอาณาจักร ปัญหาสำคัญในสหราชอาณาจักร การปฏิบัติตามอนุสัญญาว่าด้วยยาแห่งสหประชาชาติ(1961,2514, 2531). แต่ปรากฏว่าห้องบริโรคยา DCRs มีส่วนทำให้บรรลุเป้าหมายหลายประการ จุดประสงค์ของการรักษาไม่ใช่เพียงการรักษาทางพยาธิวิทยาเท่านั้น แต่ยังลดความทุกข์ที่เกี่ยวข้องกับมัน (เช่นในการจัดการความเจ็บปวดอย่างรุนแรง) จากนั้นลดผู้เสพยาทางหลอดเลือดดำ ควรพิจารณาการสัมผัสกับสารก่อโรคเป็นการรักษา ดังนั้น ในขอบเขตที่ห้องบริโรคยา DCR มีส่วนช่วยในการรักษา (นิยามอย่างกว้างๆ) การฟื้นฟูและการกลับคืนสู่สภาพของยา ผู้ใช้ก็สามารถโต้แย้งได้ว่าเป็นการเติมเต็มจำนวน การบริโรคยาที่ถูกสุขอนามัย ปราศจากความเครียด และลดความเสี่ยงคือมันใจได้ด้วยการดูแลและควบคุมอย่างเพียงพอ ในการนำห้องบริโรคยา DCR ในสหราชอาณาจักร โครงการจากฉันทามติในท้องถิ่นและความร่วมมือที่ดีระหว่างทุกคนหน่วยงานสำคัญจะมีความจำเป็น ชุดที่ชัดเจนของท้องถิ่นกฎที่ตกลงกันในประเด็นต่างๆ เช่น การแบ่งปันยาและความช่วยเหลือให้กับหัวฉีดภายในห้องบริโรคยา DCR ก็เช่นกันข้อกำหนดเบื้องต้นที่จำเป็น สรุปว่าห้องบริโรคยา DCR สามารถขับเคลื่อนได้ในสหราชอาณาจักรโดยไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย ความเสี่ยงทางกฎหมายบางอย่างจะยังคงอยู่ แต่สิ่งเหล่านี้สามารถแก้ไขได้โดยกฎหมายหลักและหรือกฎหมายรองที่อาจนำมาใช้ในภายหลังเมื่อศักยภาพอันตรายทางกฎหมายจะเข้าใจดีขึ้น (Charlie Lloyd and Neil Hunt, 2007)

ได้ข้อสรุป การนำร่องของห้องบริโรคยา DCR ในสหราชอาณาจักร โครงการได้รับการจัดตั้งขึ้นในขั้นต้นในการดำเนินงานที่ดีและทรัพยากรที่ดี โครงการแลกเปลี่ยนเข็มและหลอดฉีดยา ในฐานะที่เป็นฉีดยาสาธารณะกลุ่มเป้าหมายหลักสำหรับห้องบริโรคยา DCRs เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวแล้วบริการจำนวนมาก ผลกระทบต่อชุมชนท้องถิ่นและธุรกิจเพิ่มห้องฉีดยามีแนวโน้ม

ว่า การรวมห้องบริโภคนา DCR เข้ากับเข็มที่ใช้งานในปัจจุบันและบทบัญญัติการแลกเปลี่ยนเข็มฉีดยายังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มต้นทุนสูง.

ข้อสรุปว่าห้องบริโภคนา DCR นำเสนอเอกลักษณ์และแนวทางการทำงานร่วมกับผู้ที่เสพยาด้วยความหวังแก้ปัญหาที่มากที่สุดเพื่อลดความเสี่ยงของการใช้ยาเกินขนาด ปรับปรุงสุขภาพและลดความเสียหายและค่าใช้จ่ายให้สังคม ความเสี่ยงของการเพิ่มขึ้นของการซื้อขายเฉพาะพื้นที่ต่อต้านสังคมพฤติกรรมและการก่ออาชญากรรม และหลักฐานการประเมินที่มีอยู่ได้แสดงให้เห็นห้องบริโภคนา DCR ที่จะไม่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นหรือลดลงในการก่ออาชญากรรม ปัญหาดังกล่าวสามารถจัดการได้ผ่านความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่ตีการปันส่วน หากต้องมียุทธศาสตร์ที่มีเหตุผลในการจัดการกับอันตรายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการใช้ยาในอังกฤษ แนวทางดังกล่าวควรรวมถึงการนำร่องห้องบริโภคนา DCR ด้วยวิธีนี้เท่านั้นจะสามารถประเมินประสิทธิผลของแนวทางในบริบทของสหราชอาณาจักร ในแง่ของวิธีการดำเนินการภายในเป้าหมาย ที่ตั้ง การทำงานระหว่างหน่วยงาน การบูรณาการกับที่มีอยู่บริการ และค่าใช้จ่ายในเวลา

ตัวอย่าง ที่เมืองกลาสโกว์ในสหราชอาณาจักรกำลังจะสร้าง "ห้องเสพยา" (Fix room) ซึ่งเปิดให้ผู้เสพยาเสพติดร้ายแรงอย่างโคเคนหรือเฮโรอีนเข้ามาใช้เป็นสถานที่เสพยาได้เกือบตลอด 24 ชั่วโมง ตามแบบอย่างของประเทศในแถบยุโรปหลายแห่ง เช่นสวีตเซอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ เยอรมนี เดนมาร์ก สเปน รวมทั้งประเทศที่ห่างไกลออกไปเช่นแคนาดาและออสเตรเลีย ซึ่งมีห้องแบบนี้มานานหลายสิบปีแล้ว ห้องเสพยานั้นสร้างขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อลดอัตราการตายจากการเสพยาเกินขนาด โดยสร้างพื้นที่ให้ผู้เสพยาเสพติดชนิดร้ายแรงและผิดกฎหมายเข้ามาเสพยาได้ภายใต้การควบคุมดูแลของแพทย์หรือพยาบาล โดยผู้เสพยาจะไม่ถูกตำรวจจับกุมแต่อย่างใด ภายในห้องเสพยาจะมีพื้นที่และอุปกรณ์เพื่อการเสพยาเสพติดเตรียมไว้ให้พร้อม เช่นเข็มสะอาด แก้วน้ำ และภาชนะที่จำเป็น อย่างไรก็ตาม ผู้มาใช้บริการต้องนำยาเสพติดมาเอง

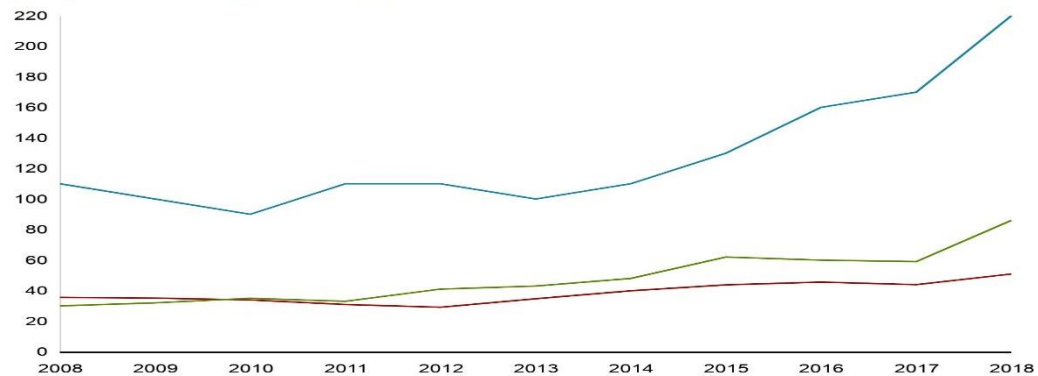

จากวิกฤตการเสียชีวิตจากยาทำให้สกอตแลนด์เรียกร้อง "แนวทางที่แน่วแน่มากขึ้น" แผนของกลาสโกว์สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกพิเศษเพื่อให้ผู้ใช้ยาของตนเองภายใต้การดูแลทางการแพทย์ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลสกอตแลนด์แต่กฎหมายยาเสพติดสงวนไว้สำหรับรัฐบาลเวสต์มินสเตอร์

UK drug misuse deaths

Rate per million of population

— England and Wales — Scotland — Northern Ireland

Source: Government figures

BBC

ภาพที่ 1 แสดงกราฟแสดงอัตราการเสียชีวิตจากยาในสหราชอาณาจักร

ผู้คนเกือบ 4,300 คนเสียชีวิตจากการใช้ยาในทางที่ผิดทั่วสหราชอาณาจักรในปี 2018 ตัวเลขสูงสุดเป็นประวัติการณ์ และตัวเลขในปีที่แล้วคาดว่าจะสูงพอๆ กัน จำนวนผู้เสียชีวิตในอังกฤษและเวลส์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่อัตรายังคงต่ำกว่าในสกอตแลนด์มาก สกอตแลนด์คิดเป็นมากกว่าหนึ่งในสี่ของการเสียชีวิตด้วยยาในสหราชอาณาจักร ซึ่งมากกว่าส่วนแบ่งของประชากรมาก ตัวเลขล่าสุดแสดงให้เห็นว่ามีผู้เสียชีวิตจากการใช้ยาเกินขนาดในสกอตแลนด์โดยเฉลี่ยมากกว่าสามคนต่อวัน

มีการระดมทุนเพิ่มเติมจากรัฐบาลอีก 20 ล้านปอนด์สำหรับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้เสพยาและการสนับสนุนด้านสุขภาพจิตสำหรับผู้ติดยาเขากล่าวว่าเขายังคงเชื่อมั่นว่า "แนวทางด้านสาธารณสุขในกรณีฉุกเฉินนี้เป็นแนวทางที่ถูกต้อง" แทนที่จะพยายามลงโทษผู้ใช้ที่ละเมิดกฎหมายช่วยชีวิต การลงทุนเพิ่มเติมนี้จะช่วยเราในความพยายามในการช่วยชีวิต" เป็นเวลากว่าสามปีแล้วที่สภาเมืองกลาสโกว์เสนอห้องบริโภคนยาเป็นครั้งแรก

ทั้งรัฐบาลของสหราชอาณาจักรและสกอตแลนด์ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าการแก้ปัญหาการติดยาเสพติดและระดับการเสียชีวิตของยาที่เพิ่มขึ้นควรมีความสำคัญเป็นอันดับแรก หัวใจสำคัญของวาระของรัฐบาลสกอตแลนด์คือแนวทางด้านสาธารณสุข ซึ่งแสดงให้เห็นตัวอย่างจาก

การลดลงอย่างมากในการเสียชีวิตจากยาในโปรตุเกส มันเกี่ยวข้องกับการลดทอนความเป็นอาชญากรรมในครอบครองยาจำนวนเล็กน้อย บริการครอบคลุม และอาจมีการแนะนำ "ห้องแก้ไข" สิ่งอำนวยความสะดวกที่ผู้ติดยาสามารถฉีดยาได้อย่างปลอดภัยภายใต้การดูแล แต่การจะทำได้เช่นนี้ได้ รัฐบาลสก็อตแลนด์กล่าวว่า รัฐบาลต้องมีการล้มล้างนโยบายยาเสพติดและเปลี่ยนแปลงกฎหมายว่าด้วยการใช้ยาในทางที่ผิด

สรุป

ประเทศเราจึงต้องมีการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด โดยมี “ห้องเสพยาเสพติด” โดยให้จัดให้มีพื้นที่ ห้อง หรืออาคาร ที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการยาเสพติดแห่งชาติ โดยผ่านการเสนอของคณะกรรมการลดอันตรายจากการเสพยาเสพติดในแต่ละจังหวัด และได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดระดับชาติ เพื่อให้ใช้พื้นที่ในโรงพยาบาลจังหวัด หรือสถานีนอนาเมย์ตำบล เพื่อเป็นพื้นที่สำหรับการรับยาเสพติดและเสพยาเสพติดในช่วงเวลาที่ยาเสพติดชนิดนั้นออกฤทธิ์ ภายใต้คำสั่งของแพทย์ และการดูแลจากบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขและฝ่ายปกครอง เช่นเดียวกันกับประเทศต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว เพื่อให้เกิดศักยภาพในการจัดการกับปัญหาเสพติดในเชิงป้องกันและบำบัดรักษา

ห้องเสพยาเสพติดให้ดำเนินการโดยงานทางการแพทย์และสาธารณสุขจังหวัด และการสนับสนุนในการรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง หรือผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมาย การจัดสถานที่และทีมงานให้บริการดูแลให้มีการเสพยาหรือใช้ให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายนั้นให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของตัวผู้ใช้สารเสพติด รวมถึงการให้ความสำคัญในเรื่องความรู้สึกปลอดภัยของคนในสังคม อีกทั้งยังง่ายต่อการที่จะแก้ไขปัญหาคาถาณเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น จึงเกิดประโยชน์กับทุกฝ่ายอย่างแท้จริง เป็นการบูรณาการทุกภาคส่วนทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ครอบครัว วัด โรงเรียน มหาวิทยาลัย นายจ้าง และผู้ที่เกี่ยวข้อง มีการใช้กระบวนการทางการแพทย์และสาธารณสุขอย่างแท้จริงในการบำบัดรักษา โดยวิธีการขึ้นทะเบียนผู้เสพยา ทำให้ได้ข้อมูลชัดเจนของกลุ่มผู้ใช้ยา ผู้ติดยาเสพติดที่ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด และมีฐานข้อมูลยืนยันรับรอง กอปรกับมีวิธีการลดอันตรายใหม่ๆ ที่มีการนำมาใช้กันหลายประเทศ ได้แก่ ห้องเสพยาเสพติด ซึ่งสามารถให้ยาเสพติดตามคำสั่งจากแพทย์ การใช้ยาเสพติดที่ผลิตโดยรัฐที่ปราศจากการปนเปื้อน การรักษาในโรงพยาบาลระบบปิด ผู้เสพยาเสพติดจะ

ยังอยู่ได้ในสังคมโดยไม่ก่ออันตรายให้กับตนเองเกินสมควร และไม่ก่ออันตรายให้กับสังคม คนกลุ่มนี้ไม่ถูกดำเนินคดีและถูกจำคุกเป็นจำนวนมากๆ ตามที่ปรากฏในทุกวันนี้

ข้อเสนอแนะ

เห็นควรให้มีต้นแบบกฎหมายในการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด เพื่อการจัดการกับปัญหาเสพติดที่ไม่ประสบความสำเร็จเพราะไม่สามารถควบคุมผู้เสพได้จริง จำแนกแยกแยะไม่ได้ว่าใครคือผู้เสพ ซื้อง่ายหรือครอบครองเพื่อเสพ ซึ่งมีฐานะเป็น “ผู้ป่วย” ที่รอการบำบัดรักษา กับผู้ค้ายาเสพติดเป็นอาชีพ ผู้ผลิต ผู้ขนส่ง ผู้นำเข้า ส่งออก นายทุนที่เป็นตัวการใหญ่ ซึ่งมีฐานะเป็น “อาชญากร” ตัวจริง ทำให้กลุ่มของผู้เสพที่เป็น “ผู้ป่วย” ต้องถูกดำเนินคดีและต้องโทษจำคุกติดไปด้วยเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นนโยบายการปราบปรามอย่างหนักกลับช่วยทำให้ราคายาเสพติดมีราคาสูงขึ้นอีก และเกิดพัฒนาการของผู้เสพ ซื้อง่ายเพื่อเสพ ครอบครองเพื่อเสพ เปลี่ยนเป็นผู้ค้าอย่างเต็มตัวเพราะถูกระบบยุติธรรมของรัฐผลักให้เป็นเช่นนั้น และเมื่อพ้นโทษออกมาแล้วยังต้องพึ่งพายาเสพติดอยู่อีก ถึงเวลาแล้วที่ประเทศไทยต้องมีการจัดการกับปัญหาเสพติดด้วยวิธี “การลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด” ที่ใช้วิธีการแพทย์และสาธารณสุขที่ถูกต้อง และบูรณาการกับภาคส่วนต่างๆ ในชุมชน อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้การรับรองของกฎหมาย “ลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด” เป็นพื้นฐานของการดำเนินการ

หลักการสำคัญในเรื่องนี้คือนโยบายรัฐบาลไม่สนับสนุนให้ประชาชนเสพหรือเกี่ยวข้องกับสารเสพติดในทุกชนิดเพื่อเป็นการลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับตัวผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับครอบครัว คนรอบข้าง รวมถึงสังคมโดยรวม แต่ก็ต้องตระหนักเสมอว่าอาจมีเหตุผลปัจจัยที่ทำให้ประชาชนบางส่วนจำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติด ซึ่งคนเหล่านี้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่าของชาติที่ต้องให้การดูแลช่วยเหลือบนหลักการพื้นฐานทางด้านสาธารณสุขและด้านสิทธิมนุษยชน

เพื่อเป็นการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดของบุคคลที่ต้องเสพยาเสพติดเป็นครั้งคราว หรืออยู่ในภาวะที่ต้องพึ่งพายาเสพติด และเป็นการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติดให้เป็นไปตามวิธีการทางการแพทย์และสาธารณสุขในการจัดการกับปัญหาเสพติดในระดับชาติและระดับจังหวัด ตลอดจนทั้งกระจายอำนาจให้ระดับท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการออกแบบแนวทางและการตัดสินใจในการดำเนินการเกี่ยวกับการดูแลแก้ไขและช่วยเหลือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติดให้สามารถอยู่ร่วมกับสังคมอย่างมีคุณค่าศักดิ์ศรีและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นโดย

ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับตนเองและเป็นภาระต่อคนรอบข้าง อันยังให้เกิดประสิทธิภาพในการป้องกัน (Prevention) การบำบัดรักษา (Therapy) การช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติด (Drug help) ในมิติของงานทางการแพทย์และสาธารณสุขที่ถูกต้องแท้จริงร่วมกับบทบาทของฝ่ายปกครอง ครอบครัว ศาสนา และสถานศึกษา นายจ้าง หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่มีประสิทธิภาพและทันสมัยอย่างยั่งยืนสอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย

เอกสารอ้างอิง

- กำจิต พ่วงสวัสดิ์. (2561). การเสพติด. วารสารกำลังใจ, 6(2). 33-35.
- ธานี วรภัทร์. (2564). ห้องบริโภคนยาเสพติด. วารสารกำลังใจ, 9(2). 29-34.
- อิงครัต ดลเจิม และคณะ. (2563). การพัฒนากฎหมายสาธารณสุขในการอภิบาลผู้ป่วยจากยาเสพติดในวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข(สวรส.).
- อิงครัต ดลเจิม และธานี วรภัทร์. (2561). กระบวนการยุติธรรมกับระบบทุนนิยม. สำนักกิจการในพระตำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิตติยาภา, หน้า 16.
- An Act respecting Canadian citizenship. (2002, September 30). Parliament of Canada. Retrieved from <https://www.parl.ca/LegisInfo/en/bill/37-2/c-18>
- Charlie Lloyd and Neil Hunt. (2007). Drug consumption rooms: An overdue extension to harm reduction policy in the UK. International Journal of Drug Policy, 5–9.
- Dagmar Hedrich. (2004). European report on drug consumption rooms. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.
- Mark A.R Kleiman. and James E. Hawdon. (2011). Encyclopedia of Drug Policy. USA: SAGE Publications.
- Steve Sussman. (2017). Substance and Behavioral Addiction: Concept, Causes, and Cures. United Kingdom: Cambridge University.

บทบาทของพลเมืองในการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตาม รัฐธรรมนูญ*

THE ROLE OF CITIZENS IN REGULATORY IMPACT ASSESSMENT OF CONSTITUTIONAL LAW

คหบดี คชาเสถ

Kahabordee Kachasat

สำนักงานบีไอจีลอร์ แอนด์ พาร์ทเนอร์

B.I.G law and partners office, Thailand

E-mail: kahabordee.kachaset@gmail.com

บทคัดย่อ

ความจำเป็นในการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมายที่ได้ประกาศบังคับใช้มาแล้วว่าผลต่อผลกระทบกับผู้ที่เกี่ยวข้องในสังคมมากน้อยเพียงใดในประเทศไทย เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีเพื่อการทบทวนวัตถุประสงค์และหลักการและเหตุผลของการออกกฎหมายนั้นๆ และผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายในมิติต่างๆอย่างรอบด้าน เช่น ผลกระทบทางสังคม ทางเศรษฐศาสตร์ในเรื่องความคุ้มค่าของการใช้ประโยชน์สาธารณะต่างๆเป็นต้น ตลอดทั้งยังเป็นการทบทวนถึงสิทธิและเสรีภาพ ความเสมอภาค ของประชาชนตามหลักรัฐธรรมนูญ หลักสิทธิมนุษยชน ตามหลักนิติธรรมด้วย ทั้งนี้ ได้ถูกกำหนดลงในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นครั้งแรก ในมาตรา 77 และพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมาย พ.ศ.2562 อันทำให้พลเมืองในประเทศมีบทบาทในการมีส่วนร่วมในการออกกฎหมายและการทบทวนกฎหมาย

เครื่องมือและกระบวนการในการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมายนั้น จึงต้องมีความถูกต้อง ครบถ้วน มีกระบวนการที่เชื่อถือได้ มีมาตรฐานในระดับงานวิจัยเพื่อเป็นสิ่งที่ชี้วัดที่สำคัญที่สะท้อนให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายฉบับนั้นๆ อย่างแท้จริง อาจได้แก่ การกำหนดผู้มีส่วนได้เสียในกฎหมายฉบับนั้นๆ การกำหนดประเด็นปัญหา การสร้างกระบวนการรับฟังความคิดเห็น การกำหนดกลุ่มประชากร จำนวนประชากร การวิเคราะห์สังเคราะห์ข้อมูล

*

Received 11 April 2022; Revised 20 May 2022; Accepted 25 May 2022

ได้มา และการเลือกใช้ข้อมูลเพื่อนำไปสู่การประยุกต์ใช้ให้ถูกต้องอย่างแท้จริง ข้อสำคัญของการบริหารจัดการกระบวนการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมาย จึงเป็นพื้นฐานที่ผู้จัดการต้องกระทำตามหลักวิชาการเปี่ยมวิริยวิธีที่มีความเป็นกลาง มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ ของแหล่งข้อมูลที่ครบถ้วนและเชื่อถือได้ โดยปราศจากอคติหรือเพื่อกำหนดผลให้เป็นไปตามทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งผิดต่อหลักจริยธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม

คำสำคัญ: พลเมือง, การวิเคราะห์, ผลสัมฤทธิ์, กฎหมาย, รัฐธรรมนูญ

Abstract

The need for an analysis of the legal achievement that has been promulgated to the extent of the impact on those involved in society in Thailand It is necessary to review the objectives and principles and rationale of the legislation. and the impact of law enforcement in various dimensions such as social impact economics in terms of the cost-effectiveness of using various public benefits, etc., as well as reviewing the rights and liberties, equality of the people under the constitution human rights According to the rule of law as well, it has been stipulated in the provisions of the Constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2560 for the first time in Article 77 and the Act on Criteria for Draft Laws and Legal Achievement Assessment B.E. This allows citizens of the country to play an active role in legislative and legislative review.

The tools and processes for analyzing legal achievement are Therefore, it must be accurate, complete, and have a reliable process. There are standards at the research level to be an important indicator that truly reflects the effectiveness of that law. problem determination Creating a listening process Determination of population groups, population numbers, synthetic analysis of the data obtained. and the selection of information to lead to the correct application The importance of managing the legal achievement analysis process Therefore, it is fundamental that managers must act in accordance with objective research methodology. There is transparency, verifiability of reliable

and reliable sources of information. without bias or to determine the outcome to be in a particular direction which is against ethics and social responsibility

Keywords: Citizens, Analysis, Results, Law, Constitutional

บทนำ

โลกเปลี่ยนแปลงไว้มาก บริบทของสังคมเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย พฤติกรรมของคนก็เปลี่ยน ประกอบกับเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาในการดำรงชีวิต กฎหมายที่ออกมาเป็นระยะเวลายาวนานย่อมส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมเพราะความแตกต่างในมิติต่างๆ กติกาสังคมในช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป จึงจำเป็นต้องมีกระบวนการวิเคราะห์ การติดตาม ตรวจสอบ และการบริหารจัดการที่ดี เพื่อค้นพบข้อดีและข้อเสียต่างๆ (Frank Vanclay, 2003)

การบางครั้งมักจะขยายกรอบอำนาจดุลยพินิจของผู้บังคับใช้กฎหมายไม่มีการคำนึงถึงต้นทุนในการบังคับใช้ (enforcement cost) และต้นทุนในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นๆ (compliance cost) ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อคนในสังคม ที่เกิดจากการกระทำของบุคคลหรือการใช้อำนาจรัฐ (Robel Burdge & Frank Vanclay, 1996) อันเป็นนโยบายทางนิติบัญญัติที่ส่งผลการดำรงชีวิตหรือการทำงานเป็นต้น ในกลุ่มประเทศในสหภาพยุโรปได้มีการประเมินผลกระทบทางสังคมและด้านอื่นๆของกฎหมาย มีกระบวนการวิเคราะห์ ติดตามตรวจสอบ และการบริหารจัดการกับผลกระทบด้านที่ก่อความเสียหายนั้นให้หมดไป (European Commission, 2010) (A.V.Dicey, 1959)

ภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ความสำคัญของ รัฐ ประชาชน และกฎหมาย โดยเฉพาะคุณภาพของการออกกฎหมายที่ประชาชนสามารถเข้ามีส่วนร่วมได้ตั้งแต่ขั้นตอนก่อนออกกฎหมาย กับการทบทวนผลกระทบภายหลังออกกฎหมายบังคับใช้แล้ว ประชาชนจึงควรมีกฎหมายในเรื่องนั้นๆ บ้างไม่มากนักน้อย และการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนจึงต้องมีการรับฟังด้วย ภายใต้หลักการพื้นฐานของหลักนิติธรรม ในหลักการกฎหมายอยู่เหนือสิ่งอื่นใด (supremacy or predominance of regular law) การปกครองต้องเป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น และหลักความเสมอภาคกันต่อหน้ากฎหมาย (equality before the law) สมาชิกทุกคนในรัฐได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันทุกชนชั้น (A.V.Dicey, 1959)

พลเมืองเป็นองค์ประกอบหนึ่งของรัฐ ในประเทศไทยอดีตที่ผ่านมาจะไม่ค่อยมีบทบาท เกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายของรัฐสักเท่าไร บทบาทของพลเมืองในการวิเคราะห์ประเมิน ผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายมาปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 นับเป็นปรากฏการณ์ทางกฎหมายที่สำคัญของประเทศไทยให้ประชาชนพลเมืองได้ เข้ามามีบทบาทในการวิเคราะห์ประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายซึ่งเป็นการส่งเสริมหลักนิติ ธรรมตามระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทย

พลเมืองกับกฎหมาย

พลเมืองหรือประชากร เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของรัฐ พลเมือง เป็นสิ่งมีชีวิตที่ ต้องการระบบการปกครองที่มีความยุติธรรม สัมพันธ์กับประโยชน์พลเมือง เกิดนิติธรรมที่มี ดุลยภาพ

ความเป็นพลเมืองแห่งรัฐจึงควรมีคุณค่าในทางบริบทของสังคมนั้นๆ และอุดมคติ มี สิทธิและหน้าที่ มีส่วนร่วมทางการเมือง มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ตามกฎหมายของประเทศ (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2558)

การปกครองที่เอาเปรียบใช้อำนาจ กดขี่ข่มเหง ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม ทำลาย ดุลยภาพ อาจดูจากกฎหมาย ที่มา พรการการเมือง ผู้มีอำนาจ ในเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาได้

หลักนิติธรรมสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยเป็น "หลักการที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ กัน" โดยพื้นฐานแล้ว ประชาธิปไตยเป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับพลวัตของอำนาจสองส่วนระหว่าง พลเมืองและรัฐ ระบบการปกครองสมัยใหม่จึงมุ่งเน้นไปที่แนวคิดเรื่องความเป็นพลเมืองใน ระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากตอบสนองต่อแนวคิดสมัยใหม่ตามแนวทางของหลักนิติธรรม

ความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย คือการเป็นสมาชิกของหน่วยทางการเมือง ซึ่งการเป็นสมาชิสดังกล่าวจัดให้มีสิทธิและหน้าที่ มักเกี่ยวข้องกับตัวตนและความผูกพันกับ ผู้คนหรือสถานที่ คือบทบาทหน้าที่ในการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งท้องถิ่น เป็นพื้นที่ที่ พลเมืองคนหนึ่งๆ นั้นเป็นเจ้าของที่สำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นสถานที่ที่ใช้สิทธิในการเป็นพลเมือง ในระบอบประชาธิปไตยบ่อยที่สุด คือ "ความเป็นพลเมืองทางกฎหมาย"

ความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยเกี่ยวข้องกับการรับรู้ของประชากรว่าระบบ กฎหมายมีความยุติธรรมและสามารถเปลี่ยนแปลงระบบใดๆที่ไม่เป็นธรรมได้

ในระบอบประชาธิปไตยการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งที่เป็นการดำเนินการโดยตรง มักจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเชิงระบบมากโดยเฉพาะกลุ่มบุคคลที่จะได้รับอำนาจปกครองจากคะแนนการเลือกตั้ง ภายใต้ความคิดในเรื่องของ "ความเป็นพลเมืองและหลักนิติธรรม" นั่นเอง

การเพิ่มศักยภาพของกฎหมายตามแนวคิดของหลักนิติธรรมเป็นกระบวนการที่ทำให้คนยากจนได้รับการคุ้มครองและสามารถใช้กฎหมายเพื่อพัฒนาสิทธิและผลประโยชน์ของพวกเขาที่เกี่ยวข้องกับรัฐและโอกาสทางธุรกิจ เป็นแนวทางเฉพาะประเทศและบริบทที่เกิดขึ้นทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกันไปของแต่ละพื้นที่ การเพิ่มอำนาจทางกฎหมายมีจุดมุ่งหมายเพื่อรวมแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด เพื่อให้เปิดกว้างเข้าถึงได้ของประชาชนจึงเป็นเรื่องสำคัญ

คนยากจนที่ได้รับอำนาจตามกฎหมายจะมีเสียงและตัวตนเพิ่มขึ้น พวกเขาจะมีบทบาทมากขึ้นในการปฏิรูปสถาบันและกฎหมายและนโยบายทางสังคมซึ่งจะช่วยปรับปรุงการตระหนักถึงสิทธิของตนในฐานะพลเมืองผู้ถือครองทรัพย์สิน แรงงาน และการค้าธุรกิจ เป้าหมายของการเพิ่มอำนาจทางกฎหมายสู่พลเมืองคือ ขยายการคุ้มครองและโอกาสสำหรับทุกคน การปกป้องคนยากจนจากความอยุติธรรม การรีดไถ และการเอารัดเอาเปรียบ และดูแลให้คนยากจนมีโอกาสที่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงในทางการค้าและธุรกิจ จึงเป็นกลไกที่สำคัญในมิติของกฎหมาย

กรอบการเพิ่มอำนาจทางกฎหมายมี 4 เรื่อง ได้แก่ การเข้าถึงความยุติธรรมและหลักนิติธรรมสิทธิในทรัพย์สิน สิทธิแรงงาน และสิทธิทางธุรกิจ (UN Commission on the Legal Empowerment of the Poor, 2008)

1. *การเข้าถึงความยุติธรรมและหลักนิติธรรม* คนยากจนอาจไม่สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้เนื่องจากการไม่รู้หนังสือหรือขาดบริการทางกฎหมายที่มีให้ กฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อคนยากจนมักไม่มีความชัดเจนขัดแย้งล้าสมัยหรือเลือกปฏิบัติในผลกระทบ สิทธิที่ได้รับการรับรองตามกฎหมายจึงเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าถึงความยุติธรรมสำหรับคนยากจน

2. *สิทธิในทรัพย์สิน* ความมีสิทธิในการถือครองทรัพย์สินที่และสามารถเข้าถึงได้ในความเป็นเจ้าของที่รับรองได้ของสิทธิและหน้าที่ภายในชุมชน

3. *สิทธิแรงงาน* ระบบสิทธิแรงงานตามกฎหมายที่ออกแบบมาอย่างดีควรให้ทั้งความคุ้มครองและโอกาส การยอมรับและบังคับใช้สิทธิของคนงานแต่ละคน

4. **สิทธิทางธุรกิจ** การรับรองสิทธิในการค้าขายการมีพื้นที่ทำงานและโครงสร้างพื้นฐานและบริการที่เกี่ยวข้องจะเอื้อต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและย่อมช่วยลดความยากจนลงได้

หลักนิติธรรมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ต้องใช้หลักนิติธรรมเป็นพื้นฐานในการออกกฎหมายมาบังคับใช้กับคนในสังคม และกระบวนการใช้อำนาจของรัฐเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อการปฏิบัติต่อประชาชน สิทธิเสรีภาพในความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกชนในสังคมและกับรัฐ “หลักนิติธรรม” จึงเป็นเหมือนวิญญูณที่สอดแทรกอยู่ในทุกมิติของการกระทำใดๆ ของทุกฝ่ายในสังคม ถ้าสังคมใดขับเคลื่อนไปพร้อมๆ กันบนพื้นฐานของหลักนิติธรรมในทุกมิติ ไม่ว่าจะภาครัฐหรือภาคเอกชนการพัฒนาสังคมของสังคมนั้นหรือประเทศนั้นย่อมเป็นไปอย่าง “เป็นธรรม” และพัฒนาได้อย่างยั่งยืน

ในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในปัจจุบันของทุกประเทศในโลกนี้หรือในของประเทศไทย การขับเคลื่อนไปของภาคธุรกิจ การค้าการลงทุน หากสามารถดำเนินไปอย่างเป็นธรรม ภายใต้หลักนิติธรรม ไม่ว่าจะฝ่ายผู้ผลิต ผู้บริโภค ภาครัฐที่ทำหน้าที่อนุญาตหรือตรวจสอบกำกับดูแล ตามบทบาทหน้าที่และกฎหมาย สภาพของสังคมภายใต้ระบบทุนนิยมก็จะเกิดความเป็นธรรม ไม่เกิดภาวะเหลื่อมล้ำกันในสังคม และเกิดการผลิตการพัฒนาสินค้าบริการอย่างยั่งยืน หลักนิติธรรม จึงเป็นหลักประกันความ เป็นธรรม เสมอภาค โปร่งใส ตรวจสอบได้ ของทุกๆ คนในสังคมในทุกๆ มิติด้วย

หากเศรษฐกิจในระบบทุนนิยมในประเทศใดๆ ก็ตาม ไม่ดำเนินไปตามแนวทางหลักนิติธรรม ก็จะเกิดความเสียหายต่อบุคคลและสังคมมาก ธุรกิจและการค้าก็ไม่มีความเป็นธรรม มีการแข่งขันในการผลิตการค้าที่ไม่เป็นธรรม ผู้ผลิตและผู้บริโภคเกิดความเดือดร้อน เกิดการผูกขาดทางการค้า มีการทุจริตคอร์รัปชัน เกิดกลุ่มอิทธิพลด้านต่างๆ เกิดธุรกิจผิดกฎหมายมากมาย ธุรกิจยาเสพติดขยายตัวมากขึ้น เป็นต้น

การปลูกฝังแนวคิดความเป็นพลเมืองจึงต้องกระทำในระบบการศึกษาตั้งแต่วัยเด็ก การศึกษาของประเทศต้องมีการปลูกฝังคุณธรรม ความดีงามอย่างต่อเนื่อง บทบาทหน้าที่ของความเป็นพลเมืองที่สมบูรณ์ตามหลักนิติธรรม เข้าใจสิทธิและเสรีภาพ การปกครองของประเทศ ภาวะผู้นำและผู้ตามที่มีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของอำนาจอปครองอย่างเป็นธรรม

กฎหมายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ของสังคม "กฎหมายไม่ใช่ดุลพินิจ" ดุลยพินิจเป็นการใช้อำนาจที่ผู้มีอำนาจตัดสินใจมีทางเลือก ยิ่งการควบคุมที่

เข้มงวดมากขึ้นเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจกับผู้ใช้อำนาจตัดสินใจที่ชัดเจนโปร่งใสและมีความรับผิดชอบมากขึ้นก็คือเมื่อพวกเขาใช้อำนาจเหล่านั้น โดยปกติแล้วการใช้ดุลพินิจจะให้กับนักการเมืองโดยกฎหมาย เมื่ออำนาจที่มอบให้กับผู้มีอำนาจตัดสินใจตามกฎหมายนั้นกว้างเกินไปสิ่งนี้ทำให้นักการเมืองใช้อำนาจในรูปแบบที่อาจขัดต่อสิทธิมนุษยชนและหลักนิติธรรม จึงมีแนวคิดที่ว่า การตัดสินใจของหน่วยงานภาครัฐควรหลีกเลี่ยงการใช้ดุลพินิจ และอยู่บนพื้นฐานของ การที่ทุกคนควรเท่าเทียมกันตามกฎหมาย ซึ่งในความเป็นจริงจำเป็นต้องมีความเท่าเทียมกันก่อนที่จะมีกฎหมาย แต่แนวคิดเกี่ยวกับความหมายของการเท่าเทียมกันนั้นมีความเป็นอัตวิสัยตามบริบทของสังคม ให้มีการสามารถปกป้องสิทธิตนเองได้ด้วยกฎหมายธรรมดา การมี "กฎหมายพื้นฐาน" ที่วางกรอบความสัมพันธ์ระหว่างพลเมืองกับรัฐ เห็นได้ชัดว่าสิทธิส่วนบุคคลสามารถได้รับการคุ้มครองโดยการตราเป็นลายลักษณ์อักษรเช่นเดียวกับกฎหมายกรณีอื่น ๆ ด้วย ตัวอย่างเช่นในกระบวนการยุติธรรมเป็นตัวกำหนดว่าสามารถดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด

มีการพัฒนาไปบ้างตามกาลเวลาและไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะยังคงเป็นเช่นนั้นต่อไป แต่การยืนยันตามกฎหมายของหลักนิติธรรมว่าเป็นหลักการตามรัฐธรรมนูญที่มีอยู่และบทบาทที่มีอยู่

หลักการว่าบุคคลและหน่วยงานทั้งหมดภายในรัฐไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชนควรผูกพันและมีสิทธิได้รับประโยชน์จากกฎหมายที่ประกาศใช้ต่อสาธารณะและในอนาคต และบริหารโดยสาธารณะ จะถูกต้องตามหลักการทั่วไป

กฎหมายจะต้องเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้และเท่าที่จะเป็นไปได้ที่เข้าใจชัดเจนและสามารถเข้าใจได้ สิ่งนี้ดูเหมือนชัดเจนหากทุกคนถูกผูกมัดโดยกฎหมายพวกเขาจะต้องสามารถค้นหาได้โดยไม่ยากว่ามันคืออะไร ทุกคนสามารถได้รับคำแนะนำและคำตอบเมื่อได้รับการชัดเจนเพียงพอ

ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปได้ให้ประเด็นไว้อย่างชัดเจนเช่นกัน:

"... กฎหมายต้องสามารถเข้าถึงได้อย่างเพียงพอ: พลเมืองต้องสามารถมีข้อบ่งชี้ที่เพียงพอในสถานการณ์ของกฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณีที่กำหนด ... บรรทัดฐานไม่สามารถถือเป็น 'กฎหมาย' ได้เว้นแต่จะมีการกำหนดไว้อย่างเพียงพอ ความแม่นยำในการช่วยให้พลเมืองสามารถควบคุมความประพฤติของเขาได้: เขาต้องสามารถ - หากจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำที่เหมาะสม - เพื่อคาดการณ์ในระดับที่สมเหตุสมผลในสถานการณ์ผลที่ตามมาซึ่งการกระทำนั้นอาจนำมาสู่ "

รัฐต้องใช้อำนาจของตนเพื่อที่จะไม่เลือกปฏิบัติระหว่างผู้อยู่อาศัย ยกเว้นความแตกต่างที่สมเหตุสมผลความเท่าเทียมกันนี้ไม่ได้เป็นเพียงความยุติธรรมที่เป็นนามธรรม แต่หมายถึงในทางปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพมาก

พลเมืองกับกฎหมายภายใต้หลักนิติธรรม

เสาหลักของหลักนิติธรรม คือกฎหมายต้องให้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานอย่างเพียงพอ

นอกจากองค์กรผู้ใช้อำนาจรัฐที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับหลักนิติธรรมแล้ว ประชาชนทั่วไปก็ต้องเคารพและปฏิบัติตามหลักนิติธรรมด้วยเช่นกัน เพราะประชาชนก็เป็ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาการละเมิดหลักนิติธรรม โดยเฉพาะปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวงที่ประจักษ์แจ้งกันดีในทุกระดับ ทุกวงการ ไม่ว่าในทางการเมือง หรือวงราชการ รวมถึงวงการธุรกิจภาคเอกชนด้วย (ธานินทร์ กรัยวิเชียร, 2554)

หลักนิติธรรมเข้ามาแทนที่การปกครองแบบเก่าที่ประเทศต่างๆ ยอมรับถึงความรับผิดชอบร่วมกันในเสรีภาพและความยุติธรรมโลกที่ผู้เข้มแข็งเคารพสิทธิของผู้อ่อนแอ

ข้อเรียกร้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่ไม่สามารถต่อรองได้เสมอไปนั่นคือหลักนิติธรรม การจำกัด อำนาจของรัฐการเคารพสิทธิสตรี ทรัพย์สินส่วนตัว การพูดอย่างเสรี ความยุติธรรมที่เท่าเทียมกันและการยอมรับความแตกต่างทางศาสนา

หลักนิติธรรมนั้นขึ้นอยู่กับ การต่อรองที่เป็นพื้นฐานระหว่างปัจเจกบุคคลกับรัฐ ผู้ปกครองและผู้ว่าการรัฐซึ่งทั้งสองฝ่ายต้องยอมเสียสละเสรีภาพและอำนาจในระดับหนึ่งซึ่งพวกเขาจะได้รับ บุคคลที่อาศัยอยู่ในสังคมยอมรับโดยปริยายว่าเขาหรือเธอไม่สามารถใช้เสรีภาพที่ไม่มีการควบคุมและยอมรับข้อจำกัดที่กำหนดโดยกฎหมายที่ทำขึ้นอย่างเหมาะสมเนื่องจากผลประโยชน์ที่สมดุล

ความเสมอภาคตามกฎหมายนั้นมีแนวคิดคือ กฎหมายของประเทศใดๆ ควรใช้กับทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน คือ กฎหมายควรบังคับใช้โดยทั่วไปกับสมาชิกทุกคนของประชากรไม่ว่าจะเป็นคนยากจนหรือคนรวยชนชั้นแรงงานหรือราชวงศ์ ในความยุติธรรมและการยกเลิกความเป็นธรรมและอื่น ๆ นั้นอาจจะมีเหตุผลที่จะปฏิบัติกับคนที่แตกต่างกันเพื่อให้พวกเขาเพื่อให้บรรลุความเท่าเทียมกัน

การเสริมอำนาจทางกฎหมายเป็นทั้งการเมืองที่ชาญฉลาดและเศรษฐศาสตร์ที่ดี โดยนำเสนอกรอบของการเพิ่มอำนาจทางกฎหมายบนพื้นฐานของ การเข้าถึงความยุติธรรมและหลักนิติธรรม สิทธิในทรัพย์สิน สิทธิแรงงาน และ สิทธิทางธุรกิจการค้า

การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมาย

ตามหลักนิติธรรมดังได้กล่าวมาแล้ว หลักนิติธรรมจะพลวัตตามสังคม แต่กฎหมายอาจไม่พลวัตตาม บริบทของสังคม ก็เกิดอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายไม่สอดคล้องกับยุคสมัย การทบทวนผลกระทบและการประเมินผลสัมฤทธิ์กฎหมายจึงเป็นกลไกส่วนสำคัญวิธีการหนึ่งที่ทำให้กฎหมายภายใต้หลักนิติธรรมมีความสอดคล้องกับบริบทของสังคม มีความทันสมัย โดยเฉพาะในประเทศไทย เราพบกฎหมายเก่าและมีจำนวนมาก ซึ่งใช้บ้างไม่ใช้แล้วบ้าง หลายฉบับก่อปัญหาและอุปสรรคต่อประชาชน ต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้มีบทบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของรัฐจัดให้มีกฎหมายเพียงเท่าที่จำเป็น และยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิต หรือการประกอบอาชีพ และให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ และกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้ว รัฐพึงจัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายทุกกรอบระยะเวลาที่กำหนดโดยรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องประกอบด้วย ในมาตรา 77 (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย, 2560) ความดังนี้

“มาตรา 77 รัฐพึงจัดให้มีกฎหมายเพียงเท่าที่จำเป็น และยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิต หรือการประกอบอาชีพโดยไม่ชักช้าเพื่อไม่ให้เป็นภาระแก่ประชาชน และดำเนินการให้ประชาชนเข้าถึงตัวบทกฎหมายต่างๆ ได้โดยสะดวกและสามารถเข้าใจกฎหมายได้ง่ายเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

ก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน และนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกขั้นตอน เมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้ว รัฐพึงจัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายทุกกรอบระยะเวลาที่กำหนดโดยรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องประกอบด้วย เพื่อพัฒนากฎหมายทุกฉบับให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป

รัฐพึงใช้ระบบอนุญาตและระบบคณะกรรมการในกฎหมายเฉพาะกรณีที่สำคัญ พึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐและระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน และพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง”

ในเรื่องการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ในทางกฎหมาย มาตรา 77 วรรคสอง กำหนดว่า การตรากฎหมายใหม่ ก่อนการตรากฎหมาย การจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็น กฎหมายลักษณะต่างๆ ยกเว้นไม่รวมพระราชกำหนด และการวิเคราะห์ประเมินผลสัมฤทธิ์ภายหลังกฎหมายใช้บังคับแล้ว

องค์กรที่เกี่ยวข้องได้แก่ รัฐสภา คณะกรรมาธิการ คณะอนุกรรมาธิการ ต้องคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชน ทำหน้าที่สะท้อนความต้องการของประชาชนในฐานะผู้แทนประชาชน ยึดประโยชน์สาธารณะกระบวนการตราที่ถูกต้องสอดคล้องกับหลักการ มีการตรวจสอบถ่วงดุล

ในเนื้อหากฎหมาย ต้องคำนึงถึง หลักความเป็นเหตุเป็นผล เนื้อหาครบถ้วน มีความเสมอภาค ไม่ละเมิดสิทธิประชาชนมากเกินไปกว่าเหตุ (Proportionality) ไม่ซ้ำซ้อน

เพื่อให้การดำเนินการตามมาตรา 77 บรรณวิถุประสงค์ ในปี 2562 ได้มีกฎหมายสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ.2562 (พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย, 2562) กำหนดรายละเอียดต่างๆ เพื่อความถูกต้องชัดเจนในการดำเนินการ ตามมาตรา 17 มีหลักการทำรายงานดังนี้

ในการวิเคราะห์ผลกระทบ หน่วยงานของรัฐต้องกระทำอย่างรอบด้านและเป็นระบบ โดยให้นำผลการรับฟังความคิดเห็นมาประกอบการพิจารณาและจัดทำเป็นรายงานวิเคราะห์ผลกระทบ

รายงานตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำตามแนวทางที่คณะกรรมการพัฒนากฎหมายกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

- (1) เหตุผลความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมายสำหรับการดำเนินการตามภารกิจนั้น
- (2) ความซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น
- (3) สิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลที่ต้องถูกจำกัด
- (4) ภาระหรืออุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชนอันเนื่องมาจากการมีกฎหมายนั้น

- (5) ผลกระทบต่องบประมาณ เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม หรือผลกระทบอื่นที่สำคัญ
 - (6) เหตุผลความจำเป็นในการใช้ระบบอนุญาต ระบบคณะกรรมการ หรือการกำหนดโทษอาญา รวมทั้งหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- ต่อมาได้มีการประกาศแนวทางการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย (RIA Guidelines) (แนวทางการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย, 2526) เพิ่มเติมขึ้นอีก

ถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายออกตามกันมาเป็นลำดับดังกล่าวข้างต้น จากการศึกษาพบว่ายังขาดมาตรฐานและวิธีการให้ได้มาซึ่งข้อมูลต่างๆ ในทางปฏิบัติจึงต้องดำเนินการเสมือนหนึ่งว่าเป็นงานวิจัยบ้าง หรือรับฟังความเห็นตามที่ทำได้ในระดับหนึ่งบ้าง

การพัฒนาการกำกับกฎหมาย จึงต้องพัฒนากระบวนการออกกติกากฎหมาย (Regulatory Impact Assessment) RIA จะอยู่บนพื้นฐานของข้อมูล (Information-based) และ แนวทางการวิเคราะห์ (Analytical Approach)

วิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมาย

วิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมายต้องใช้พื้นฐานทางการวิจัยเป็นหลักด้วยในการรับฟังความคิดเห็น วิธีการหรือเครื่องมืออาจได้แก่ การออกแบบสอบถาม (Questionnaire) การประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) การประชุมกลุ่มระดมสมอง การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept Interview) การรับฟังผ่านระบบออนไลน์ต่างๆ เช่น Google form หรือ ผ่าน Web ต่างๆ เป็นต้น ทั้งนี้ การจะเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือใช้หลายวิธีรวมกันก็ได้ โดยต้องพิจารณาว่ากฎหมายที่จะดำเนินการนั้นเรื่องอะไรและเกี่ยวข้องกับบุคคลใดบ้าง ขนาดของการรับฟังความคิดเห็นระดับใด ซึ่งตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่ได้กำหนดเรื่องนี้ไว้

สรุป

การประเมินผลสัมฤทธิ์ทาง กฎหมาย ทำให้กฎหมายทันสมัยเหมาะสมมีประสิทธิภาพการบังคับใช้ และเป็นไปตามหลักนิติธรรม การประเมินผลกระทบทางกฎหมายต้องใช้ศาสตร์หลายแขนง เป็นสหศาสตร์ ธรรมชาติของกฎหมายแต่ละเรื่องมีหลักการพื้นฐานที่แตกต่างกัน เป็นการรวบรวมข้อมูลแล้วใช้ข้อมูลที่ได้สำหรับช่วยในการตัดสินใจ ข้อมูลที่ได้มาต้องครบถ้วน

และรอบด้านในกฎหมายนั้นๆ และต้องมีการบริหารจัดการข้อมูลอย่างตรงไปตรงมา เป็นกลาง มีกระบวนการจัดการที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้ และเป็นสัดส่วนที่เหมาะสม ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้พลเมืองหรือประชาชนได้มีโอกาสในการมีส่วนร่วมในการออกกฎหมายหรือแสดงความคิดเห็นกับกฎหมายที่ประกาศใช้แล้ว ร่วมวิเคราะห์ผลกระทบจากกฎหมายต่างๆ ที่ออกบังคับใช้และตอบสนองต่อหลักนิติธรรมเป็นสำคัญด้วย โดยปกติแล้วการทำการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมายต้องทำมาก่อนออกกฎหมาย การยกร่างกฎหมายต้องกระทำภายหลังการประเมินผลสัมฤทธิ์ที่เสร็จสิ้นก่อน กอปรกับความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการรับฟังความคิดเห็น หลักประกันมาตรฐานความถูกต้องของข้อมูลภาคประชาชน ข้อมูลความคิดเห็นของประชาชน จำนวนประชากรผู้ให้ความเห็น ยังไม่มีความชัดเจน ยังปล่อยให้ผู้บังคับใช้กฎหมายเป็นผู้กำหนดเองทั้งหมด กฎหมายจึงควรมีการเพิ่มความชัดเจนในเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ และให้ความสำคัญกับผลของการรับฟังจากภาคประชาชนเพื่อการปรับปรุงกฎหมายหรือยกเลิกกฎหมายเป็นสำคัญด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดทำการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางกฎหมายมีต้นทุน ดังนั้น กฎหมายควรกำหนดผลลัพธ์ของการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนที่มีผลต่อการยกร่างกฎหมายและการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายอย่างไร การรับฟังจากผู้เกี่ยวข้องแล้วไม่มีผลอะไรก็อาจทำให้ระบบขาดความเชื่อถือจากภาคประชาชน ซึ่งในที่สุดก็อาจถูกปฏิเสธจากสังคม
2. ควรกำหนดรูปแบบ (plat form) มาตรฐาน องค์ประกอบ ตัวชี้วัด (Indicators) หลัก และ องค์ประกอบ ตัวชี้วัด ลำดับรอง เพื่อให้เหมาะสมกับกฎหมายและองค์กรที่มีความแตกต่างกัน ตลอดทั้งการกำหนดค่าน้ำหนัก การประเมินผลได้อย่างไร ที่อธิบายได้เป็นภาวะวิสัย
3. บทบาทของพลเมืองในการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ เป็นบทบาทสำคัญที่รัฐธรรมนูญกำหนด ผลของการรับฟังจึงต้องได้รับการตอบสนองในการปรับปรุงกฎหมายยิ่งกว่าการรับฟังเพื่อทำให้เป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น แต่ไม่มีผลใดๆ เลยกับกฎหมายฉบับนั้น จึงควรมีกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานของ กระบวนการ วิธีการ การอภิปรายผล การวิเคราะห์ และการนำผลลัพธ์ที่ได้ไปใช้อย่างไร และป้องกันการเพิกเฉยหรือบิดเบือนจากหน่วยงานที่เปิดการรับฟังดังกล่าวด้วย

เอกสารอ้างอิง

- แนวทางการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย. (2526). ใน ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 132 ก (หน้า 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- ธนศ วงศ์ยานนาวา. (2558). ว่าด้วยประชาชน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สมบัติ.
- ธานินทร์ กรัยวิเชียร. (2554). หลักนิติธรรม. ยุติธรรมคู่ขนาน, 6(1). 37.
- พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย. (2562). ใน ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 72 ก (หน้า 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. (2560). ใน ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก (หน้า 20). กรุงเทพมหานคร: สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- A.V.Dicey. (1959). Introduction to the Study of the Law of the Constitution. London: Macmillan.
- European Commission. (2010, December 14). Impact Assessment. Retrieved from <https://www.justice.gov.uk/downloads/consultations/brussels-l-commission-staff-working-paper-full-ia.pdf>
- Frank Vanclay. (2003). International Principles for Social Impact Assessment. Impact Assessment and Project Appraisal, 21(1). 5.
- Robel Burdge & Frank Vanclay. (1996). Social Impact Assessment: A Contribution to the State of the Art Series. Impact Assessment, 14(1). 59.
- UN Commission on the Legal Empowerment of the Poor. (2008). The Four Pillars of Legal Empowerment. In Making the Law Work for Everyone Volume I (pp. 25-42). New York: Commission on Legal Empowerment of the Poor and United Nations Development Programme.

คำแนะนำสำหรับผู้เขียน

1. นโยบายการตีพิมพ์ในวารสารกฎหมายและสังคมรังสิต

วารสารกฎหมายและสังคมรังสิตเป็นวารสารวิชาการของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าทางด้านกฎหมายและสังคมและเผยแพร่บทความวิจัยและบทความวิชาการแก่นักวิจัย นักวิชาการ คณาจารย์และนักศึกษา เพื่อสนับสนุนการศึกษา การสอน การวิจัยและงานวิชาการในมหาวิทยาลัยรังสิต และจากสถาบันและภายนอก รวมทั้งนักวิชาการและผู้สนใจ โดยเน้นสาขานิติศาสตร์ และสาขาสังคมศาสตร์ เปิดรับบทความภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ บทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ อย่างน้อย 2 ท่าน บทความที่เสนอมจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อพิมพ์ลงในวารสารอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะระบบการอ้างอิงและรูปแบบการนำเสนอ

ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร ทศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มาให้ถูกต้อง กำหนดออกวารสารปีละ 3 ฉบับ (ราย 4 เดือน)

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – เมษายน

ฉบับที่ 2 เดือน พฤษภาคม – สิงหาคม

ฉบับที่ 3 เดือน กันยายน – ธันวาคม

2. ประเภทของผลงานที่ตีพิมพ์ในวารสารกฎหมายและสังคมรังสิต

1) บทความวิจัย (Research Article) เป็นบทความที่นำเสนอการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับกฎหมาย สังคมศาสตร์ สังคมศาสตร์ทั่วไป

2) บทความวิชาการ (Academic Article) เป็นบทความวิเคราะห์ วิจารณ์หรือเสนอแนวคิดใหม่

3. รูปแบบของการจัดเตรียมต้นฉบับ

1) ต้นฉบับบทความต้องมีความยาว 9 - 15 หน้ากระดาษ A4 หรือ B5 (รวมเอกสารอ้างอิง) พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว ใช้ตัวอักษรแบบ THSarabunPSK เท่านั้น ตั้งค่ากระดาษโดยเว้นขอบบน ขอบซ้าย 1 นิ้ว และขอบขวา ขอบล่าง 1 นิ้ว กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตารางต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัดพร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนาเช่นตาราง 1 หรือ Table 1 และ รูป 1 หรือ Figure 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่ต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

2) ชื่อเรื่องต้องมีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง

3) ชื่อผู้เขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุชื่อสังกัดหรือหน่วยงาน และ Email.

4) มีบทคัดย่อภาษาไทย จำนวนคำอยู่ที่ประมาณ 300-350 คำ

5) กำหนดคำสำคัญ (Keywords) 3-5 คำ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

6) การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจากหัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษร พิมพ์ตัวที่ 6 และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ ให้เว้นระยะห่าง 1 บรรทัด

7) การใช้ตัวเลขคำย่อ และวงเล็บ ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น(ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Student centred learning

บทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

1) บทคัดย่อ (Abstract) เสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัยและผลการวิจัยโดยสรุปมีความกะทัดรัด และสั้น

2) บทนำ (Introduction) ระบุความสำคัญของปัญหาการวิจัยกรอบแนวคิด และวัตถุประสงค์การวิจัย

3) ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology) ระบุแบบแผนการวิจัยการ ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บ รวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

4) ผลการวิจัย/ผลการทดลอง (Results) เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การ วิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปตารางหรือแผนภูมิ

5) อภิปรายผล/วิจารณ์ (Discussion) เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความ เชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด

6) องค์ความรู้ใหม่ (ถ้ามี) (Originality and Body of Knowledge) ระบุองค์ ความรู้ใหม่เป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สังเคราะห์ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบาย รูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย

7) สรุป (Conclusion) /ข้อเสนอแนะ (Recommendation) ระบุข้อสรุปที่ สำคัญและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และประเด็นสำหรับการวิจัยต่อไป

8) เอกสารอ้างอิง (References) ต้องเป็นรายการที่มีการอ้างอิงไว้ในเชิงอรรถ เท่านั้น

บทความวิชาการ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) บทคัดย่อ (Abstract)
- 2) บทนำ (Introduction)
- 3) เนื้อเรื่อง (Content) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ
- 4) สรุป (Conclusion)
- 5) เอกสารอ้างอิง (Reference)การอ้างอิงในเนื้อเรื่องใช้ระบบ APA

4. ระบบการอ้างอิงและเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ

เอกสารที่นำมาอ้างอิงควรได้มาจากแหล่งที่มีการตีพิมพ์ชัดเจน อาจเป็นวารสาร หนังสือหรือข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตทั้งนี้ผู้เขียนบทความต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้อง ของเอกสารอ้างอิงทั้งหมดก่อนส่งต้นฉบับผู้เขียนบทความควรตรวจสอบถึงความถูกต้อง ของ การอ้างอิงเอกสาร เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่มีการ

อ้างอิงไม่ถูกต้องจะไม่ได้รับการส่งต่อเพื่อพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์

การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องและท้ายเล่มใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม – ปี ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้วงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนและปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง ตัวอย่างเช่น การปฏิวัติทางอุตสาหกรรมครั้งที่ 4 (Industry 4.0) ภาครัฐและภาคอุตสาหกรรมจะต้องเตรียมพร้อมในหลาย ๆ ด้านและสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การเตรียมพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรองรับอุตสาหกรรมใหม่และเศรษฐกิจยุคใหม่ เป็นการพัฒนาค้นคว้าอุตสาหกรรมอนาคต เชื่อมโยงทรัพยากรบุคคล ความรอบรู้ นวัตกรรมทางความคิด และเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นหนึ่งเดียวกับการขับเคลื่อนอุตสาหกรรม (ธนิต โสรัตน์, 2559) โดยเอกสารอ้างอิงที่ใช้ในการอ้างอิงในบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ โดยรูปแบบของเอกสารอ้างอิง มีดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) พระไตรปิฎกและอรรถกถาให้อ้างชื่อคัมภีร์ / เล่มที่/ข้อที่/เลขหน้า แล้วตามด้วยชื่อหน่วยงานผู้จัดทำ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) พร้อมปีที่ตีพิมพ์ ตัวอย่าง เช่น “ภิกษุทั้งหลาย รูปเวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เป็นอนัตตา ภิกษุทั้งหลาย ถ้ารูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้จักเป็นอัตตาแล้วไซ้รูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธ” (วิ.ม. 4/20/27) (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539)

2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่ตีพิมพ์ เช่น (ธานี วรภัทร์, 2557)

3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างชื่อ-นามสกุลของผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่ตีพิมพ์ เช่น (ธานี วรภัทร์ และ อิงคริต ดลเจิม, 2561)

4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างชื่อ-นามสกุลของผู้แต่งรายแรก แล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่ตีพิมพ์ เช่น (ธานี วรภัทร์ และ คณะ, 2563)

5) กรณีที่เนื้อความเป็นเรื่องเดียวกัน หรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคน ให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงกับปีปัจจุบันมากที่สุด (ค้นพบล่าสุด) หรือหากเป็นแนวคิดทฤษฎี ก็ควรอ้างอิงเจ้าของแนวคิดทฤษฎี หรือบุคคลผู้เป็นที่ยอมรับของวงการวิชาการส่วนใหญ่เป็นสำคัญ

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Kiarash, A., 2007)

2) ถ้ามีผู้แต่งสองราย ให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายแอนด์ (&) คั่นกลาง ตามด้วยนามสกุลของผู้แต่งรายที่สอง และตามด้วยอักษรย่อของชื่อภาษาอังกฤษ แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Werker, J. F. & Desjardins, R. N, 2004)

3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษตามด้วย et al. ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Bloom, B. S., et al.)

เอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม

(1) พระไตรปิฎก อรรถกถา

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อพระไตรปิฎก อรรถกถา.// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(2) หนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อหนังสือ.// (ครั้งที่พิมพ์).// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

ธานี วรภัทร์. (2558). หลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

(3) บทความในหนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ).// ชื่อเรื่อง// (เลขหน้าที่อ้าง).// สถานที่พิมพ์: /สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

พระสุริยา คงคาไหว. (2560). การสร้างความคิดนามธรรมในวัฒนธรรมไทย ใน ปวีตร ว่องวีระ. *ทฤษฎี และวิวิธยาของการวิจัยวัฒนธรรม*. (หน้า112). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์.

(4) บทความจากวารสาร

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร.// ปีที่/ (ฉบับที่), /เลขหน้าแรก ที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ตัวอย่าง :

ธานี วรภัทร์. (2563). มาตรการทางกฎหมายในการลดอันตรายจากการใช้กัญชาทางการแพทย์. *วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม*, 5(2), 35-49.

(5) บทความในสารานุกรม

รูปแบบ : ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อสารานุกรม, / (เล่มที่อ้าง, หน้า เลขหน้าที่อ้าง). สถานที่พิมพ์: /สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

สนิท อาจพันธ์. (2560). หม้อคอคควาย. ใน สารานุกรมของใช้พื้นบ้านไทยในอดีตเขต หัวเมืองฝ่ายเหนือ, (หน้า 274-275). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

Sturgeon, T. (2010). Sciencefiction. In *The encyclopaedia America*, (Vol. 24, pp.390-392). Danbury, CT: GrolierPress.

(6) หนังสือพิมพ์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (วันที่ เดือน ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อหนังสือพิมพ์, /เลขหน้า.

ตัวอย่าง :

สุชาติ ผ่องสกลนธ์. (9 มิถุนายน 2560). ประชาชนเศรษฐกิจพอเพียง. *ผู้จัดการรายวัน*, น.13.

(7) วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง รายงานการวิจัย

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อวิทยานิพนธ์.// ใน/ ระดับวิทยานิพนธ์/ชื่อมหาวิทยาลัยที่พิมพ์

ตัวอย่าง :

ธานี วรภัทร์. (2552). กฎหมายบังคับโทษในประเทศไทย: การบังคับโทษจำคุก. ใน ดุษฎี นิพนธ์นิติศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ธานี วรภัทร์. (2564). ห้องบริโภคนยาเสพติด. ใน รายงานการวิจัย. กองพัฒนานวัตกรรมการ ยุติธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

(8) สัมภาษณ์

รูปแบบ:

ชื่อผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์.// (วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์).// ชื่อเรื่องที่สัมภาษณ์.// (ชื่อผู้ สัมภาษณ์)

ตัวอย่าง :

คณิต ณ นคร. (31 ต.ค. 2560). กระบวนการยุติธรรมกับระบบทุนนิยม. (ธานี วรภัทร์, ผู้ สัมภาษณ์)

(9) สื่อออนไลน์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่เผยแพร่).// ชื่อเรื่อง.// เรียกใช้เมื่อ/ จาก แหล่งที่มาของข้อมูล (URL)

ตัวอย่าง :

ฤทัยชนก จริ่งจิตร. (2555). กลยุทธ์ข้าวไทยบนฐาน AEC เพื่อก้าวสู่การเป็น Trading Nation เรียกใช้เมื่อ 1 สิงหาคม 2563 จาก <http://www.tpsoc.moc.go.th/sites/default/files/862-img.pdf>

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ. (2561). เลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับชำนาญงาน คำสั่งสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ที่ 593/2562 . เรียกใช้

เมื่อ 15 มกราคม 2562 จาก <http://www.onab.go.th/category/news/คำสั่ง-ประกาศ/>

(10) ราชกิจจานุเบกษา

รูปแบบ:

ชื่อกฎหมาย.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อเรื่อง(ถ้ามี).//ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่/ตอนที่/หน้า/(วันเดือนปี).

ตัวอย่าง:

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. (2560). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก หน้า 1 (6 เมษายน 2560).

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2562). เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติ และแนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 129 ตอนพิเศษ 97 ง หน้า 1 (20 มิถุนายน 2555).

ตัวอย่างเอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงสาธารณสุข. (2558). คู่มือเฝ้าระวังและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย Developmental Surveillance and Promotion Manual (DSPM) Promotion Manual (DSPM). เชียงใหม่: สยามพิมพ์นานาชาติ.

ธานี วรภัทร์ และอิงครัต ดลเจิม. (2562). กระบวนการยุติธรรมกับระบบทุนนิยม. ใน รายงานการวิจัย. สำนักพระตำริในพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา.

พระสุตกรักษ์ วิสุทโธ และเดชชาติ ตริทรัพย์. (2561). บทบาทของผู้สูงอายุในการพัฒนาชุมชนในตำบลทรายขาว อำเภอดงหลวง จังหวัดนครศรีธรรมราช. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 2(2), 8-13.

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์. (2560). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 134 ตอนที่ 21 ก หน้า 1 (18 กุมภาพันธ์ 2560).

วิชา มหาคุณ. (2549). การใช้เหตุผลทางกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: นิติบรรณาการ.

สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง. (2563). ศิลปะการแห่งโนราห์. เรียกใช้เมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2563 จาก https://www.m-culture.go.th/phatthalung/ewt_news.php?nid=508&filename=index.

Dunst, C. J. & Triette, C. M. (1996). Empowerment, effective helping practices and family-Centered care. *Pediatr Nurs*, 22(2), 334-337.

Elizabet, B. (1990). *Ecotourism: The Potentials and Pitfalls*. Vol.1 and 2. World Wildlife Fund. Washington, D.C.

Sandel, Michael J. (2010). *Justice*. U.S.A.:Penguin Books.

5. หลักเกณฑ์การส่งต้นฉบับบทความเพื่อได้รับการตีพิมพ์

การส่งในระบบ (Online Submission) สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ ของวารสารกฎหมายและสังคมรังสิต ได้ที่ www.rsu.ac.th/law เมื่อส่งเข้าระบบสำเร็จให้แจ้งข้อมูลเพิ่มเติมทาง Email : RJLS@rsu.ac.th

6. ขั้นตอนการนำบทความลงตีพิมพ์ลงในวารสารกฎหมายและสังคมรังสิต

ต้นฉบับบทความที่เสนอเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารให้อยู่ในรูปแบบของไฟล์เอกสาร *.docx ของ Microsoft Word Version 2010 หรือมากกว่า หากต้นฉบับประกอบด้วยภาพ ตาราง หรือสมการ ให้ส่งแยกจากไฟล์เอกสาร ในรูปแบบไฟล์ภาพ สกุล *.PDF*.JPG*.GIF หรือ *.bmp ความยาวของต้นฉบับต้องไม่เกิน 15 หน้า (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) กองบรรณาธิการจะพิจารณาบทความเบื้องต้น เกี่ยวกับความถูกต้องของรูปแบบทั่วไป ถ้าไม่ผ่านการพิจารณาจะส่งกลับไปแก้ไข ถ้าผ่านจะเข้าสู่การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเมื่อผลการประเมินผ่านหรือไม่ผ่านหรือมีการแก้ไข จะแจ้งผลให้ผู้เขียนทราบ โดยการพิจารณาบทความเพื่อลงตีพิมพ์ได้จะคำนึงถึงความหลากหลายและความเหมาะสม

7. สิทธิของบรรณาธิการ

ในกรณีที่กองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้รับเชิญให้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินบทความมีความเห็นว่าควรแก้ไข กองบรรณาธิการจะส่งคืนเพื่อให้เจ้าของบทความแก้ไข โดยจะยึดถือข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินเป็นเกณฑ์หลัก และหรือขอสงวนสิทธิ์ที่จะพิจารณาไม่ตีพิมพ์ ในกรณีที่รายงานการวิจัย บทความทางวิชาการหรือบทความ

วิจัยไม่ตรงกับแนวทางของวารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม หรือไม่ผ่านการพิจารณาของ กองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญเมื่อบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ผู้เขียนจะได้รับวารสาร ลิงค์ ฉบับที่นำบทความลงตีพิมพ์ พร้อมกับหนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความในวารสารกฎหมาย และสังคมรังสิต

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิจัย

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (อังกฤษ) (12 pt)

E-mail: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt).....วัตถุประสงค์ของการวิจัย ระบุประเภทของวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัย ที่พบ (เลือกนำเสนอเฉพาะผลการวิจัยที่มีความน่าสนใจมากที่สุด).....

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ

Abstract (18 pt)

(16 pt) ให้ตรงตามบทคัดย่อภาษาไทย.....

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words

บทนำ (18 pt) (ไม่ควรเกิน 4 ย่อหน้า)

...(16 pt) 1. กล่าวถึงความเป็นมาแล้วความสำคัญของปัญหา โดยกว้าง ๆ (อ้างนโยบาย กฎหมาย หรือแนวคิดทฤษฎีมารองรับ).....

2. กล่าวถึงสภาพปัญหาปัจจุบันที่เกิดขึ้น (อ้างอิงงานวิจัยหรือทฤษฎีมารองรับ).....

3. กล่าวถึงสภาพปัญหาของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา.....

4.สรุปความเป็นมาทั้งหมดชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (16 pt)

1..... (16 pt)

2..... (16 pt)

3..... (16 pt)

วิธีดำเนินการวิจัย (18 pt)

(16 pt)..... ระบุรูปแบบของการวิจัย, ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง, วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง, การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ, การเก็บรวบรวมข้อมูล, การวิเคราะห์ข้อมูล.....

ผลการวิจัย (18 pt)

(16 pt).....ผลการวิจัยต้องตอบวัตถุประสงค์ทุกข้อ

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

[illegible]

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง) (ถ้ามี)

อภิปรายผล (18 pt)

(16 pt) อภิปรายผลการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์ ผลการวิจัยสอดคล้องหรือไม่ สอดคล้องกับผลการวิจัยของใคร สามารถนำมาอภิปรายได้ทั้งหมด

This image shows a blank sheet of white paper with ten horizontal dashed lines, typical of primary-ruled notebook paper. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page. There is no handwriting or other markings on the paper.

องค์ความรู้ใหม่ (18 pt) (ถ้ามี)

(16 pt).....ระบอบองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สักระยะที่ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สรุป/ข้อเสนอแนะ (18 pt)

(16 pt) สรุปผลการวิจัยทั้งหมด สั้น ๆ กระชับรัดกุมได้ใจความ.....พร้อมข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....และการนำผลการวิจัยไปใช้.....รวมถึงเสนอแนะแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

กิตติกรรมประกาศ (18 pt) (ถ้ามี) (ให้ใส่เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือกรณีซื้อบทความมีชื่อเรื่องไม่ตรงกับงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์)

...(16 pt) ตัวอย่าง เช่น ขอขอบคุณทุนสนับสนุนวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ปีงบประมาณ 2559 และข้อมูลจากโครงการวิจัยย่อย เรื่องสภาพปัญหาและความต้องการดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุในบริบทภาคใต้ตอนล่าง

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt)

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการ

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (อังกฤษ) (12 pt)

E-mail: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ

Abstract (18 pt)

..... (16 pt)

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words

บทนำ (18 pt)

.....(16 pt).

เนื้อหา (18 pt)

.....(16 pt).....

สรุป (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....